Bir Evlilik Komedisi

Evlenmemiş üç kız kardeş, Aydan, Niver ve Yonca... Yana yakıla kızlarını evlendirmeye çalışan bir anne Afet Hanım... Bu roman, şehirli kadının ve toplumun evliliğe bakış açısının keyifli bir yansıması.

Aşkın, ilişkilerin hızla tüketildiği günümüzde, belki de birçoğumuzun yaşadığı benzer olayları komik yanlarıyla ele alan; beklentilerimizi, yargılarımızı ve en önemlisi bakış açımızı değiştirmemizi sağlayacak bir kitap.

Aşk Başka Evde, Piruze/Şam'da Bir Türk Gelin, İncir Kuşları gibi çok okunan kitapların yazarı Sinan Akyüz'den zaman zaman hüzünlendiren, ama çokça da güldüren nefis bir roman...

20 TL

ALFA
www.alfakitap.com
/alfakitap
/alfakitap
/alfakitap

ALFA ROMAN
ISBN 978-605-171-253-6

SİNAN AKYÜZ

Bir Evlilik Komedisi

ALFA

SİNAN AKYÜZ

Bir Evlilik Komedisi

BİRİNCİ BASKI
50.000 Adet

ALFA | ROMAN

2929 | ALFA | ROMAN | 193

Bir Evlilik Komedisi

SİNAN AKYÜZ

1972'de Iğdır'da dünyaya geldi. Gazeteci, fotoğraf sanatçısı ve köşe yazarı da olan Akyüz çok satan romanlarıyla tanınmaktadır.

Yayınevimizden çıkan diğer kitapları da şunlardır:
Etekli İktidar
Bana Sırtını Dönme (cep boyu da basılmıştır.)
İki Kişilik Yalnızlık (cep boyu da basılmıştır.)
Yatağımdaki Yabancı (cep boyu da basılmıştır.)
Sevmek Zorunda Değilsin Beni (cep boyu da basılmıştır.)
Aşk Meclisi
Piruze: Şam'da Bir Türk Gelin (cep boyu da basılmıştır.)
İncir Kuşları (cep boyu da basılmıştır.)
Şahika & Feraye (cep boyu da basılmıştır.)
Piruze ve Oğulları (cep boyu da basılmıştır.)
Aşk Başka Evde
Bir Evlilik Komedisi

akyuzsin1@gmail.com
/SinanAkyüz(Yazar)
/SinanAkyüzOffical
/AkyüzSinan

Bir Evlilik Komedisi

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Özgür Batur
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-253-6
1. Basım: Mart 2016

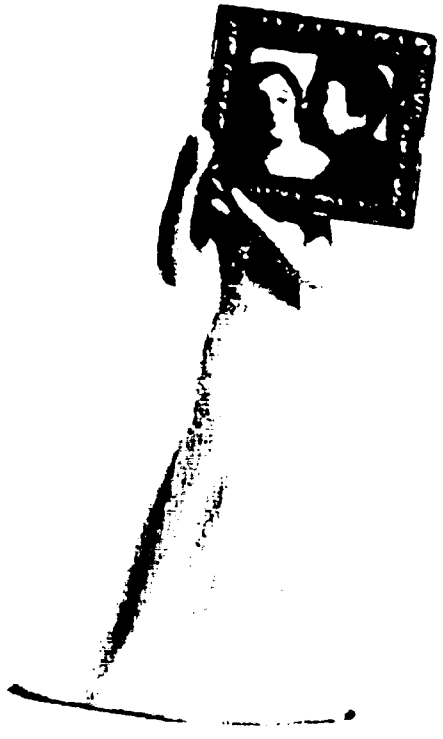

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Fatih-İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 10905

SİNAN AKYÜZ

Bir Evlilik Komedisi

ALFA | ROMAN

Bu, size anlatacağım gerçek bir hikâyedir
ve tamamen içinde yaşadığımız
toplumsal olaylara dayanmaktadır...

Rivayet o ki; Tanrı, Âdem'den önce Havva'yı yaratmış. Havva bir süre gezmiş, tozmuş... Ve en sonunda canı sıkkın bir halde Tanrı'nın huzuruna çıkmış. "Ey yüce Tanrım," demiş. "Ben tek başıma çok sıkıldım. Birisiyle muhabbet etmek istiyorum." Tanrı da, "Tamam!" diye seslenmiş ve devam etmiş: "Senin istediğin gibi olsun. Sana bir eş göndereceğim. Ama peşinen de çok önemli bir tavsiyede bulunacağım. Şayet gelecekte başın ağrımasın istiyorsan, onu, kendisinin senden daha önce yaratıldığına inandıracaksın. Bunu başarırsan ömrün boyunca mutlu olursun. Yok eğer, ona ilk önce senin yaratıldığını hissettirirsen ölene dek mutsuz biri olursun..."

İNDİM DEREYE TAŞ BULAMADIM

Yağmur henüz çiselemeye başlamıştı ki, "Hadi koş," dedi Niver, Eda'ya. "Koş, yoksa sırılsıklam olacağız."

Eda adımlarını hızlandırıp apartmandan içeri coşkuyla girdi. Yedi yüz kilometrelik Antalya yolculuğunun tatil neşesi hâlâ üzerindeydi. Merdivenleri ağır ağır çıktığı sırada ansızın elini havada sallayarak bir türkü söylemeye başladı:

"İndim dereye taş bulamadım
Kendime göre eş bulamadım
Aman melekem kavur balıkları
Akşama getireceğim kabadayıları

Aman neresinden, neresinden
Yandım neresinden, neresinden

Tuttum karının eteğinden
Tuttum karının memesinden..."

Tam o sırada yedi numaralı dairenin kapısı açıldı. Eda sürdürmekte olduğu şen gevezeliği hemen kesti. Meraklı gözlerini ona dikmiş bakan kadın, "Buyurun," dedi. "Kimi aramıştınız?"

Niver kadına aval aval bakarken, "Acilen bir koca bulmamız lazım," dedi Eda hınzır bir gülümsemeyle. "Acaba doğru yere mi geldik?"

Kapıdaki kadın da tıpkı Niver gibi bir an duraksadı. Sonrasında hep birlikte attıkları kahkaha apartman boşluğunda yankılandı.

"Evet," dedi kadın hâlâ gülerken. "Doğru yere geldiniz. Burası yasal ve tek evlilik merkezimiz."

Eda arkadaşının kolundan tutup çekiştirdi.

"Hadi, yürüsene kız," dedi kısık bir sesle. "Daha ne oyalanıyorsun! Görmüyor musun ikimizin de acelesini?"

Niver parıldayan gözleriyle ona baktı. Eda otuz dört yaşında, boyu 1.70 civarında, siyah saçlı, zeytin gözlü, güzel sayılabilecek genç bir kadındı. Aynı zamanda da oldukça zekiydi. Ve tıpkı Niver gibi neşeli bir yapısı vardı. Tam bir dost canlısıydı. Yaşama olumlu bakmayı bilirdi. Sevdiklerine karşı ise aşırı bağlı ve sadıktı.

"Tamam," dedi Niver. "Düş önüme öyleyse, arkandan geliyorum."

Eda merdivenleri tek tek çıkarken kapıda duran kadın da güler yüzlü bir ifadeyle Niver'e baktı.

"Yoksa sizde mi koca arıyorsunuz?" diye sordu.

Eda hemen araya girdi.

"Bu zavallı da koca konusunda benim gibi istekli, ama şansız. O da artık Mecnun'a inanmıyor. Lakin Mecnun'unu aramaktan da geri durmuyor."

Hepsi bir kez daha aynı anda sözleşmişçesine kahkahayı bastılar.

"Siz bakmayın bu deli kızın söylediklerine," dedi Niver. "Bu zamana kadar evlenememiş olmayı bir sorun gibi görmemiştim. Doğrusu görmediğim için de çözmeye çalışmadım..."

Eda bir kez daha onun sözünü kesip, "Artık," dedi, "o da eskisi gibi düşünmüyor. Onun da fikirleri değişti. Ayrıca fikirlerimiz nasıl değişmesin ki? Girdiğimiz her ortamda illaki birisi o korkulan soruyu soruyor: 'Senin hayatında yok mu biri? Eee, ne zaman evleniyorsun?' İster istemez böyle bir soruyla muhatap kalınca, bekâr olmak sanki senin kusurunmuş düşüncesini yaratıyor insanda. Vallahi ikimiz de canımızdan bezmiş durumdayız."

"Yani sizin anlayacağınız," dedi Niver, "bekâr kalmak bilinçli tercihimiz değildi. İnanın olaylar bu şekilde gelişti."

Kadın acı acı gülümsedi.

"Ne yazık ki," dedi, "bir şeyin farkında değiliz. Aslında gidenler bir şanstır, bizim için hayırdır. Çünkü yeni birinin gelmesi için var olanın gitmesi gerekiyor. Geçmişimizi asla değiştiremeyiz, ama gelecek bizim eli-

mizde. Bu yüzden kendimizi üzmeye hiç gerek yok. Ha! Bu arada, benim adım Olcay Ulusoy. Bu evlilik merkezinin sahibiyim. Şimdi içeri girin lütfen. Formumuzu doldurduktan sonra detaylı bir şekilde araştırma yapacağız. Acaba size nasıl bir koca adayı bulabiliriz? Ya da siz bizden nasıl bir koca adayı istersiniz?"

ERKEĞİN İĞRENCİ OLMAZ ERKEKTEN KOCA OLUR

O cumartesi sabahı Afet Hanım yine keyifsiz uyanmıştı, ama her zamanki gibi çevresine karşı son derece neşeli görünmeye çalışıyordu. Bu hoş ve neşeli kişiliği sayesinde yıllardan beri mahalleli tarafından çok sevilip benimsenmişti.

Afet Hanım altmış beş yaşında, üç kız annesiydi. Büyük kızı Aydan'ı dünyaya getirdiğinde mahalleli hep bir ağızdan, "İnşallah ikincisi erkek olur," demişti. Sonra Afet Hanım ikinci çocuğu Niver'i doğurmuş, mahalleli yine hep bir ağızdan, "Çok şükür, şimdilik sorun yok. Üçüncüsü mutlaka oğlan olur," dedi. Fakat üçüncü çocuğu Yonca da kız olarak dünyaya gelince, bu sefer mahalleli demişti ki: "Gözün aydın! Sen artık cennetliksin."

Afet Hanım o günden beri cenneti hep cehennem olarak gördü. Altın günlerinde, "Eee, nasılsın canım? Kızlar n'apıyor? Hâlâ evlenmiyorlar mı?" sorularına muhatap oluyor, bekâr kızlarına bir an önce koca bulmak için âdeta çırpınıp duruyordu.

Yine bir cumartesi öğle sonrasında, çoğu zaman yaptığı üzere, pencerenin önüne kurulmuş, kızı Yonca'nın eve dönüşünü büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. O sırada Niver sessizce gelip salondaki gri koltuğa oturdu. Annesine bakarken bir an yüreği sevgiyle dolup taşmıştı ki, Afet Hanım başını çevirip gözlerini ona dikti.

"Koş," dedi heyecandan sesi titrerken. "Kız kardeşin geldi. Hemen kapıyı aç."

Niver söylenerek yerinden kalktı, gidip kapıyı açtı. Bir-iki dakika sonra Yonca kapının önünde belirdi. Afet Hanım kızı Niver'i kenara doğru itti, Yonca'nın kolundan tutup içeri çekti. Ardından kapıyı kapattı.

"Çabuk söyle bakalım," dedi. "Oğlanı nasıl buldun?"

Yonca tepkisizdi.

"İğrenç."

Afet Hanım iki eliyle dizini dövmeye başladı.

"Kızım, erkeğin iğrenci olmaz. Erkekten koca olur, koca."

"Ama anne..."

Afet Hanım sözünü kesti.

"Sus," dedi burnundan solurken. "Anne deme bana. Vallahi senin saçını başını yonca gibi yolarım. Peki, bu oğlanın nesini beğenmedin?"

"Bana hava olsun diye garsona bir sürü bahşiş bıraktı. Görgüsüz ayının biriydi. Daha ne olsun anne?"

O sırada evin büyük kızı Aydan odasından koşarak yanlarına geldi.

"Yine n'oluyor?" diye söylendi.

Afet Hanım elini beline koydu, kızlarının karşısına dikildi.

"Bana bakın," dedi sinirli sinirli. "Sakın bu kızı da kendiniz gibi zehirlemeye kalkmayın. Sen oldun kırk beş, bu da oldu otuz beş... Bu zavallıyı da zehirlerseniz kırarım bacaklarınızı."

Niver annesine baktı.

"Bize ne ya," dedi. "Evlenecek olan o. Yirmi yedi yaşına geldi, kendi kararlarını kendi veremiyor mu?"

Yonca hınzırca bir gülümsemeyle onlara bakıp, "Bugünkü oğlan iğrençti kızlar," diye fısıldadı. "Tam bir öküzmüş."

Niver ve Aydan kendilerini daha fazla tutamayıp kıkırdamaya başladılar. Afet Hanım bunun üzerine elini kaldırıp başına koydu, yavaşça koltuğun üzerine çöktü.

"Allahım," dedi kendi kendine söylenerek. "Yine tansiyonum çıktı. Bunların yüzünden el âleme rezil rüsva oluyorum. Düştüğüm durumu görüyor musun? Üç tane kızım var, ama içlerinden biri bile evli değil. Sokaktaki karılar her gün beni sakız gibi çiğniyorlar."

Niver koşup tansiyon aletini getirdiği sırada dairenin kapısı açıldı, içeri babası girdi. Karısını koltuğa yı-

gılmış bir halde görünce, "Yine nesi var bunun?" diye söylendi.

Afet Hanım yığılıp kaldığı yerden bağırdı:

"Evde kalmış bu kızlarını baş göz etme hevesim var. Daha neyim olacak be gamsız adam?"

Yonca yine bir kavga çıkmasın diye babasının koluna girip oradan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Gel babacığım," dedi. "En iyisi biz mutfağa gidelim. Anneme ne olduğunu hiç sorma. Az önce yine bir şeylere sinirlendi."

İrfan Bey elindeki torbayı yuvarlak kahverengi masanın üzerine koyarken başını sağa sola sallayıp, "Ah bu kadın!" dedi. "Ömrümü yedi be kızım. Bunun derdini sırf o güzel yemekleri için çektim. Yoksa bir ömür çekilecek gibi değildi..."

***

Saat öğleden sonra beşi gösteriyordu. Kasap Bilal'in çırağı mahallenin en arsız, en terbiyesiz çocuğuydu. Elindeki süpürgeyle dükkânın önünü süpürürken tozu dumana katmış, neşesini bulmuştu.

"Bu süt danası," diye çıkıştı Afet Hanım genzine dolan tozdan öksürürken, "bir de hiç utanmadan yerdeki tozları benim üstüme doğru süpürerek haylazlığına eğlence katıyor. Bu çocuğun adam olduğunu ne zaman göreceğiz?"

O sırada Kasap Bilal son derece sert bir sesle, "Kes!" diye bağırdı çırağına. "Yoksa kafanı kırarım ha!"

Çırak elinde tuttuğu uzun saplı çalı süpürgesini duvara yasladı. Başını eğip sessizce dükkândan içeri girerken ustası arkasından bir tekme salladı.

"Tüh sana! Bütün mahalleliye rezil ettin beni."

"Senin bu süt danan," dedi Afet Hanım üstünü başını temizlerken, "haytanın biri. Bundan adam olmaz."

Kasap Bilal utancından ilk önce ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra, "Haklısınız Afet Hanım," dedi. "İnanın günde üç posta dövüyorum. Kerata bana mısın demiyor. Hatırım için lütfen içeri buyurun. Size çay ya da kahve ikram edeyim."

Niver büyük bir sabırsızlık içinde annesine baktı.

"Hadi ama!" dedi. "Pazara geç kalıyoruz."

Afet Hanım, "Sen ağır ağır yürü kızım," diye cevap verdi. "Ben de yarım kilo kıyma alıp peşinden geliyorum."

"Öyleyse," dedi Niver, "seninle pazarın hemen girişindeki yufkacıda buluşalım."

"Tamam, sen git. Ben de gelirim."

Niver annesinin yanından ayrıldı. Yufkacının tezgâhının önüne gelip durdu.

"Hayırlı işler," dedi. "Zülfiye Teyze yok mu?"

"Yoh gadasını aldığım," diye cevap verdi kadın.

"Sorması ayıp olmazsa kendisi nerede?"

"Sor canını yidiğim. Goparah giddi kooe."

Niver kadının şiveli konuşması karşısında gülerek, "Hayrola!" dedi. "Ne vardı köyde?"

"Heç sorma. Garip cigerinden dutuldu."

"İnanmıyorum," dedi Niver üzüntülü bir sesle. "Zülfiye Teyze hasta mı oldu?"

"He gıı! Hasda oldu. Niyse... Bi şiiy isten mii?"

Niver'in keyfi kaçmıştı. Parmağını uzatıp, "Bana beş tane yufka sarar mısın?" dedi.

Kadın üst üste koyduğu yufkalardan beş tanesini alıp kâğıda sararken, "Bir saniye dur bakalım," dedi Niver. "Senin yufkaların biraz kalın mı olmuş sanki?"

Kadın birden yüzünü ekşitti, gözlüğünün üstünden ona baktı.

"Yoh gıı," dedi. "Galın deel. Bu gayseri işi."

Niver yufkaya iyice baktı.

"Yok teyze, yok! Vallahi yufkaları kalın açmışsınız. Bunları almayacağım, kalsın."

Kadın kireç gibi bembeyaz olmuş suratıyla baktı.

"Senin yaşın gaç banaa tiyze diyon?"

Niver şaşırdı.

"Kaç gösteriyorum?"

"Gırh."

"N'aptın ya teyze? Ne kırkı? Ben daha otuz beş yaşındayım."

"Hee," dedi kadın. "Aynı işte."

"Nasıl aynı olur?"

"Otuzu geçmissin aa! Ha otuz beş, ha gırh. Ni var ki arada?"

"Öyle şey olur mu? Daha kırk yaşıma beş yıl var. N'aptın ya teyzeciğim? Beni canlı canlı toprağa gömdün."

"Eee!" dedi kadın. "Biliyon mu? Az önce sen de beni diri diri topragaa gomdün. Ben tam otuz üç yaşindiyim."

Bu son cümleyle Niver'in şaşkınlığı yerini utanmaya bıraktı. Yüzü al al olmuştu ki, "Gari dene beben var senin?" diye sordu kadın.

"Benim çocuğum yok," dedi Niver sıkılgan bir sesle.

"Ossun," dedi kadın gerine gerine. "Seni de bir ana doğurmuş."

Niver lafazan kadının kendisinden intikam aldığını anlayınca, "Ama," dedi, "çocuğumun olmamasının sebebi evli olmamam."

Kadın dudağını büzdü.

"Voo gıı! Bir dene de mi alıp bırakmadın?"

Niver'in morali iyice bozulmaya başlamıştı.

"Yok," dedi sinirli sinirli. "Beni beğeneni ben beğenmedim, benim beğendiğim de beni beğenmedi. Kısmet işte, n'apacaksın?"

Kadın pis pis sırıtıp, "Senden," dedi, "geçmiş gari. Bu saatden soona seni kim nitsiin? Ahrenleriyin nirdeyse dorunu dorbasıı var. Sen gari iyice gartlamışsın. Ama ossun! Seni de bir ana doğurmuş."

Niver deyim yerindeyse yufkacı kadının karşısında bozguna uğramıştı. Morali bozuk bir halde oradan ayrılırken annesi, "Kızım, aldın mı yufkayı?" diye arkasından seslendi.

Niver başını çevirip neşesiz neşesiz baktı.

"N'oldu sana?" dedi annesi merakla. "Suratından düşen bin parça."

Niver ağlamaklı bir sesle, "Anne!" dedi. "Ben gerçekten yaşlı mı gösteriyorum?"

Afet Hanım şaşırdı.

"Aptal aptal konuşma. Nerden çıktı şimdi bu?"

Niver annesinin koluna girip ağır ağır yürürken ona yufkacı kadınla yaşadıklarını anlattı. Afet Hanım, "Kızım," dedi öfkeyle. "Sen geri zekâlı mısın? Sen nüfus memuru musun? Gerçek yaşını el âlemin karılarına niye söylüyorsun?"

Niver'in morali iyice bozuldu.

"Ama anne," dedi. "Ben otuz beş yaşındayım. Yaşımı soranlara ne söyleyeceğim?"

"Tabii ki de yalancısını kızım."

Niver birden kıkırdadı.

"Sen ne âlem bir kadınsın. İnsanın yalancı yaşı da mı olur anne?"

"Olur. Hem de bal gibi olur. Evde kalmış kızların bir yalancı yaşı olmalı zaten. Bari yaşını yirmi dokuz filan söyle el âleme."

Niver'in az önce kaçan neşesi tekrar yerine geldi. Bu sefer biraz muziplik yapıp annesini kızdırmak istedi.

"Ama biliyorsun anne," dedi hınzır hınzır gülümserken. "Ben gelinlik giymeyeceğim."

"Sus kız! Beni delirtmeyin yine. Gelinlik giymeden gelin olunur mu hiç? Şimdi gözünü aç salak, ağzını değil. Bir bak bakalım etrafına. Düzgün bir oğlan var mı?"

Niver bir kahkaha attı.

"Hemen bakıyorum anne," dedi alaycı bir sesle. "Hatta atalarımız ne demiş? İş işteyken, eş pazardayken bulunur."

Afet Hanım başını sağa sola sallarken söylendi:

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh..."

Niver annesine doğru sokulup elini omzuna attı, tonton yanaklarından öptü. Tam başını çevirip karşıya baktığı sırada, "Ayy!.. Allah kahretsin! Bela geliyorum demez, karşıdan salına salına gelir böyle işte," dedi kendi kendine mırıldanarak.

Afet Hanım ona baktı.

"Ağzının içinde ne eveleyip geveliyorsun kızım?"

Niver, "Olamaz," deyip duruyordu. "Olamaz. Dedikoducu Perihan geliyor."

Tam o sırada, "Afet Hanıım," diye seslendi mahallenin dedikoducusu Perihan.

Afet Hanım onu birden karşısında görünce, "Ah!" dedi cılız bir sesle. "Gel de şimdi ayıkla pirincin taşını."

Dedikoducu Perihan onu kendisine doğru çekip zorla öperken, "Nasılsınız Afet Hanım?" diye sordu.

"Çok şükür, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Nasıl olalım Afet Hanım? Bildiğiniz gibiyim... Hâlâ çekiyorum."

"Sorun yine gelin mi?"

"He ya! Gelin değil sanki çıngıraklı bir yılan aldım oğluma."

"Yine n'oldu?"

"Ne olmadı ki? Geçen gün bana geldiler. Ben de oğlum seviyor diye börek yaptım..."

Niver gülümseyerek sözünü kesti.

"Doğru söyleyin Perihan Teyze, böreği oğlunuz için mi yaptınız?"

Dedikoducu Perihan birden kıkırdamaya başladı.

"Kız," dedi. "Senden de bir şey kaçmıyor."

Niver, "Benim bildiğim kadarıyla," dedi hâlâ tebessüm ederken, "Sertap üç ay önce diyete başlamıştı. Yoksa..."

Bu sefer de Perihan onun sözünü kesti.

"Sus kız," dedi. "Yerin kulağı var, duyacak. Ne öyle dal gibi incecik? Karı dediğin biraz etli butlu olacak. Oğlan elini attığında avcuna bir şey gelecek."

"Siz de karışmayın canım," dedi Afet Hanım. "Bırakın da çocuklar istediği gibi yaşasın. Belki sizin oğlan böylesinden hoşlanıyor."

"Evet," diye araya girdi Niver. "Sertap çok iyi bir insan. Ayrıca her zaman da bakımlı biri."

"Sus kız," diye çıkıştı Perihan. "Onun neresi iyi? Şeytan görsün yüzünü. Yaptığım hiçbir şeyi yemiyor. Sanki içine zehir koymuşum, okuyup üflemişim..."

"Karışma çocuklara," dedi Afet Hanım. "Yanlış yapıyorsunuz."

"Nasıl karışmayayım? Bir de pabuç kadar dili var. Geçen gün yaptığım börekten yemesi için ısrar ederken, 'Lütfen ısrar etmeyin anneciğim. Yoksa ben de size ısrar ederim,' dedi. Sahi, bu gelin bana ne demek istedi?"

"Siz ona ısrar etmişsiniz ya Perihan Teyze," dedi Niver. "O da başka şeylere ısrar ederim diye üstü kapalı sizi uyarmış."

"Vay! Laf cambazına bak. Demek bana laf sokmuş ha!.. Acaba neye ısrar edecekmiş ki?"

"Artık orasını bilmem," dedi Niver dudağını büzerek.

"Karışmayın dedim size," dedi Afet Hanım. "Çocukları rahat bırakın."

"Ah!" diye içini çekti Perihan. "Kime ne desem, bilmem ki... Çocuğun var, derdin var. Sizin işiniz de benim gibi zor Afet Hanım. Hem de üçü bir arada, bekâr..."

Bu laf gelip yumruk gibi oturdu Afet Hanım'ın yüreğine. Birden sinirleri tepesine çıktı.

"Eyvah! Şiddetli bir kasırga geliyor," dedi Niver içinden.

"Hâlâ evlenmiyorlar mı?" diye konuşmasını sürdürdü Perihan. "Ayol! Gül goncayken sevilir. Her şeyin bir zamanı var. Bu kızlarla n'apacaksınız?"

Öfkeden Afet Hanım'ın vücudu kaskatı kesilmişti. Bir hışımla, "Ne yapacağımdan size ne canım?" dedi. "Üçünün de turşusunu kuracağım. Evlenmiyorlar, evlendirmiyorum... Başka bir diyeceğiniz var mı?"

Dedikoducu Perihan bir anda neye uğradığını şaşırdı. Afet Hanım söylene söylene yanlarından uzaklaşırken, Niver ne yapacağını bilemez bir halde öylece kalmıştı. Önce annesinin ardından baktı, sonra da başını çevirip Perihan'a, "Sayenizde pazar gezmemiz," dedi sinirleri bozulmuş bir şekilde, "zehir oldu. Size iyi günler..."

DELİ GÖMLEĞİNİ TERSTEN GİYDİRİN

Günler geçtikçe Eda'nın içini derin bir kuşku kemirip durmaya başladı. "Acaba," diyordu. "Hayatımda bir mucize, bir tesadüf gerçekleşecek mi?"

Son günlerde uykusunda kavuşacağını sandığı huzurun yerini karabasanlar almıştı. Artık eskisi gibi sevdalısıyla geçirdiği şehvetli dakikalarla süslenmiş güzel rüyalar görmüyor, gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanıyordu.

O gün mevsim normallerinin üzerinde seyreden hava sıcaklığı şiddetini azaltmış olsa da, bu defa bunaltıcı bir nem kaplamıştı ortalığı. Gün yavaş yavaş yüzünü akşama dönerken, saatlerdir üniversitedeki öğrencileri için ders hazırlığı yaptığı çalışma masasından bir an başını

kaldırıp dışarıya baktığında, zeytin karası gözleri pencere kenarında duran menekşeye takılıp kaldı.

Geçen ay bir çiçekçide görüp satın aldığı menekşe tomurcuk tomurcuk olmuş, fakat bir türlü çiçek açmamıştı. Bu süre zarfında Eda menekşeye âdeta yalvarırcasına, "Çiçeklerini aç tatlı kızım. Bak! Kendin de göreceksin. İnan çok güzel bir kız olacaksın," diye methiyeler düzmüş, onun için şiirler yazmaya kalkışmıştı.

Bir an aklından ne geçtiyse canı sıkıldı ve birden öfkeyle masanın üstünde duran meyve bıçağını kaptığı gibi menekşenin üzerine doğru yürüdü. Hışımla dalını tutup keserken, "Bana bak zilli!" diye söylendi. "Güzel sözler senin neyine? Birkaç güne kadar ya çiçeklerini açarsın ya da bütün dallarını keserim, ona göre..."

Tam o sırada kapı zili çaldı. Eda başını kaldırıp masanın üzerinde duran saate baktı. Saat altıyı gösteriyordu. Elinde tuttuğu bıçağı bir an unutmuşçasına doğruca gidip kapıyı açtı. Niver elindeki bıçağı görünce, "O da ne?" dedi alaycı bir sesle. "Yoksa beni mi keseceksin?"

Eda bıçağı hâlâ elinde tuttuğunu anlayınca kendini tutamayıp gülmeye başladı.

"Vallahi *Bridget Jones'un Günlüğü* gibiyim ya!.. Hayatımda bir sürü saçma sapan hikâye var. Az önce başıma öyle bir balta indi ki, bu sefer öyle böyle değil... Bana deli gömleğini tersten giydirin ve doğruca Bakırköy'e götürüp yatırın."

Niver şaşkındı.

"Yine n'oldu?"

"Hiç sorma! Az önce zavallı menekşeme bıçak çekip dalını kesiverdim."

Niver'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Kız sen delirdin mi yoksa? İnsan bir çiçeğe niye bıçak çeker ki?"

"Sana dedim ya... Beni hiç sorgulamayın. Bakırköy'e götürüp acilen tımarhaneye yatırın."

"Tamam! Deli olduğunu anladım da menekşenin suçu neydi peki?"

"O kadar," dedi Eda kapıyı usulca kapatırken. "Dil dökmeme rağmen bir türlü açmıyor."

Niver bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra çabucak kendini toparlayıp, "Hakikaten kız," dedi, "sen aklını yemişsin. Şimdi hazırlan da bir an önce gidelim."

Eda güldü.

"Bakırköy'e mi?"

"Ne Bakırköy'ü salak? Vapurla Kadıköy'e geçip Hande'ye gitmeyecek miydik?"

Eda, "Hande'ye neden gidiyoruz ki?" diye sordu.

"Kızım," dedi Niver. "Sendeki bu dalgınlık da neyin nesi böyle? Bugün oğlunun doğum günü partisi yok muydu?"

"Tüh!" dedi Eda. "Vallahi unutmuşum. Sen dolaptan kendine içecek bir şeyler al, sonra da gidip o zilli menekşemle konuş biraz. Söyle ona, aklını başına alsın. Artık çiçeklerini açsın. O sırada ben de hazırlanıp geliyorum."

Niver bir kahkaha atarken, "Deli kız!" dedi. "Sen hiç büyümeyeceksin, değil mi?"

***

Hande de Niver ve Eda'nın arkadaş grubundandı. Niver'le birlikte tam on yıldır aynı bankanın insan kaynakları departmanında çalışıyor, bir taraftan da kocası ve iki çocuğuyla uğraşıyordu.

Bir ara onca curcunanın arasında kaş göz işaretleriyle Niver'e özel olarak konuşmak istediğini anlatmaya çalıştı. Niver yanına gittiğinde, "Sakın kimseler duymasın," dedi Hande, kolundan tutup bir kenara çekerken. "Sana hayırlı bir kısmet buldum."

Niver şaşırmıştı.

"Kimi buldun?"

O sırada Hande'nin yedi yaşındaki kızı Pelin ağlayarak yanlarına geldi.

"Anne," dedi hıçkırıklarının arasından. "Babam çok kızdı bana."

Hande ansızın gerildi. Uzakta duran kocasına ters ters baktıktan sonra, "Olsun kızım," dedi. "Babalar çocuklarına kızabilir. Ne yaptın da kızdı?"

Niver eğilip Pelin'e sımsıkı sarıldı, yanağından öptü.

"Sana n'oldu şirinim? Baban neden kızdı?"

Küçük kız içini çekip, "Niver Teyze," dedi. "Babam kardeşimin pastasının üzerindeki mumu üflememe izin vermeyecekmiş."

Hande, "Ah! Salak kafa!" diye söylendi. "Yine bu adama neler oluyor? Bir yaşındaki bebek mi mumu üfleyecek? Niye izin vermiyormuş sana?"

"Hemen gerilme canım," diye çıkıştı Niver. "Ne var bunda? Bir şey yok ki."

Hande sinirli bir şekilde kızının kolundan tutup çekiştirdi.

"Sus, zırlama sende! Ben hangi birinizin derdiyle uğraşacağım? Baban bir çocuktan daha beter zaten."

Niver onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordu. Hande çocuğunun elinden tutup götürürken, "Artık sen de kusura bakma Niverciğim," diye seslendi. "Sakin bir zamanda o meseleyi rahat rahat konuşuruz inşallah."

"Hangi meseleyi?" diye sordu Eda yanına gelirken.

Niver gerçeği ona söyleyip söylememe konusunda bir an tereddüt etse de doğruyu söylemenin iyi olacağına karar verdi.

"Hande," dedi. "Sözde uygun bir kısmet bulmuş bana."

Eda onun koyu kahverengi gözlerinin içine meraklı meraklı baktı.

"Kim bu adam? Onu tanıyor muyuz?"

"Pelin ağlayarak yanımıza gelince konuşamadık. Daha sonra anlatacak. Kısmetse olur inşallah. Daha ne diyebilirim ki?"

Eda gülümsedi.

"Bu saatten sonra," dedi, "bizimkisi kısmete kalmış artık."

Niver'in bir an canı sıkıldı.

"İşin garip tarafı," dedi. "Bu söylediklerinde yerden göğe kadar haklısın. Kendi adıma konuşmak gerekirse, bazı şeyleri çok yapmışım, bazı şeyler için de geç kaldığım bir yaştayım. Açıkçası daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Sanırım birtakım şeyleri ıskaladım. Az önce Hande'nin kızı Pelin bunları hissettirdi bana."

Eda'nın içi burkuldu. Niver'in çenesindeki küçük siyah benden gözünü alamayıp, "Ne oldu ki?" diye sordu.

"Son zamanlarda Pelin'in konuşmalarına dikkat etmedin mi hiç? Teyze diye sesleniyor bize."

Eda kahkahayı bastı.

"Kız," dedi. "Yoksa sen telaşlı kadın sendromuna mı girdin? İnşallah Hande'nin bulduğu adamla seni bir an önce baş göz ederiz."

Niver de güldü.

"Nerde bizde o şans? Bilmez misin ki iyileri başkaları kapmış. Çer çöpler de bizim gibilere kalmış."

"Canım, niye çer çöp olsunlar ki?"

"Allah aşkına, bari sen söyleme bunu. Yaşı geçkince adamlarda da bir sendrom yok mu sence? Kimi hayata tutunamamış, kimi yanlış bir kadına denk gelip kaderine küsmüş, kiminin de kafasında bir evlilik planı kalmamış, yalan mı? Artık bizim gibilerin yeni sahasında bu tip erkekler var..."

Eda'yı bir düşünce sarmıştı. Niver kaldığı yerden konuşmasını sürdürerek, "Aslında," dedi, "evlenememek

de bir başarısızlıkmış. Bu gerçek yeni yeni kafama dank ediyor."

"Ama," dedi Eda düşünceli bir sesle, "bazen bir şeyler denk gelir, bazen de gelmez. Bize denk gelmedi işte, n'apalım?"

Niver onun bu düşüncesine itiraz etti.

"Hayır, yanılıyorsun bence. Meğerse evliliği de bir iş gibi görmek lazımmış. Biz burada yanıldık işte. Çünkü ailelerimiz tarafından, 'Kocanın eline bakma, kendi ayaklarının üzerinde dur,' düşüncesiyle yetiştirildik."

Eda acı acı gülümsedi.

"İyi ya," dedi. "Şimdi ayaklarımızın üzerinde sap gibi duruyoruz. Onlar da ellerine kına yaksın."

Niver de tebessüm edip, "Bir de," dedi. "Nerede hata yaptık, biliyor musun? Meğerse yıllarca boş yere diğer yarımızı arayıp durmuşuz. Hâlbuki onun diğer yarımız olmadığını görmemiz gerekiyormuş. Çünkü hiç kimse bir elmanın yarısı değil. Aslında senin yanında duran şey, sana benzeyen başka bir elmanın yarısıymış."

Eda onun bu fikirlerini onaylarcasına başını salladı.

"Son derece doğru şeyler söylüyorsun, ama günümüzde bu kandırmaca hâlâ devam etmiyor mu sanıyorsun? Etrafına şöyle bir bak... Zavallı yeniyetme kızları da ruh ikizi arayışının peşine takmamışlar mı? Aramızdan biri de çıkıp onlara demiyor ki: 'Hey kızlar! Aklınızı başınıza alın! Bu bir kandırmacadan başka bir şey değil. Biz bu dünyadaki öküzümüzü hâlâ bulama-

mışken, siz ruh ikizinizi nasıl bulacaksınız?' Benim de bu söylediklerim doğru değil mi canım?"

Niver kahkaha attığı sırada, "Neşeniz bol olsun kızlar," dedi Hande'nin kocası Bahadır. "Neye gülüyorsunuz böyle?"

Niver ve Bahadır bir araya geldiklerinde sürekli çekişirlerdi.

"Biz kendi aramızda konuşup diyoruz ki," dedi Niver alaycı bir ses tonuyla. "Türk kadının geçirdiği çağdaşlık evrimini ne yazık ki Türk erkeği geçiremedi. Türk kadını cumhuriyet kadını oldu ama Türk erkeği cumhuriyet adamı olamadı."

Bahadır şaşkın şaşkın onun yüzüne baktığı sırada, "Konuş kız," diye söze karıştı Hande. "Sanki ağzından bal damlıyor senin. Bu adamlar dünyaya öküz geldiler öküz gidecekler."

"Bakıyorum," dedi Bahadır kızgın bir boğa gibi burnundan solurken, "yine dilin çok uzamış senin."

Eda hemen araya girip, "Oğlum," dedi. "Bu söylediklerimiz yalan mı? Ama neyse... Sen boş ver şimdi bunları. Hani bize bekâr arkadaşlarından birini ayarlayacaktın?"

Bahadır her seferinde o meşhur, alaycı gülümsemesiyle, "Kızım," dedi. "Siz de iyice muşmulaya döndünüz. Size göre nerden bulayım birini?"

Bu cevap üzerine hepsi bozuldu. İşte bunu beklemiyorlardı. Ne söyleyeceklerini bilemez bir halde ona bakarken, kendisini ilk toparlayan Niver oldu.

"Daha iyi ya," dedi alaycı bir şekilde. "Tam yenilecek kıvama gelmişiz. Bizden iyisi Şam'da kayısı."

Bahadır pis pis sırıtırken, "Sana inat," dedi Eda. "Günün birinde evlenip ben de evliliğin tadına bakacağım. O zaman bu lafını da sana yedireceğim."

Hande alnının terini elinin tersiyle silip yanlarından uzaklaştığı sırada, "Herkes evliliği bir tatsın bakalım," dedi. "Ne de olsa tatmayanın tadası, tadanın da kusası var."

Sanki hepsi o anda sırf rahatlamak adına Bahadır'a bakıp kahkahayı basarken, "Bunlar birazdan gidecek," diye mırıldandı Bahadır. "Sana kusmanın nasıl olduğunu göstereceğim..."

***

Niver o akşam keyifli bir halde eve döndü. Neşeli, gülümseyen gözlerle salona girdiğinde annesinin tek başına oturmuş dizi film izlediğini gördü. Biraz sohbet etmek için yanına gittiğinde, "Kaç kız," diye kendi kendine söylendi Afet Hanım. "Kötü adamlar geliyor. Seni kaçıracaklar."

Her zamanki gibi işi muzipliğe vurdu Niver.

"Beni mi kaçıracaklar? Kim kaçıracak anne?"

Afet Hanım bakışlarını televizyondan alıp ona çevirdiğinde, "Artık iyisine kötüsüne bakmayacağım," dedi ters ters. "Bu kötü adamlardan biri bile istese sizi, inanın vereceğim."

Niver her zamanki gibi onu yanaklarından öptü.

"Anneciğim," dedi. "Sen tatlı canını üzme. Ben istesem her yerde koca bulurum."

"Bok bulursun!" diye çıkıştı Afet Hanım. "O halde bul da göreyim seni."

Niver, "Ya bulacağım oğlan seni kabul etmezse," dedi hınzırca bir gülümsemeyle, "o zaman n'apacaksın?"

Afet Hanım seyrettiği dizinin heyecanına kapılıp gitmişti yeniden. Sağ elini sol avcuna peş peşe vururken, "Kaç kız," diye mırıldanıp duruyordu. "Boyu devrilesi kötü adamlar gizlice eve girdi..."

Niver sehpanın üzerinde duran çerezlerden birkaçını alıp ağzına atarken, "Ama," dedi. "Sen beni hiç dinlemiyorsun ki anne. Burada oturmuş kendi kendime konuşuyorum."

Tam o sırada dizi reklama girince, Afet Hanım tekrar başını çevirip ona baktı.

"Ne diyorsun kızım? Haftada tek bir gün sevdiğim diziyi izleyeceğim, onu da bir ağız tadıyla izlettirmiyorsunuz. Şimdi konuş. Az önce ne söyledin?"

Niver çerezlerden birkaçını daha ağzına atıp, "Ya bulacağım oğlan seni kabul etmezse, o zaman n'apacaksın?" dedi tekrar.

Annesi ona şaşkın şaşkın baktı.

"Aa! Üstüme iyilik sağlık. Kızımın bana söylediklerini duyun a dostlar!"

Niver içinden kıs kıs güldü.

"Ama sen de böyle konuşma anne. Vallahi olur mu olur! Biliyorsun, zamane damatları bir başka..."

Afet Hanım sözünü kesti.

"Öyleyse," dedi, "siz de beni kabul edecek damadı buluverin canım. Ayrıca bu herifler benden daha iyisini mi bulacaklar? Benim gibi kayınvalideyi niye kabul etmesinler ki?"

Niver dudağını büzdü.

"Nereden bileyim anne? Biricik damatlarına kendin sorarsın artık."

"Hele birini bulun da siz," dedi içten bir sesle. "Gerekirse sorarım ben."

Niver'in o akşam muzipliği üstündeydi. Hemen konuyu değiştirip, "Biliyor musun anne?" dedi. "Ben bir yarışmaya katılıyorum."

Afet Hanım bir an şaşırdı. Meraklı gözlerle ona baktığı sırada Yonca içeri girdi.

"Gel kızım," diye seslendi. "Biz de laflıyorduk. Niver Ablan yarışmaya girecekmiş. Sahi, ne yarışmasıymış bu?"

Niver kız kardeşine kaş göz işareti yaparken, "Şey," dedi. "Bu yarışmayı Sana yağı yapıyor anne."

"Nasıl yani kızım? Bildiğimiz Sana yağı mı?"

"Evet."

"Niye yapıyor?"

"Bir hafta sonra Anneler Günü ya!.. Yarışmacılardan da istedikleri şey, annemize karşı beslediğimiz duygu ve düşüncelerimizi kısaca yazmak... Hatta yarışma şu kelimeyle başlıyor: Bence benim annem yılın annesi, çünkü..."

Yonca birden kıkırdamaya başladı.

"Peki," dedi Afet Hanım. "Bir şeyler yazdın mı bari?"

Niver bu sefer gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Yazdım," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Bak sen! Ben de merak ettim doğrusu. Ne yazdın?"

Niver gülüşünü bastırmaya çalışarak, "Bence benim annem yılın annesi," diye haykırdı. "Çünkü benim annemin üç tane kızı var. Bence benim annem yılın annesi, çünkü benim annemin üç tane evde kalmış kızı var. Bence benim annem yılın annesi, çünkü benim annemin üç tane evde kalmış kızı olmasına rağmen bizi dış mihraklara karşı çok iyi savunur, fakat evde ağzımıza sıçıverir..."

Niver daha fazla kendini tutamayıp kız kardeşiyle birlikte katıla katıla gülmeye başladı. Afet Hanım onlara ters ters baktıktan sonra, "İkiniz de," dedi, "benimle dalga geçeceğinize, açın da kıçınıza gülün."

Niver hâlâ gülerken, "Şimdi tam zamanı," diye geçirdi aklından. Sonra, "Anne," dedi. "Pazar günü Bakırköy'e gideceğiz."

"Nereye gideceğiz?"

"Bakırköy'e."

"Ne var orada?"

O sırada dizi tekrar başladı. Kötü adamlar masum kızı yakalarken, "Siz de gördünüz mü?" diye sızlandı Afet Hanım. "O kadar da kaç diye söyledim. Bak! Adamlar kızcağızı yakaladı."

Yonca ablasına bakıp, "Hadi! Konuşmana devam et," der gibi orman yeşili gözlerini kırptı. Bu hareketin üzerine Niver, "İlknur'un nısanı var," dedi burnundan garip sesler çıkararak.

"İlknur'un nesi var?"

"Nısanı."

Afet Hanım, "Kızım," dedi diziyi hâlâ heyecanla izlerken. "Ağzının içinde ne geveliyorsun? Ne dediğini anlamıyorum. Açık açık söylesene."

"İlknur'un pazar günü nişanı var. Hep birlikte oraya gideceğiz."

Afet Hanım bir an durdu, siyah uzun kumandadan televizyonun sesini kapattı.

"Bir saniye," dedi kaşlarını havaya kaldırarak. "Hangi İlknur'dan bahsediyorsun?"

"Bizim İlknur yok mu?"

"İlknur'un sevdiği mi vardı?"

"Evet. Vardı."

Afet Hanım'ın az önce havaya kalkan kaşları bu sefer aşağı indi.

"O oğlanla," dedi sinirli sinirli, "sen niye tanışmadın?"

"Tanıştım anne. Ama oğlan İlknur'dan hoşlandı."

"Üstelik," dedi annesi öfkeyle ayağa kalkarken, "bu kız ikinciye evlenecek. Niye bu oğlanı sen kapmadın?"

Niver o an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra, "Gönül bu anne," dedi cılız bir sesle. "Çocuk ondan hoşlandı, ne yapabilirim?"

Afet Hanım bir hışımla yanlarından geçip giderken, "İyi ya," dedi. "El âlemin kızları ellerine kına yaksın, benimkiler de ellerinde helvayla gezsin."

Niver ve Yonca'nın neşesi kaçmıştı. O sırada dairenin kapısı usulca açıldı, içeri Aydan girdi. Bunu gören Niver koşup onun boynuna sarıldı.

"Abla ya," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ben çok kötü bir şey yaptım."

Aydan panikledi.

"Yoksa kaza mı yaptın?"

"Yok, kaza yapmadım. Az önce anneme İlknur'un nişanlanacağını söyledim."

Aydan şaşırıp kalmıştı.

"Tüh!" dedi. "Keşke kaza yapsaydın kız. Gece yarısı ona böyle bir şey söylenir mi? Şimdi bunu kafaya takar, sabaha kadar uyumaz."

"Ne bileyim abla? Sevdiği diziyi izliyordu. O arada kandırırım dedim, ama kanmadı."

Aydan keyfi kaçmış bir halde yanlarından uzaklaşırken, "Gidip ne yaptığına bir bakayım," dedi. "Geç oldu. Yarın konuşuruz. Siz de uyuyun artık."

FİLİZ MAKARNASI GİBİ

O gece yattığında yine bölük pörçük bir uyku uyumuştu Niver. Hande'nin bahsettiği adam geceler gecesi düşlerine girip uykularını dağıtıyor, onunla tanışacağı günü bir vida gibi hep aynı noktada döndürüp duruyordu.

"Dur sana şöyle bir bakayım," dedi Hande tebessüm ederken.

Niver 1.70 boyunda, 67 kilo ağırlığında, buğday tenli ve kumral saçlıydı.

"Eee! Nasıl görünüyorum kızlar?" diye sordu heyecanlı bir şekilde.

Eda da oradaydı. Zeytin gözlerini kocaman kocaman açmış, ona mutlulukla bakarken, "Saçların," dedi, "bir harika olmuş bugün. Tüh, tüh, tüh! Vallahi nazar değecek sana."

Niver güldü.

"Abartma canım sen de. Gören de dünya güzeli olduğumu zannedecek."

"Güzelsin işte," diye çıkıştı Eda. "Onlardan neyin eksik?"

Niver birkaç saat önce içtiği sakinleştirici hapın etkisiyle rahatlamıştı rahatlamasına ama, yine de içini kemiren kuşkuya engel olamıyordu bir türlü. Bakışlarını Hande'ye dikip, "İnşallah," dedi, "bu akşam bir hayal kırıklığı yaşamam."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Sen gönlünü ferah tut," dedi Hande. "Allah'ın izniyle hiçbir hayal kırıklığı yaşamayacaksın. Tuğrul Abim kefil oldu. Çok düzgün bir adammış. Paraysa para, mevkiyse mevki, görüntüyse görüntü... Yani senin anlayacağın Filiz makarnası gibiymiş. Kaynar suya koy, hemen pişiversin. Evlenmeye o kadar hazır bir adammış."

Niver'in yüzü hafifçe pembeleştiği sırada cep telefonu çaldı. Elinde tuttuğu akıllı telefonun ekranına heyecanla bakarken, "Susun," dedi titrek bir sesle. "Galiba o arıyor."

Herkes bir anda sustu. Niver çocuksu bir sabırsızlıkla telefonu açtı.

"Alo."

Telefonun diğer ucundaki adam, "Acaba Niver Hanım'la mı görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Merhaba. İsmim Başkurt. Geldiğimi haber vereyim dedim. Astoria AVM'nin önündeki ışıklarda BMW marka aracımla durdum, sizi bekliyorum."

"Tamam," dedi Niver heyecandan içi kıpır kıpır olurken. "Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Niver telefonu kapattığı sırada, "Arabası ne markaymış?" diye sordu Eda meraklı meraklı.

Niver daha cevap vermeden Hande atıldı.

"Siyah bir BMW."

Eda gülümserken, "Şu suratına baksana," diye çıkıştı Hande, Niver'e. "Biraz rahat ol. Bu kadar gerilecek ne var?"

"Ne bileyim?" dedi Niver. "Yaş büyüttüm, ama yürek büyütemedim. Biri karşıma çıktığında genç kızkenki gibi heyecanlanıyorum hâlâ."

Eda ona sımsıkı sarılıp, "Hadi!" dedi duygu dolu bir sesle. "Kısmetini daha fazla bekletme istersen. Şimdi git. Eğer akşamın ilerleyen saatlerinde bir fırsatın olursa kaç gel yanıma. Ne de olsa bu akşam gideceğim mekânın yerini biliyorsun."

Niver ikisiyle de sarılıp öpüştü, sonra hızlı adımlarla kafeden dışarı çıktı. Tam o sırada yolunun üzerindeki trafik lambası yeşile döndü. Büyük bir heyecanla karşıya geçti, ışıkların önünde duran BMW marka siyah arabanın kapısını açıp içine oturdu. Ansızın, "Sen de kimsin?" diye bir çığlık koptu.

Niver bir anda neye uğradığını şaşırdı.

"Nasıl yani? Ben kim miyim?"

"Evet," dedi adam, "seni tanımıyorum. Hemen arabamdan..."

Niver bir kez daha afalladı. Adamın sözünü kesip, "Beni tanımayanı," dedi büyük bir hayal kırıklığı yaşarken, "ben hiç tanımam."

"Lütfen in arabamdan. Deli misin nesin?"

Niver olayların bu noktaya nasıl geldiğine daha bir anlam verememişti ki, cep telefonu çaldı. Telefonu bir hışımla açtığı sırada, "Niver Hanım," dedi Başkurt güldüğünü belli etmemeye çalışarak. "Hemen arkanızdaki üstü açık arabanın içindeyim. Yanlışlıkla gidip başka bir arabaya bindiniz."

Niver afallamıştı, başını çevirip ona baktı. Gerçekten de üstü açık siyah spor bir araba arkasında duruyordu. Sonra utangaç bir halde başını kaldırıp, "Kardeş," dedi. "Kusura bakma! Bir yanlışlık oldu."

Adam önce bir şey söylemedi. Sonra alaycı bir şekilde gülerek, "Eee," dedi. "Bir yanlışlık olduğuna göre arabamdan artık inebilirsin."

Niver kendini çok kötü hissediyordu.

"Bak kardeş!" dedi ağlamaklı bir sesle. "En iyisi bas gaza sen. Şu pastanenin köşesinde indiriver beni. N'olursun burada indirme. Rezil oldum."

Adam şaşırdı.

"Ne dedin? Gaza mı basacağım? İn lan arabamdan."

Niver'in eli ayağı buz kesmişti ki, birden arabanın kapısı açıldı. Niver'le o an burun buruna gelen genç bir kız, "Siz de kimsiniz?" diye haykırdı. "Allah seni

kahretsin Aytuğ! Yoksa beni yine aldatmaya mı başladın?"

Adam fena halde tırsmış görünüyordu. Arabadan aşağı inip hemen sevgilisinin yanına koştu.

"Sana yemin ederim ki aşkım," dedi yalvarırcasına, "bu kadını tanımıyorum. Az önce yanlışlıkla arabama bindi."

Kız onun bu sözlerine pek de inanmamış gibiydi. Boğazı düğüm düğüm oldu, birden ağlamaya başladı.

"Hani," dedi hıçkırıklarının arasından, "beni bir daha aldatmayacaktın. Kur'an'a el basmıştın, yeminler etmiştin. Bana söz vermiştin."

Niver'in sinirleri iyice bozulmuştu. "Bu yaşadıklarım şaka mı lan?" diye söylenerek arabadan indi. O sırada kapının yanında durmuş ağlayan kızı kenara itip arka tarafa doğru yürümeye başladı. Büyük bir öfkeyle arabanın kapısını açtı, deminden beri olup bitenlere kıs kıs gülen adama bakıp, "Lütfen," dedi sesi hâlâ titrerken, "beni götürün buradan. Bu liseli kızın histerik davranışlarına daha fazla dayanamayacağım."

Başkurt kontağı çevirip arabayı çalıştırdı. Gaza basmağı sırada Niver'in kumral saçları rüzgârla birlikte uçuşmaya başladı. Barbaros Bulvarı'ndan geçip Bebek istikametine doğru yol aldıklarında, "İlginç bir başlangıç oldu," dedi Niver şaka yollu. "Ya sizce?"

Başkurt yaklaşık elli yaşlarında gösteriyordu. Kesinlikle Niver'in bu zamana dek çıkacağı en yaşlı adam olacaktı.

"Ya! Ne demezsiniz," diye alaycı bir cevap verdi Başkurt.

Niver belki o an bozuntuya vermedi, ama fena halde içerlemişti onun bu kaba davranışa.

"Bakıyorum da," dedi lafı dokundurarak. "Siz de çok espriliymişsiniz."

Başkurt son derece soğuk birine benziyordu. Kırmızı ışıkta arabayı durdurduğunda, gri renkli gözleriyle bir an bakıp, "Galiba," dedi pis pis sırıtarak, "kötü bir kuaföre gitmişsiniz. Kabarık saçınıza hiç de iyi fön çekememiş."

Onun bu sözleri bardağı taşıran son damla oldu. Niver o an kendisinin bile tahmin etmediği bir öfkeyle kapıyı açıp aşağı inerken, "Senin de," dedi kızgın bir sesle, "diplerin çıkmış şekerim. Böyle çok iğrenç görünüyorsun. Şimdi seni yalnız bırakayım da berberine gidip saçını boyat istersen..."

***

O akşam Niver'in yüreğinde bir şeyler kopmuştu sanki. İki saate yakın avare avare sokaklarda dolaşmış, tarifi imkânsız bir acı gelip içine çöreklenmişti. Aslında hissettikleri tam olarak acı gibi de değildi. Derinde bir yaranın sızlaması gibi bir şeydi... "Başıma bu da mı gelecekti?" diye sürekli mırıldanıp duruyordu.

Deyim yerindeyse, nefes alamıyordu. Bir an önce yatağa uzanıp günlerce, aylarca, hatta yıllarca hiçbir şey

düşünmeden, var olmadan uyumak istiyordu. O sırada birden dünyanın küçüldüğünü, etrafında koşuşturan insanların devasal bir şekilde büyüdüğünü hissetti, paniğe kapıldı. "Tamam, artık deliriyorum. Bana neler oluyor böyle? Acaba sonum mu geldi?" diye kendi kendine konuşmaya başladı.

"Önünüze bakar mısınız hanımefendi?" dedi yanından geçen yaşlı bir adam. "Neredeyse üzerime çıkacaktınız."

Niver dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılıp, "Affedersiniz," dedi. "Biraz dalmışım."

Adam ona önce tuhaf tuhaf baktı, sonra ağzının içinde bir şeyler daha geveleyerek yanından hızla uzaklaştı.

Niver o an telefona sarıldı, Eda'yı aradı.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi ağlamaklı bir sesle. "Orada mısınız hâlâ?"

Eda endişeli bir sesle, "N'oldu canım?" diye sordu. "Adam nasıldı?"

Niver birden ağlamaya başladı.

"Hiç sorma," dedi. "Pisliğin teki çıktı."

Eda da paniğe kapıldı.

"Neredesin sen?"

"Hasbi'nin önündeyim."

Eda o an cep telefonunu masanın üzerine fırlatıp dışarı koştu. Niver kapının önünde durmuş, ağlıyordu. Eda onun bu çaresiz halini görünce boynuna sımsıkı sarılıp, "Sana ne oldu böyle?" diye söylendi.

Niver içini çekti.

"Karşıma uğursuz itin biri çıktı."

Eda'nın kafasında bir sürü soru vardı. Ama o an hepsini unuttu, içini hüzün dalgası sardı.

"Gel," dedi. "Bir kadeh bir şey iç. Biraz sakinleşirsin..."

Niver yürüyecek halde değildi. Ağzı kurumuş, dili pasa çalmıştı sanki. Güçlükle kapıdan içeri girdiğinde, meyhanedekiler tam da havasındaydı... Masaya oturmadan önce, üstünü başını düzeltmek için lavaboya gittiği sırada, Eda da arkadaşlarının yanına geri döndü.

"Hiçbirimiz senin ansızın kalkıp gidişine bir anlam veremedik," dedi Feyza. "Umarım önemli bir şey yoktur?"

"Beni iyi dinleyin kızlar," dedi Eda çabucak. "Az önce Niver geldi. Morali çok bozuk. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranalım, anlaştık mı?"

Niver lavabodan çıktı, gayri ihtiyari onu aradı gözleri. Eda elini havaya kaldırıp, "Gel," diye seslendi.

Onların oturduğu masaya doğru yürürken Niver, "Başıma gelenlere hâlâ inanamıyorum," diye homurdanıyordu.

"Hoş geldin," dedi Feyza. "Bizim için çok güzel bir sürpriz oldu."

Niver sandalyesine oturmadan önce herkesle tokalaşıp, "Hoş bulduk," dedi. "Geçiyordum, uğradım."

Çok geçmeden koca göbekli bir garson, elinde tuttuğu rakı kadehiyle yanında dikildi, gülümseyerek kadehi masaya bıraktı.

"Bütün herkes," dedi, "rakı içiyor. Siz de rakı mı içersiniz?"

"Doldur," dedi Niver geçip sandalyesine otururken. "Bu akşam anasını sattım her şeyin."

Garson bıyık altından güldü.

"Ablam dertli galiba. O zaman duble koyayım."

Niver itiraz etmedi. Garson rakıyı kadehe doldurduktan sonra masadan uzaklaştı. Niver bir nefes aldı, sonra iç çeker gibi, "Sadede gelecek olursak kızlar," dedi ve sonra başından geçenleri anlatmaya koyuldu...

Epey bir süre sonra Feyza sinirinden gülmeye başladı.

"Kız ne gülüyorsun öyle?" diye sordu Eda.

"Bu duruma ben gülmeyeyim de kim gülsün? Zavallının başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmez."

Niver ne mahcup olmuştu, ne de alıngan bir tavır sergilemişti. Alkolün etkisiyle gülümserken, "Aslında," dedi. "Benimkiler hüzünlü hikâyeler değil. Çünkü ortada hiçbir zaman bir ilişki olmadı. Bilmiyorum, neden olmuyor?"

Başak da bu noktada konuşmaya dâhil oldu.

"Herhâlde," dedi, "mükemmel birini çok çağırdın. Yaradan da onun hamurunu yoğurup hazırlıyor sana. Kim bilir belki de ona şimdi öyle hayat dersleri veriyordur ki, sana geldiğinde mükemmeli bulmuş olacaksın."

Niver'in saatler önce kaçan neşesi tekrar yerine gelmişti.

"Vallahi," dedi. "Ben de aynen böyle düşünüyorum. Allahım bir gün öyle birini karşıma çıkaracak ki, bu dangalaklar bu yüzden pıtır pıtır dökülüveriyorlar. Demek ki öyle güzel bir şey verecek bana."

"İnşallah," dedi Başak. "Zaten bir şey kendiliğinden denk gelirse güzel oluyor."

Niver acı acı güldü.

"Gerçi benim hayatımda da hiçbir şey denk gelmiyor ya... Allah bu zamana kadar iyisine izin vermediği gibi, çakallarını da karşıma çıkartmadı. Yani sizin anlayacağınız, ortada hep bir ayarlı gidiyorum."

Feyza rakı kadehini havaya kaldırıp, "Bekâr olmaktan çok daha kötü bir şey varsa," dedi kıkırdayarak. "Yanlış kişiyle evli olmaktır. İyi ki de hepimiz bekârız. Hadi, şerefe!"

Bütün herkes kadehini havaya kaldırıp hep bir ağızdan, "Şerefe!" diye haykırdı.

Eda rakısından bir yudum aldıktan sonra, "Ama," dedi. "Yalnızlık da zor. İnsana insan lazım. Yalan mı kızlar?"

Başak hayal kırıklığı içinde baktı.

"Tamam," dedi. "İnsana insan lazım, ama bu nasıl olacak? Bu şapşalın teki erkeklerle mi?"

Feyza hemen araya girdi.

"Başakcığım şimdi çok doğru bir şey söyledi. Bu şapşal erkeklerin birçoğu için abdest bozmaya değmez."

Birden herkes kıkırdamaya başladı.

"Gülmeyin ya," dedi Feyza. "Ne gülüyorsunuz? Fena dolmuşum, ama ağlayamıyorum."

Niver gözlerini Feyza'dan alıp tekrar Başak'a çevirdi.

"Yoksa," dedi. "Senin hoşlandığın biri mi var?"

Başak'ın birden yüzü pembeleşti. Çabucak kendini toparlayıp, "Aslında," dedi. "Biri var, ama ortada gerçek bir ilişki yok."

"Peki, bu oğlan hoşlanıyor mu senden?"

"Evet."

"O zaman," dedi Niver. "Sen niyetini açık et. Belki cesareti yoktur. Çekiniyordur."

"Ama bu nasıl olur? Erkek adam değil mi?"

"Saçmalama kız," dedi Eda. "Birbirinizden hem hoşlanıyorsunuz hem de gezip tozuyorsunuz, doğru mu anladım?"

"Evet, doğru anladın."

"Öyleyse," dedi Niver. "Oğlana şimdi bir mesaj at."

Başak birden heyecanlandı.

"Mesaj mı? Ne mesajı?.."

Eda sözünü kesip, "Evet," dedi. "Şimdi bir şeyler yaz, hemen gönder oğlana."

"Ama geç olmadı mı?"

"Salak," dedi Feyza. "Saat geç olsaydı şu anda biz evde olurduk."

Başak'ın yüreği pır pır atmaya başladı. Titreyen elleriyle cep telefonunu çantasından çıkardığı sırada, "Dur bir saniye," dedi Niver. "Biraz entelektüel bir mesaj yazalım. Çok da rezil olmayalım oğlana."

Başak şaşkın şaşkın baktı.

"Ne yazacağız peki?"

Herkes kısa bir an düşündükten sonra, "Yaz, buldum," dedi Niver. "Var mısın?"

Eda ve Feyza bir kahkaha attı. Başak ise afallamış bir halde ona baktı.

"Bunu mu yazayım? Emin misin?"

"Vallahi," dedi Eda. "Atarlı giderli on numara bir söz oldu. Bu sözü hemen yaz, gönder."

Başak daha fazla üstelemedi. Arkasına yaslanıp titreyen elleriyle mesajı yazdı, sonra da oğlana gönderdi.

"Ay!" dedi Eda. "Şimdi çok heyecanlandım. Acaba ne cevap verecek?"

O anda zaman durmuştu sanki. Masada âdeta bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Herkes sessiz ve ifadesiz bir şekilde Başak'ın elindeki cep telefonuna bakıyordu. Kısa bir süre sonra telefona bir mesaj geldi. Başak'ın birden yüreği hopladı. Hemen mesajı açıp okudu:

"Sen varsın! Buna saygı duyuyorum. Ben de varım! Buna da saygı duyuyorum. Ama biz yokuz! Var mıyız?.."

Herkes bir anda donakaldı sanki. Tam o sırada koca göbekli garson onlara bakıp gülümsediğinde, "Bize," dedi Niver boş kadehi havaya kaldırıp sallarken. "Bir küçük daha getir. En iyisi bu akşam biraz daha içelim, güzelleşelim..."

BEN KOCADAN NE ANLARIM?

Aniden bastıran sıcakların yine insanın nefesini kestiği bunaltıcı bir cuma günü öğle saatinde, haftalardan beri ertelediği şeyi yapmak için bir-iki saatliğine işyerinden izin almış, eve gelmişti Eda.

Büyük bir sabırsızlıkla beklemeye koyulmuştu ki, kapı zili çaldı. Kapıya doğru yürürken, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, televizyon tamircisi."

Eda hemen kapıyı açtı. Yaşı bir hayli geçkince adam ona bakıp gülümsedi.

"Merhaba kızım. Acaba doğru yere mi geldim?"

"Gel amca," dedi Eda. "Doğru yere geldin. İçeri gir, kapıda durma."

Adam ayakkabısını çıkarıp içeri girdiği sırada, "Televizyonun nesi var kızım?" diye sordu.

"Aslında," dedi Eda. "Televizyon çalışıyor. Kanallar bozuldu, fakat tekrar geri yükleyemedim. Sadece Hilal ve Nur TV gibi kanalları gösteriyor. Bu kanallarda da sürekli Yasin okunup duruyor. İnsan biraz da başka bir şeyler izlemek istiyor amcacığım."

Yaşlı adam gülümsedi.

"Haklısın kızım! Bu gibi kanalları benim gibi bir ayağı çukurda olanlar izliyor. Gençlerin pek izlediği yok..."

Eda buruk bir şekilde gülümseyip, "Böyle konuşma amca," dedi. "Maşallah sağlıklı ve dinç görünüyorsun. Taşı sıksan suyunu çıkarırsın."

"Artık geçti bizden. Neyse kızım... Beni boş ver şimdi. Evli misin sen?"

Eda bir an durdu. Yüreğine yine ipince bir sızı gelip yerleşti.

"Hayır, bekârım."

Adam dudaklarını büzüp, "Hiç mi?" diye sordu.

Eda afalladı.

"Hiç ne demek amcacığım?"

"Ne bileyim kızım? Bu koca ev boş durur mu?"

Eda ağlamaklı bir sesle, "Yapmayın yahu!" diye söylendi. "Kötü biriyle evlenip boşansaydım daha mı iyi olacaktı? Millet, 'Aa! En azından birini bulabiliyor,' diyecek diye kendimi niye ateşe atayım ki amcacığım?"

"Evladım," dedi adam. "Onu bunu bilmem, ama bu ev erkeksiz olmaz. Kız başına bu evde yaşamaktan korkmuyor musun?"

"Niye korkayım ki? Bu yüzden güvenlikli bir sitede oturuyorum ya."

Adam pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Güvenlikçilere de," dedi, "çok güvenme kızım. Her gün televizyonlarda ne haberler izliyoruz, görmüyor musun? Ayrıca bu işler için bir erkek lazım..."

Eda'nın morali iyice bozulmuştu.

"Hangi işlere amca?"

"Evdeki küçük tamirat işlerine kızım. Bugün yarın ütün bozulsa ne yapacaksın?"

"Bu işten anlayan bir adam çağıracağım. Başka ne yapacağım?"

"Bak! Şimdi kendi ağzınla söyledin. Dışarıdaki elin adamını usta diye çağıracağına, evlenip kocanı çağır da o yapsın bu tür işleri. Yoksa hep para mı harcayacaksın? Bu işlerden anlayan biri lazım eve."

Eda'nın sinirleri iyice bozulmuştu.

"Ya amca," diye çıkıştı. "Böyle bir mantıkla evlenilir mi hiç?"

Adam televizyon kanallarının ayarlarını yapıp bitirdiği sırada, "Büyük kızım da," dedi, "aynen senin gibi düşünüyordu. 'Ben evlilikten, kocadan ne anlarım?' deyip gelen kısmetlerini geri çeviriyordu. Ama şimdi, 'İyi ki de evlenmişim,' diyor..."

Eda yaşlı adamın karşısında çoktan pes etmişti.

"Tamam amcacığım. İşin doğrusu ben de evlenmek istiyorum. Ama evleneceğim biriyle tanışmadım henüz."

Adam güldü.

"Ben bunları senin iyiliğin için söyledim kızım. Yoksa bana ne, beni ilgilendirmez! Artık bir şeyi çok iyi biliyorum ki, yalnız yaşamak aynaları olmayan bir eve benzer. Bu dünyaya yalnız geldiğin gibi yalnız da çekip gitmeyeceksin. Bak! Hem yaş ilerledikçe adam da seçemiyorsun. Unutma kızım! Biz Türküz. Gerektiğinde kervanı yolda düzeriz. Olmadı, olduğu kadarıyla idare edeceksin artık..."

Eda şaşkındı. Kendini toparlamak için derin bir soluk aldığında, "Bütün kanalları ayarladım," dedi adam. "Benimle başka bir işin kaldı mı?"

"Hazır gelmişken," dedi Eda durgun bir sesle. "Çalışma odamdaki kabloları da bir kanal içine yerleştirebilir misiniz?"

Adam başını hafifçe sallayıp tebessüm etti. Sonra Eda'nın peşinden sessizce yürüyüp çalışma odasına girdiğinde, "Hey maşallah!" dedi kendini tutamayıp. "Şu pembe menekşe ne kadar da güzel açmış. Sakın bu menekşenin yerini değiştirmeye kalkma kızım. Çiçek yerini severse böyle güzel açar..."

Eda bir adama, bir menekşeye baktı ve birden bütün bedeni sarsılarak katıla katıla gülmeye başladı...

***

Niver akşam iş çıkışı markete uğrayıp ev için alışveriş yapmış, stresli bir iş gününün ardından eve dön-

müştü. Yonca'nın yüzündeki ürkek gülümsemeden yine bir şeylerin ters gittiğini anlayıp, "Of anam of!" diye söylendi. "Yine n'oldu?"

"Annem," dedi Yonca. "Barut gibi!"

"Hayrola! Yoksa Perihan Teyze'yi mi gördü?"

"Yok, bu sefer akşam haberlerinde izledi."

Niver'in bir an kafası karıştı.

"Perihan Teyze'yi mi?"

O sırada Afet Hanım mutfak kapısında belirdi.

"Kim o kızım?"

"Ya sabır," diye söylendi Niver. "Kim olacak anne? Benim, ben... Bakıyorum da yine heyheylerin üstündeymiş bugün."

Afet Hanım bir hışımla yanlarına geldi.

"Bana bakacağına," dedi sinirli sinirli, "açıp televizyona baksaydın."

Niver bakışlarını kardeşine çevirip, "Allah aşkına," dedi. "Bu televizyonda ne varmış ya? Meraktan bayılacağım şimdi."

"Bakma hiç ona," diye çıkıştı Afet Hanım. "Bana bak! Ben sana söyleyeyim. Çeyrek altın kaç para olmuş, senin haberin var mı?"

Niver donup kaldı. Boş gözlerle annesine bakarken, "Bana öyle boş boş bakma," dedi Afet Hanım. "Düğünlerde el âlemin çocuğuna bir sürü çeyrek altın taktım. Kız! Yapmayın etmeyin, gözünüzü seveyim. N'olur? Bari biriniz evlenin de taktığım çeyreklerin bir kısmını kurtarayım hiç olmazsa..."

Niver şaşkınlığını üzerinden atamamış, ağzı bir karış açık bakmaya devam ediyordu... Annesinin bu sözlerine ne cevap vereceğini düşünürken, "Ben," diye içeriden bir ses duydu. "Bu kadının derdini sırf o güzel yemekleri için çektim. Yoksa bir ömür çekilecek gibi değildi kızım."

***

Aydan müziğin sesini açmış, başka bir zaman ve mekândaymışçasına şarkılar söylüyordu. Sanki hiçbir şey duymuyor, görmüyordu. Niver odanın kapısını vurup içeri girdiğinde, "Yahu abla," deyince, şarkıyı pat diye kesti.

"Efendim?"

"Deminden beri sana sesleniyorum, ama duymuyorsun beni."

"Hayrola, ne vardı?"

Niver sehpanm üzerinde bira olduğunu fark etti. Gidip buz gibi biradan bir yudum alırken, "Bakıyorum da," dedi, "ablamın keyfi yerinde yine maşallah. Allah bozmasın."

Aydan gülümsedi.

"Az önce dalıp gittim yine. İnan eski şarkılar gibisi yok. Şimdi nerde o eski şarkılar?"

Niver bu defa biradan büyük bir yudum aldıktan sonra, "Vallahi," dedi. "Çok haklısın. Her şeyin bozulduğu bir ortamda şarkılar da bozuldu."

"Nasıl bozulmasın? Biz sevdiğimize karışık kasetler doldurur, üstüne üstlük bir de çay demleyip şiirler yazardık."

Niver ona bakıp kıkırdadı.

"Şimdiki genç sevgililer de birbirlerine WhatsApp'tan müzik gönderiyor."

"Ee!.." diye söylendi Aydan. "İşler bu kadar kolay bir hale gelince, önce şarkılar bozuldu, sonra şarkılar bizi bozdu. O günden beri de sevdiğimizi değil, kendimizi süsler olduk aynada."

"Bilmiyorum," dedi Niver kararsız bir ses tonuyla. "Belki de en iyisini bu gençler yapıyor. Biz tabularla büyüdük ve ömrümüzün en güzel yılları bu tabuları yıkmakla geçip gitti. Yalan mı abla?"

"Yalan değil, doğru. Belki benim de bu hayattaki en büyük başarım, kendimle yüzleşmek oldu. Ve ben bu Aydan'ı çok seviyorum artık."

Niver şaşkın şaşkın baktı.

"Oysa," dedi, "bu hayatta en zor olan şeydir bir insanın kendisiyle yüzleşmesi."

"Haklısın," dedi Aydan birasından bir yudum alırken. "Kimse kendisiyle yüzleşmiyor. Yüzleştiğini söyleyenler de kendini kandırıyor."

Niver'in içine bir kurt düştü sanki.

"Peki," dedi meraklı gözlerle ona bakarken. "Kendinle yüzleştiğinde ne gördün?"

"Bir kere ben bu kızı çok kırmışım. O coşkulu, gülen kızı son derece üzmüşüm. Hayatıma çok değersiz

insanları sokup onların bu kıza kötü davranmalarına izin vermişim. Ben o insanları kırmamak adına bu kızı kırmışım..."

Aydan'ın birden boğazı düğümlendi, sustu. Birasından tekrar bir yudum alıp, "Nedense," dedi boğuk bir sesle. "Onlardan hep bir onay beklemişim. Ben o küçük Aydan'ı çok ezmişim. Ama daha sonra, o küçük Aydan'dan özür diledim. Onun elinden tutup ayağa kaldırdım ve ona dedim ki: 'Canım benim! Sen bunların hiçbirini hak etmedin. Bunları ben yaşatmışım sana. Seni bozuk para gibi harcamışım. Ben bir tek sana hediye olamamışım. Yoksa bütün herkese hediye olmuşum...'"

Niver ona dikkatle baktı, sanki bu zamana kadar ablasını hiç tanımamış gibi bir hisse kapıldı. Ve yüreğinin en derin yerinde büyük bir sızı duyarken, Aydan da tuhaf bir duygunun etkisi altında, yüreğinden kopup gelen şu mısraları okudu:

"Vayyy, vayy
Günler katar katar dün olmuş
Kendimi bulma çabaları içinde
Tam buluşmamda
Bir tek hasret büyütmüşüm
Hep sevgi diyen
Hep ışık diyen
Gönül telinin ince sızısı
Tek silinmeyenim olarak kalmış
Neler görmüş

Ne baharlar
Ne yazlar
Ne kışlar eskitmiş eskitmesine de
Tek bir şey
Hiç eskimeden kalmış
Çeyiz sandığımda
Her dağılışımda
Uzaktan ses olmuş
Bağırmış
Ben hep burdayım diye
Tutunmuşum
Her yaş alışında
Tek bir dileğe
Gönül büyümüş büyümesine de
Değişmemiş
Hiç kavuşmamışın öyküsü
Roman kahramanı olmuş
Kelimelere anlam katmış
Ses olup bağırmışım
Bir tanesine
Ben demeden
Sen diyerek
Kader denilmiş
Her varılamayan vuslata
Ayazın yüze çarpan her tokadında
Ah olmuş
Yıllarca hep aynı şarkıyı söylemiş
Hiç unutmaksızın

Turnalar...
Başakların savruluşunda
Hiç ayrılmak istemeyen kökün toprağa tutunuşunda
Rüzgâr savurmuş bir yakadan başka yakaya
Uzaktan seyrin en anlamlısında
Gökyüzünün her hüzün bırakışında
Kadehin her damlasında
Bir anının hicran notasında
Ben hep mesut
Şairin dizesindeki üç harflik her dokunuşunda
Memleket hasreti saranda
Ya da kayıp bir iğnenin samanlıkta arayışında
Bulunmaz ne varsa
Hep orda ve orada
Bende ben olarak
Tek kalan
Tek sevinçten ağlatanıma
Ve hiçbir zaman
Nokta konulmamış tek cümleme
Belki bir ağıt
Belki bir sitem
Belki de hiç dile gelmemişin garip bir itirafı
Kâğıda değil
Gönüle yazılmışsa..."

ONUN LASTİĞİ PATLAR

Yonca'nın kulağının dibinde bir sürü laf edip duruyordu ama, onu anlamak ne mümkündü!.. Afet Hanım ısrarla elinde tuttuğu ütüyle kızının karnını ütülerken, Yonca da çaresizlik içinde başını salladı birkaç kez "hayır" der gibi. Ancak bir şey değişmedi. Afet Hanım kulaklarını tıkayıp benzer hareketleri tekrarlayıp durduğu sırada, Niver ürkek adımlarla girdi içeriye.

"N'apıyorsun anne?" diye sordu.

"Hasbinallah!" diye çıkıştı annesi. "Sus. Bildiğim işi yapıyorum, başka n'apacağım?"

Niver sustu. Bir süre hayret dolu bakışlarla onu süzerken, "Sen de," dedi Afet Hanım, Yonca'ya, "sırtını dön. Biraz da sırtına ütü basayım."

Yonca karın ağrıları içinde söylene söylene sırtını dönerken, "Sana inanamıyorum anne ya!" dedi Niver. "Hangi devirde yaşıyoruz?"

Afet Hanım başına dikilen kızına hiç aldırış etmeden pembe bir havluyu Yonca'nın sırtına serdi, ütüyü sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başladı.

"Valla helal olsun sana," dedi Niver. "Eh, bu yaşta bunu da gördüm ya!.. Ölsem gözüm açık gitmez artık."

Annesi ona ters ters baktı.

"Belki sizin değil ama, bu gidişle benim gözüm açık gidecek. İçinizden biriniz evlenip de gitmedi bu evden. Üçünüz de kazık çaktınız baba ocağına. Bir de o mendebur babanız, baba olsaydı bari."

O sırada Yonca'nın vücudunu ani bir sıcaklık bastı. Peşinden de boynunun kenarından boncuk boncuk terler süzülmeye başladı.

"Yeter artık anne," dedi yılgın bir sesle. "İyice ter bastı vücudumu."

Afet Hanım ütüyü sırtından çekip, "Ne haliniz varsa görün," dedi sinirli sinirli. "Bu nankörlere iyilik de yaramıyor canım."

Bir ara, kapının önünde, ablasıyla bir adamın telaşlı telaşlı bir şeyler konuştuğunu işitti Niver. "Hayırdır inşallah," deyip hızla odadan çıktı. Ablasının adamın karşısında şaşırıp kaldığını görünce, "Ne bu halin?" diye sordu.

"Yahu!" dedi Aydan gergin bir şekilde. "Demin den beri bu adama laf anlatmaya çalışıyorum. Ama

anlamıyor, çıldırmak üzereyim. Allah aşkına gel sen anlat."

Niver adamın bezgin halini görünce duruma müdahale etmeye karar verdi.

"Hayrola kardeş! Ne vardı?"

"Bu adrese," dedi adam, "bir koli yağ ile çiçek getirdim. Ama bu hanımefendi, 'Anneler Gününde bir koli yağı hangi manyak gönderir ki?' diyor, başka da bir şey demiyor."

Niver ansızın bir çığlık attı.

"Yoksa Sana mı gönderdi?"

"Evet," diye ağlamaklı bir sesle cevap verdi adam. "Hele şükür biri beni anladı."

Niver artık işi iyice dalgaya vurarak, "Bence benim annem yılın annesi," diye haykırdı. "Çünkü benim annemin üç tane evde kalmış kızı var. Bence benim annem yılın annesi, çünkü benim annemin üç tane evde kalmış kızı olmasına rağmen bizi dış mihraklara karşı çok iyi savunur, fakat evde ağzımıza sıçıverir..."

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ne söyleyeceğini bilemedi.

"Kız," diye çıkıştı Aydan. "Sen delirdin mi? Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu?"

O sırada Afet Hanım geldi yanlarına.

"N'oluyor burada?" diye atıldı. "Ne konuşup duruyorsunuz öyle hararetli hararetli?"

Niver birden sıçrayıp onun boynuna sarıldı.

"Yaşasın be anne!" dedi büyük bir sevinçle. "Sana'nın düzenlediği yarışmayı kazanmışım."

Afet Hanım gülüp, "Yok canım," dedi alay eder gibi. "Bu işte kesin bir yanlışlık olmuştur. Yazdığın o iğrenç şeyle nasıl kazanırsın ki?"

"Aslında," dedi Aydan. "Annem doğru söylüyor. Yoksa az önce çemkirdiğin şeyle mi katıldın yarışmaya?"

Niver güldü. Adamın elindeki kocaman çiçeği alıp annesine verirken, "İçtenliğe," dedi âdeta burnu bir karış havada. "Herkes hayran kalır. Demek ki jüriyi etkileyebilmişim. Neyse... Anneler Günün kutlu olsun, canım anneciğim."

Afet Hanım duygulanmıştı. Kapıda duran adam gülerek merdivenleri indiği sırada, "Yağı," dedi Afet Hanım, Aydan'a, "içeri al. Sonra pasta börek yaparız."

***

Tam gerisin geriye odasına gidecekken, her zamanki gibi merakına yenik düşüp, "Fincanı kapatayım mı anne?" diye sordu Niver.

Afet Hanım gülümsedi.

"Gel," dedi. "Kapat. Uzun zamandan beri bakmadım. Bir bakayım falına."

Niver az önce içtiği kahve fincanını tabağın üstüne kapatırken, "Neyse halim, çıksın falım," diye söylendi.

"İçinden," dedi Afet Hanım. "Bir dilek tut."

"Tuttum anne."

"Bari bir koca dileseydin."

Niver kıs kıs güldü.

"Diledim. Zaten bir kocadan başka ne dileyebilirdim ki?"

Afet Hanım da gülümseyip, "Allahtan tek dileğim o ki," dedi. "İyi bir kocaya rast gelesin."

Niver birden duygulandı.

"Âmin," dedi.

Aradan biraz zaman geçti, fincan soğudu. Afet Hanım oturduğu yerden doğrulup kahve fincanını eline aldı. Kulpu alta gelecek şekilde tuttu. Fincanı yelkovan yönünde çevirip içindeki telvenin oluşturduğu şekillere bir süre baktı. Sonra başını kaldırıp bal rengi gözlerini kızına dikti.

"Tam üç kişisiniz."

"Başka," dedi Niver meraklı meraklı.

Bu sefer de fincanı soldan sağa doğru yavaş yavaş çevirdi.

"Bak, üç kişisiniz. Eda ve Feyza en önde duruyor, sen de arkalarındasın. Gel, bana inanmıyorsan kendin gör..."

Niver meraktan yanına gidip fincanın içine baktı. Afet Hanım fincanı biraz daha döndürüp, "Bak! Kendin de gördün," dedi. "Karşınıza bir oğlan çıkmış. Siz de onun önünde sıraya dizilmişsiniz..."

Niver sözünü kesti.

"Ne sırası?"

"Ne sırası olacak salak kızım?" dedi sinirli bir şekilde. "Tabii ki de kısmet sırası. Bak, bu oğlan üçünüzden birini seçmeye çalışıyor."

Niver gülmeye başladı.

"Yok anne ya!.. İyice abartmaya başladın sende."

"Sus! Sana falda çıkanı söylüyorum. Kıçımdan uydurmuyorum ya! Şimdi beni iyi dinle... Bak, bu oğlan üçünüzden birini seçecek, ama çok kararsız. Sen bu durumda n'apıyorsun?"

Niver şaşkın bir halde baktı.

"N'apıyormuşum anne?"

"O ikisini," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Şöyle arkana doğru itiyorsun, sonra en ön sıraya geçip bu oğlanı kapıyorsun."

Niver kendini daha fazla tutamayıp kahkahayı patlattı.

"Sen ne âlem bir kadınsın," dedi gözünden akan yaşları silerken.

Afet Hanım kızdı.

"Böyle ağzını açıp bana güleceğine, gözünü aç da birini bul salak kızım. Vallahi üçünüz de tavuk gibisiniz. Falda bile gidip el âlemin kızlarının arkasında duruyorsunuz."

Niver onun bu haline hâlâ gülerken, "Bari," dedi, "oğlanın ismini de bir zahmet söyleyiverseydin anne."

Afet Hanım'ın sinirden elleri titremeye başladı. Fincanı masanın üstüne koyduğu sırada zil çaldı. Niver gülmesini bastırıp kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtığında karşısında Eda duruyordu.

"Hayrola kız!" dedi Niver şaşkınlıkla. "Senin bu saatte ne işin var burada? Bugün öğleden sonra oğlanla buluşmayacak mıydın?"

Eda âdeta kızgın bir boğa gibi burnundan soluyordu. Elinde tuttuğu kırmızı abiye elbiseyi portmantoya asarken, "O geri zekâlı Olcay karısının," dedi, "bulacağı dangalak herif ancak bu kadar olurdu."

"N'oldu ki?"

"Daha ne olsun? İt herif söz verdiği yere gelmedi."

"Gel kızım," diye seslendi Afet Hanım. "Bir kahve iç, sinirin yatışsın."

Eda mutfağa gidip onun elini öptü.

"Siz de kusuruma bakmayın Afet Teyzeciğim. Anneler Gününde sizin de canınızı sıktım belki. Bu arada, Anneler Gününüz kutlu olsun."

Afet Hanım'ı bir merak sarmıştı.

"Sağ ol kızım. El öpenlerin çok olsun. Sen bugün kiminle buluşacaktın?"

"Bir oğlanla."

"Oğlan mı dedin? Nerden buldun bu oğlanı?"

Niver dudağım büzdü, koyu kahverengi gözlerini dikip, "Anne," diye çıkıştı. "Kız burada ne anlatıyor, sen ne soruyorsun?"

Eda'yı birden gülme krizi tuttu.

"Bu huyunuzu çok seviyorum Afet Teyzeciğim. Siz hiç değişmeyeceksiniz."

Niver de güldü.

"Bu dünyada her şey değişir, ama annemin bizi evlendirme tutkusu asla değişmez."

Afet Hanım ona ters ters bakarken, "Bir gün," dedi. "İkiniz de ana olunca beni anlarsınız. Neyse... Gidip

başka şeylerle uğraşın, benimle uğraşmayın. Şimdi söyle bakalım, bu kerkenez oğlan neden gelmedi?"

"Güya," dedi Eda boğuk bir sesle. "Arabasının lastiği patlamış. Bu yüzden de gelememiş."

Afet Hanım lahavle çeker gibi başını iki tarafa sallayarak, "Kızım," dedi. "Dağ başında mı yaşıyoruz? Bu koca İstanbul'da bir vasıta bulamamış mı?"

"Yalan be Afet Teyzeciğim! Artık nasıl ezik biriyse, telefon açıp söylemeye bile cesaret edemedi. Sadece mesaj attı."

"Bu oğlan her kimse," dedi Afet Hanım, "seni mutsuz edermiş. Boş ver iyi olmuş gelmemesi. Belli ki onun hep lastiği patlayacak böyle."

Eda içinde bulunduğu ruh halinden sıyrılıp bir an güldü.

"Vallahi," dedi. "Çok haklısınız. Onun daha ilk günden lastiği patlamışsa, sonraki günlerde de hep patlar."

"Olcay Hanım'la," dedi Niver, "bu olayı konuştun mu?"

"O geri zekâh karıyla konuştum, ama kem küm etti bana. Tabii baştan aldı iki yüz doları, oturdu üzerine..."

Afet Hanım meraklı bir şekilde sordu:

"Hangi iki yüz dolardan bahsediyorsun kızım?.."

Niver annesinin sözünü kesti.

"Şey anneciğim! Bir arkadaşımız bizden borç para aldı. Eda ondan bahsediyor."

"Yoksa bu arkadaşınız müdürünüz mü?" diye sordu Afet Hanım.

Niver ve Eda şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra Niver, "Ne alaka anne?" diye sordu.

"Ben ne bileyim kızım? Arkadaş ne zamandan beri hanım oldu? Deminden beri Olcay Hanım yukarı, Olcay Hanım aşağı diye konuşup duruyorsunuz."

Niver, Eda'yla birlikte bir evlilik merkezine gidip koca adayı aradıklarını etraftakilerden sır gibi saklamış, hatta evdekilere bile söylememişti.

"Şey," dedi Eda. "Olcay'la yeni tanıştık."

"Evet evet! Olcay'la yeni tanıştık," diye tekrarladı Niver. "Geri zekâlı olabilir, ama aslında çok iyi biri."

Afet Hanım'ın kafası karışmıştı.

"Neyse... Bu Olcay dediğiniz karı evli mi bari?"

"Evli, Afet Teyzeciğim."

"Sordunuz mu?"

Eda şaşırdı.

"Neyi sorduk mu?"

"Kocayı nerden bulduğunu..."

Eda şaşkınlığını hemen üzerinden atıp bir kahkaha patlatırken, "Âlemsiniz Afet Teyzeciğim," dedi. "Sormadık, ama sorup da ne yapacaktık?"

"Elinin körünü yapacaktınız."

Niver onu biraz daha kızdırmak istercesine, "Allah aşkına," dedi. "Evlenenleri de görüyoruz be anne. Biz evlenip de n'apacağız?.."

Afet Hanım öfkeyle kızına bakarken, "Vallahi çok haklı," diye araya girdi Eda. "Sanki okuduk da ne oldu ki, evlenip de ne olalım?"

Afet Hanım'ın bir anda cinler tepesine çıktı. Hışımla ayağa kalkıp apar topar yanlarından uzaklaşırken, "Ah sizi gidi ahmak kafalılar!" diye tısladı. "Okudunuz da ne mi oldu? Her ay maaşınız oldu, daha n'olsun sefiller!.."

***

O akşam bütün herkes İlknur'un nişanında bir araya gelmiş, hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Bu yüzden de sohbetin içine girmek, hele hele sohbeti belli bir konuda tutabilmek neredeyse imkânsızdı. Melek Hanım hemen yanı başında duran yakın arkadaşı Afet Hanım'a bakıp, "Kız," dedi. "Deminden beri niye ağlıyorsun?"

Afet Hanım gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Şu İlknur'a baksana," dedi duygulu bir sesle. "Maşallah! Ne güzel olmuş. Nişan elbisesinin içinde ne kadar da hoş görünüyor öyle."

Melek Hanım gülümsedi.

"Kız bana yalan söyleme, iyi kötü tanırım seni. Bu karı dulken gidip oğlanı buldu, benim kızlar daha birini bulamadı diye mi ağlıyorsun yoksa?"

Afet Hanım'ı ansızın bir gülme krizi tuttu.

"Hay senin dilini eşekarısı soksun, e mi? Sus kız! Şimdi biri duyacak, rezil rüsva olacağız."

"Vallahi kızdaki şansa bak," diye fısıldadı Melek Hanım. "Kocayı boşadı, senesi dolmadan gidip ikinciyi aldı."

Afet Hanım derin derin içini çekti.

"Bu konuda benim kızlarım çok beceriksiz. Üçünün de evlilikle bir gıdım ilgisi yok."

"Hiç mi yok?"

"Yok kız! Birinin bile yok."

"Bunlar nasıl kızlar ya? Hangi devirde yaşıyoruz? Bu erkek bolluğunda birini bulmak bu kadar zor mu? Görüyorsun İlknur'u! Maşallah kız, İngiliz atı gibi ikinci tura döndü."

Afet Hanım umutsuzca başını sağa sola sallayıp, "Benimkiler," dedi, "bırak İngiliz atı olmayı, Arap atı bile olamadı. Bazen eve arkadaşları geliyor. Büyük bir heyecanla, 'Kim bu çocuk?' diye sorduğumda bana ne cevap verseler beğenirsiniz? 'Ha! O mu? İşyerinden çok sevdiğim bir arkadaşım, hatta kardeşim gibi!..' Bok senin kardeşin! El âlemin oğlunu ben mi doğurdum ki senin kardeşin olsun? Senin kardeşin nerden oluyor? Yanlış mı düşünüyorum Melek?"

"Vallahi bu söylediklerinde yerden göğe kadar haklısın. El âlemin oğlundan kardeş mi olurmuş hiç?"

"Artık onlara söyleye söyleye aha şu dilimde tüy bitti Melek. El âlemin oğlundan bir arkadaş, bir kardeş olmaz. El âlemin oğlundan olsa olsa koca olur, koca!.."

Tam o sırada Hande'nin sesi kulaklarında yankılandı:

"İyi akşamlar, nasılsın Afet Teyze?"

Afet Hanım başını kaldırıp ona şöyle bir baktı.

"Nasıl olalım kızım? Bu yaştan sonra artık idare ediyoruz. Sen nasılsın?"

Hande boynuna sarılıp öperken, "Öyle söyleme," dedi. "Hâlâ afet gibisin!"

"Afetliğim mi kalmış artık? O eskidendi. Kala kala bir tek adım da kaldı."

Hande kıkır kıkır gülerken, "Vallahi ömürsün Afet Teyze," dedi. "Allah bu keyfini hiç bozmasın."

Afet Hanım da güldü.

"Kocan nasıl, iyi mi? Umarım eskisi gibi kavga etmiyorsunuzdur."

"Nasıl olsun domuz? Turp gibi sapasağlam!"

"Öyle söyleme kız! Ne de olsa çocuklarının babası."

"Ama," dedi Hande. "Beni sinir hastası etti. Hatta geçen gün dayanamayıp bir psikologa gittim. Adam bana, 'Bir-iki gün yalnız başınıza bir yerlere kaçın,' dedi. Eve gelip bunu ona söyledim. Evde kızılca kıyameti koptu. Yok efendim neymiş, burası Amerika'mıymış. Gidip psikologun yakasına yapışıp, 'Ulan kavat! Sen bu memlekette karını yalnız başına üç gün tatile gönderir misin?' diyecekmiş. İnanın Afet Teyze, onu zar zor tuttum evde."

"Tamam da kızım," dedi Afet Hanım. "Senin de biraz kabahatin var. Aha şu dilin pabuç gibi. Dırdırından kocanı evden kaçırıyorsun. Adamı önce köylü olduğu için aşağıladın, sonra da hepten delirttin..."

Hande sustu, böyle bir tepki beklemediği için ne diyeceğini bilemedi. Afet Hanım bunun üzerine, "Bak," diye konuşmasını sürdürdü. "Bir cevap veremiyorsun sen de bana. Allah'a şükürler olsun ki kocanın boyu posu var, işi gücü var, altında bir arabası var... Daha ne olsun? Hiç kusura bakma ama senin bok diye attığını, dışarıda hap diye yutarlar. O yüzden hiç şikâyet etme!"

ALMANYA'YA GİDEN TÜRKLER GİBİ

Çok zaman yaptığı üzere toplantı odasına girdi Niver. Müdürü Basri Bey'in başını kaldırdığında onu rahat görebileceği bir biçimde oturdu masaya. O gün yine üzerinde toplantıyla ilgili öylesine büyük bir baskı hissediyordu ki, dili damağı kurumuş, birbirine yapışmıştı.

Müdür Basri Bey neşeli, sevimli, babacan bir adamdı. Masadakilerle bir yandan konuşuyor, bir yandan da gülüyordu. Özellikle de bugün her şeye gülüyordu. Bir ara bakışlarını Niver'e çevirip, "Dersine iyi çalıştın mı?" diye sordu.

"Hiç kuşkunuz olmasın efendim," dedi Niver kendinden emin bir şekilde. "Günlerdir bilanço hazırlığı yapıyorum."

Müdür bir kahkaha attı.

"Bırak şimdi bilançoyu," dedi. "Söyle bakalım, neden hiçbir zaman sana çiçek gelmiyor?"

Bu soru üzerine herkes fısıldamayı kesip meraklı gözlerle ona baktı. Niver böyle bir soruyu beklemediği için bir an öylece kaldı. Ne cevap vereceğini düşünürken, Basri Bey bu sorusunun onun üzerinde nasıl bir etki yaptığının farkında değilmiş gibi, "Hâlâ yok mu biri? Ne zaman evleneceksin?" diye sordu.

Niver o an acı acı gülümserken şu gerçeği anladı ki, bu toplumda evlilik büyük bir başarı sayılıyordu. Ve böyle düşünen insanlara okkalı bir cevap verebilmek için sağlam argümanlarının olması gerekiyordu.

"Bu soruyu sorduğunuz için," dedi Niver morali bozuk bir sesle. "Size teşekkür ederim efendim. Hele soruşunuzdaki incelikten ötürü daha bir minnettarım. Ama hiç kimse yok hayatımda."

Basri Bey bir kahkaha attıktan sonra, "Kendi ailesini kuramayan," dedi, "bir yeri nasıl yönetebilir? Daha sen kendi hayatını yönetememişsin. Yanlış mı konuşuyorum arkadaşlar? Yalansa yalan deyin..."

Müdür yardımcılarından biri hemen araya girdi.

"Estağfurullah efendim! Sizin gibi değerli bir büyüğümüze akıl vermek bizim haddimize mi düşmüş? Ayrıca ben de az önce söylediklerinizin altına gözü kapalı imzamı atarım."

Niver sinirinden gülerken, "Ne yalan söyleyeyim, dedi. "Beni yıktınız Müdür Bey. Bugün beni sıkıştıra-

cağınızı tahmin ediyordum, ama inanın buradan hiç beklemiyordum. Bilançoya dört dörtlük çalıştım, ama burayı atlamışım..."

Müdür güldü.

"Bak," dedi. "Benden sana baba tavsiyesi! Bu yaşta artık birini bulduysan buldun, yoksa geçmiş olsun."

Niver ağlamaklı bir sesle, "Niye böyle düşünüyorsunuz ki?" diye sordu.

"Niye düşünmeyeyim ki?" diye karşılık verdi müdürü. "Gerçek şu ki, belli bir yaştan sonra hormonlar çok farklı çalışmaya başlıyor. Sen de bu telaşa kapılıp birini bulamıyorsun, bu kadar basit işte."

Niver afalladı.

"Hiç öyle şey olur mu?"

"Olur, hem de bal gibi olur. Çünkü bunun böyle olduğunu öz ablamdan biliyorum. Ablam da evlilik kervanını kaçırınca, deyim yerindeyse Almanya'ya giden Türkler gibi kültür çatışması yaşayıp ortada kaldı. Sonra da kendini yaşlı anacığımıza adadı."

Niver'in gardı düşmüştü.

"Tamam," dedi içten bir sesle. "Doğrusu ben de [illegible]liliğe sıcak bakıyorum. Yaşım gereği de artık biriyle evlenmeyi düşünüyorum. Ama ütü ve ev işleri yapmayı hiç beceremiyorum."

Müdür yardımcısı pis pis sırıtarak, "O zaman," dedi, "seni kim alır? Evlilik bir pakete benzer. Ya o paketi satın alırsın ya da seni kimse almaz. Keşke biri çıkıverseydi karşına, hiç fena olmazdı."

Niver çabucak kendini toparlayıp, "İnanın Yiğit Bey," dedi, "beni dumura uğrattınız. Biliyorum, benimkisi zorlu bir savaş. Ben kendi samimiyetimle daha mutlu olacağımı düşünerek yüzüyorum bir okyanusta. Artık karşıma ya bir köpek balığı ya da bir cruise gemisi çıkacak. Hayırlısıyla bekleyip göreceğiz..."

Niver'in bu sözlerine gülen Basri Bey konuya son noktayı koyarken, "Zaten bu kafayla gidersen," dedi, "karşına çıkan on erkeğin dokuzu seni görür görmez eler. Onuncusu da, 'İyi kızdı, ama biraz garipti,' der..."

***

Cinler tepesinde, akşam işten çıktı Niver. Trafik keşmekeşinin içinde, düşünceli bir şekilde küçük kırmızı arabasıyla yol alırken, "Neden olmuyor ki acaba? Hımmm! Cidden hiç mi karşıma çıkmadı? Yoksa ben de mi kaçırıyorum treni?.." diye kendi kendine mırıldanıp duruyordu.

"Yeter artık," dedi işyerinden arkadaşı Orçun kızgın bir sesle. "Geri zekâlı mısın sen? Prostatlı amcaların söylediklerini neden bu kadar kafana takıyorsun?"

Niver dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılıp, "Nasıl takmayayım ki?" dedi. "Koca koca heriflere rezil oldum bugün. Tamam, kabul ediyorum. Benim de dileğim bir an önce birisiyle tanışıp evlenmek. Ama bu gerçeği illa kulaklarımla duymamı neden istiyorlar ki? İnsanın kulağıyla duymadığı birtakım gerçekler zamanla yüreğine

hapsolup kalıyor. Ancak ne zaman ki bu tatsız konu açılıyor, işte o gün bu gerçeklerle yüzleşip duruyorum. Ee! Haliyle de canım sıkılıyor Orçun."

"Bu işler biraz da nasip ve kısmet işi, öyle değil mi? Biraz daha sabret! İnşallah karşına hayırlı bir kısmet çıkaracak Allah."

Niver umutsuzca başını sağa sola sallayıp, "Bilmiyorum artık," dedi. "Aslında bir koca bulursam şaşıracağım. O an tepkim nasıl olacak? İşte bunu çok merak ediyorum."

Orçun acı acı güldü.

"Valla," dedi. "Hiç bu kadar bir kocaya susamış küçük bir yürek görmedim. Meğerse bu toplumdaki birçok kadın da tıpkı senin gibiymiş. Onlar için de kocasız bir hayatın hiçbir anlamı yokmuş."

Niver de buruk bir şekilde güldü.

"İnan bana bir koca arayışı içine girmek hiçbir zaman bilinçli bir tercihim değildi. Olaylar tamamen bu şekilde gelişti."

Orçun onun bu söylediklerini onaylarcasına başını sallayıp, "Seni şimdi çok daha iyi anlıyorum," dedi. "Ne yazık ki bir kocadan yoksun olmanın yarattığı duygusal boşluk bekâr kadınların âdeta kâbusu olmuş."

"Hiç sorma!" dedi Niver arabayı evin sokağına park ederken. "Hayatın bu acı gerçeklerini ben de henüz yeni yeni keşfediyorum. Belki şimdiye değin görücü usulü tanışmalar bana göre olmadı, ama bu demek değil vazgeçtim, pes ettim..."

***

Afet Hanım yine ayağa kalkmış, mutfaktaki menekşeleri sulamaya başlamıştı. Sulanmış olsalar da tekrar tekrar suluyordu her gün ısrarla.

"Menekşelere çok su verme, çürüyecekler," diye arkasından seslendi Niver.

Beyaz sulama kovasını pencerenin önüne koyup başını çevirdiğinde, "Bunlar," dedi. "Eda'nın getirdiği menekşeler. Tomurcuk tomurcuk oldular, ama hâlâ açmadılar. İnan neden açmadıklarını bilmiyorum kızım."

Niver bir an Eda'nın menekşeye bıçak çektiği günü hatırladı, elinde olmadan gülümsedi.

"Şimdi de bunu dert etme kendine," dedi. "Sonra bir çaresine bakarız. Gel, misafirimiz var. Onunla tanış."

Afet Hanım'ı birdenbire şiddetli bir merak sardı.

"Misafirimiz mi var? Kim?"

Niver durdu, derin bir iç çekip, "Bana bak!" diye seslendi. "İçerdeki oğlanla çok iyi konuş lütfen."

Afet Hanım bir an oğlan kelimesini duyunca onu hafifçe kenara itti, hiçbir şey söylemeden çabucak içeri gitti. Orçun'u karşısında görür görmez sanki küçük dilini yuttu. Şaşkın şaşkın ona bakıp, "Hoş geldin oğlum," dedi. "Maşallah kaşlı gözlü, boylu poslusun..."

Orçun ilk önce duraksadı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra kendisini toparlayıp, "Hoş bulduk teyzeciğim," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Niver'in anlattığı kadar varmışsınız, verin elinizi öpeyim."

Orçun eğilip elini öperken, Afet Hanım da kızına baktı.

"Evli mi bu oğlan?"

Niver başını sağa sola salladı, dudağını büzdü.

"Bu soruyu kendisine sorsana anne! Bana neden soruyorsun?"

Orçun başını kaldırdığında neredeyse gülme krizine girmişti. Afet Hanım önce kızına sinirli bir şekilde homurdandı, sonra, "Sen evli misin oğlum?" diye sordu.

"Hayır," dedi Orçun hâlâ gülerken.

Afet Hanım'ın yüreğine biraz olsun su serpildi.

"Peki," dedi. "Hiç evlenmeyi düşünüyor musun?"

Orçun bu soru karşısında bir an karamsarlığa kapıldı. Sanki yüzü soldu, neşeli ifadesi kayboldu. Keyfinin kaçtığını belli etmemeye çalışarak, "İnşallah," dedi cılız bir sesle. "Karşıma hayırlı bir kısmet çıkarsa neden olmasın teyzeciğim?" dedi.

Afet Hanım avını yakalamış bir avcı gibi rahatladı. O rahatlık içerisinde, "Ee, oğlum," dedi. "İnsan biraz da kendi kısmetini kendisi bulur. Biraz kafanı kaldırıp etrafına şöyle bir bak! Ne de olsa bazen yakınındakini göremiyor insan."

Niver'in o an tüm kanı beynine sıçradı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Anneee yuh ya! Yoksa sen ikimizi baş göz etmeye mi çalışıyorsun? Orçun kardeşim gibi. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Afet Hanım sinirinden köpürdü.

"Bok senin kardeşin! Bu oğlanı ben mi doğurdum, senin kardeşin olsun? Söyle bakalım, nerden kardeşin oluyormuş? Bu oğlandan daha iyisini mi bulacaksın? Baksana şuna! Çok efendi çocuğa benziyor. Ayrıca kaşlı gözlü, boylu poslu..."

Orçun sanki bir tiyatro sahnesinde komik bir oyun izliyormuş hissiyatına kapılmış, gülme krizine girmişti. Niver ise annesine uygun bir dille durumu anlatmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. En sonunda kolundan tutup çekiştirerek, "Gel bakalım biraz," dedi. "Mutfakta seninle konuşacaklarım var."

Buna bir anlam veremeyen Afet Hanım, homurdana homurdana peşinden gitti. Bütün bunlara rağmen Niver, annesi hakkında asla olumsuz düşünmüyordu. Hatta onu sempatik ve eğlenceli buluyor, bu özelliği çok hoşuna gidiyordu.

İkisi de mutfağa girdiğinde, Niver kapıyı usulca kapatıp, "N'apıyorsun anne?" diye sordu kısık bir sesle. "Bilip bilmeden konuşuyorsun. Ondan sana damat olmaz."

"Nasıl da efendi bir çocuk kızım. Neden olmasın?"

Niver bir an durdu, sonra, "Bak," dedi. "Sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ama Orçun senin bildiğin erkeklerden değil anne."

Afet Hanım şaşırdı.

"Benimle bilmece gibi konuşma. Her şeyi açık konuş."

"Peki konuşayım, ama bu seninle son konuşmamız olacak. Orçun gay."

"Neymiş?"

"Beni duydun, gay."

"O ne kız?

Niver nasıl bir cevap vereceğini şaşırdı. Bir an boş bulunup başparmağı ile işaretparmağını birleştirip, "İşte böyle," dedi.

Afet Hanım'ın birdenbire gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Saçmalama kızım, ne yuvarlağı? Dağ gibi adam! Bir de hiç utanmadan parmaklarını şöyle yapıyorsun."

"Biz burada durmuş neyi tartışıyoruz anne? Onun nasıl biri olduğunu benden iyi mi bileceksin? Giydiği gömleğin renginden anlamadın mı?.."

Afet Hanım'ın az önceki sevinci kursağında kaldı âdeta. Orçun'a bir türlü toz kondurmak istemiyor, onun bu durumunu kabullenemiyordu.

"Mor," diye konuşmasını sürdürdü Niver. "Geylerin rengidir. Ayrıca bu yaşa kadar evlenmediyse, bu işin içinde bir bit yeniği var, doğru mu?"

Afet Hanım bir nebze de olsa sersemliğini üzerinden atıp, "Sen de," dedi, "bu yaşa kadar evlenmedin. Sen nesin ya?"

Niver bu sefer kendini daha fazla tutamayıp güldü.

"Akıllıyım."

Afet Hanım başını sağa sola salladı, büyük bir hayal kırıklığı içinde kapıyı açıp dışarı çıkarken, "Bok akıllısın!" diye söylendi. "Ayrıca bu dağ gibi adamlara da ne oluyor böyle?"

Niver, annesi mutfaktan çıktıktan sonra kahve yapmak için cezveyi aramaya başladı. O sırada gözü

pencerenin önünde duran menekşelere takıldı. Bugün müdürüne duyduğu hıncı birisinden almak istercesine, tezgâhın üzerinde duran ekmek bıçağını kaptığı gibi menekşelerin üzerine doğru yürüdü.

"Şimdi bana bakın!" diye söylendi. "Arkadaşım sizinkinin dallarını kesmiş. Vallahi ben de acımam, bu bıçakla keserim sizi. Tam üç gün mühlet veriyorum size. Ya çiçeklerinizi açarsınız ya da tomurcuk olmuş dallarınızı gövdenizden ayırırım..."

"Abla," diye seslendi arkasından Yonca. "Ne oluyor burada? Sen iyisin değil mi? İnşallah henüz delirmedin!"

Niver arkasına döndüğünde, Yonca'yı gözleri kocaman açılmış, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuş gördü. Elinde tuttuğu ekmek bıçağını tezgâhın üzerine koyarken, "Korkma," dedi dudaklarında garip bir gülümsemeyle. "Henüz delirmedim."

Yonca hâlâ yaşadığı şokun etkisindeydi.

"Öyleyse," dedi. "Az önce gördüğüm şey neydi?"

Tam o sırada içeriye Eda girdi. Afet Hanım'a yine menekşe getirmişti. Sadece Niver'e bakıp, "Hadi kızım!" dedi. "Şimdi kahvenin sırası değil. Orçun'u da alıp çıkalım hemen. Ev sahibi bizi bekliyor. İnşallah evi bu oğlana kiraya verir..."

KAHVE DÜNYASI

Sıcak bir cumartesi günüydü. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Orçun'un birkaç gün önce taşındığı evin kapısından içeri girdiğinde, Eda'nın kırmızı berjer koltukta oturduğunu gördü Niver.

"Hayrola," dedi. "Bu ne hal arkadaşım? Yoksa Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Eda keyifsizdi, bir cevap vermedi. Orçun elinde tuttuğu gitarı gösterip, "Kız," dedi. "Hiç sorma başımıza geleni! Onun bana doğum günümde aldığı gitara bakar mısın? Sapı yamulmuş, bu artık bir işe yaramaz."

Niver de çok üzülmüştü.

"Kim yaptı bunu?"

"Herhâlde geçen gün evi taşıyan nakliyeci ayısı yaptı. Biz de az önce kılıfından çıkarınca fark ettik. Başka kim yapar?"

O sırada Orçun'un yeni sevgilisi yanlarına geldi. Niver bir an onu karşısında görünce duraksadı, ne yapacağını bilemedi.

"Merhaba," dedi adam kibar bir ses tonuyla.

Orçun hemen sevgilisinin yanına gidip elinden sımsıkı tuttuğunda, "Seni," dedi Niver'e bakıp, "yeni aşkım Sercan'la tanıştırayım."

Niver o an kendisini kötü hissetti. Orçun'un, "Yeni aşkım," demesi nedense ona çok dokunmuştu. Eda başını kaldırıp onu dikkatle süzdükten sonra, "Sen de," dedi acı acı gülümserken, "kendini garip hissettin, değil mi? Çünkü az önce ben de senin gibi duraksadım, tuhaf oldum biraz."

Orçun bir kahkaha patlattı.

"İkiniz de geri zekâlıysanız ben ne yapabilirim ki?"

Sercan da onların muhabbetinden büyük keyif almışa benziyordu. Orçun'u orada bırakıp gülümseyerek kesekâğıdı rengi koltuğa oturdu.

"Yahu," dedi ağlamaklı bir sesle Niver. "Bu yalnızlık bize reva mı? Senin bir sevgilin var, bizimse yok. Peki, düşündün mü hiç? Biz n'apacağız Orçun? Bu sevgiliyi acaba nerde ve nasıl bulacağız?"

"Bulmak çok kolay," dedi Orçun kendinden emin bir sesle. "Bak, ben buldum. İşte orda oturuyor."

Sercan bu sefer kendini tutamayıp kahkahayla gülmeye başladı.

"Hepiniz acayip komiksiniz arkadaşlar. Valla çok tuttum bu grubu."

Niver ona bakıp pis pis sırıttı.

"Madem bizi çok tuttun, o zaman çekiver komedi filmimizi."

Niver'in sözleri üzerine bu defa hepsi kahkahalarla gülmeye başladılar. Orçun, "Kız şaşkaloz!" dedi kahkahalarının arasından. "Sevgilimin ne iş yaptığını biliyor musun?"

Birden aklına bir şey gelmişçesine, "Yoksa..." dedi şaşkınlıkla Niver.

Eda hemen araya girip sözünü kesti.

"Evet," dedi. "Meğerse adam çok ünlü bir yönetmenmiş. Ben de ilk başta tanımadım, sonra tanıdım."

Niver kırdığı potu hemen anladı, ama ne yazık ki iş işten geçmişti artık. Biraz daha işi gırgıra vurup, "Hayret bir şey," dedi hınzır bir şekilde gülümserken. "Demek ki bazı insanlar asla göründükleri gibi değilmiş. Hâlbuki ben de onun mesleğini aslan terbiyecisi sanmıştım, ama yanılmışım."

"Yemin ederim," dedi Sercan hâlâ gülerken, "bu doğaçlama esprileri çok az yönetmen çektiği filme yansıtabiliyor."

Niver birden onun giydiği komik çorapları fark etti. Üstelik rengi de yeşildi. Orçun Niver'in bu tuhaf bakışlarını fark eder etmez, "Giydiği çorabı ben aldım, beğendin mi?" dedi gülümseyerek.

Niver başını çevirip ona baktı.

"Çorabı bir kenara bırak," dedi. "Şimdi söyle bakalım. Biz bu sevgiliyi nerde ve nasıl bulacağız?"

"Az önce çok kolay dedim ya."

"Nasıl kolay?"

"Siz," dedi Orçun. "Gidip değişik mekânlarda kız kıza buluşuyorsunuz ya..."

Niver iyice sabırsızlandı.

"Evet, buluşuyoruz."

"Kaç kişi buluşuyorsunuz?"

Niver bir an düşündükten sonra, "Üç," dedi. "Yok yok, dört. Bilmiyorum, belki de beş..."

Eda sözünü kesti.

"Bazen de altı ya da yedi."

Orçun güldü.

"Geri zekâlılar," dedi. "Bir manga dişi askerin arasına hangi erkek gelip girer ki?"

Niver şaşırdı.

"Niye girmesin ki?"

Orçun içini çekti.

"Ah be şapşirikler! O kadar karı bir araya gelince ister istemez dedikodunun dibine vuruyorsunuz. Onu bunu çekiştirmekten etraftakilere bakacak haliniz mi kalıyor? Deyim yerindeyse sizinki kapalı bir çember. Hangi erkek bu çemberi kırıp da içinize girebilir ki? Başınızı kaldırıp etrafınıza bakın, kim var kim yok diye..."

Orçun onlara bütün bildiklerini anlatırken, Niver yine farkında olmadan uzaklara dalıp gitti. Onun bu dalgın halini gören Orçun, "Artık gözünüzü açın, ayakta uyuyan şapşirik güzeller!" dedi alaycı bir şekilde. "Şa-

yet bir mekândaki erkeklerin size bakmasını istiyorsanız, bunun için yapmanız gereken tek şey, o mekâna en fazla iki kişi gitmeniz..."

"Öyle diyorsun da," dedi Niver, "karşıma çıkan bütün erkekler patır patır devriliyor. Peki, buna ne diyeceksin?"

Sercan oturduğu yerden hafifçe doğruldu, boğazını temizleyip, "Şimdi," dedi. "Okuyacağım şiirin adı İki Kişilik Şarkı...

Damarına değil
Notasına basacaksın
Korkacaksın seviyorsan
Bastığım her tel
Dokunduğum teni diyeceksin
Hoyratça değil
Okşarca
Akort yapacaksın
İki kişilik
Yapamazsan, çalamazsın
Akıllı olacaksın
İyi bakacaksın O'na
Her gün birlikte
Sahne alıyorsun sen
Doğrusunu yapacaksın
Allegro başlasan
Koşa koşa
Larghetto bitireceksin

Geniş ve kararlı
Kulağına fısıldarken
Keyif vereceksin
Bağıra çağıra değil
Sakin, derinden
Kullanmayacaksın O'nu
Eşlik edeceksin
Aşktan ve içten
Ve
Bileceksin
Bu hayatta her şey
Kafasına vurduğun davul bile
Dengi dengine çalar dostum
Yapabilirsen eğer
Göreceksin
Hayat sana
Bir gün şarkı
Bir gün aşk
Bir gün resital olacak...

Evet, hanımefendi!.. Az önceki sorunuza acaba bir cevap verebildim mi?"

Niver muzipçe gülümseyerek kolundaki saate baktı, sonra ayağa fırlayıp, "Geldiğim gibi gideyim buradan," dedi. "Adı aşka yolculuk olsun..."

Orçun arkasından şaşkın şaşkın bakarken, "Bu ani kalkış da neyin nesi böyle?" diye söylendi. "Bizi bırakıp nereye gidiyorsun?"

Niver çantasını omzuna asıp Eda'ya göz kırptı, sonra Orçun'un yanağından bir makas alıp, "Beni bekleyen adamın notasına basmaya gidiyorum," dedi gülerek...

***

Kahve Dünyası adlı mekânda oturmuş ürkek ürkek çevresine bakarken yüreği küt küt atıyor, elleri titriyordu Niver'in. Bir an kalkıp gitmeyi düşündüyse de sonrasında vazgeçip, "Bu sefer her şey çok güzel olacak," diye kendi kendine telkinde bulundu.

Dün akşam evlilik merkezinin sahibi Olcay Hanım cep telefonuyla aramış, ona uygun bir eş çıktığını söylemişti. Niver o an tereddütte kalsa da, "Amaaan! Neden çekiniyorum ki? Kim bilir, belki de iyi bir adamdır. Pırlanta gibi bir kalbi vardır. Belli mi olur," diye düşündükten sonra, "Tamam, dediğiniz gibi olsun Olcay Hanım. Yarın gidip onunla tanışacağım," demişti.

O sırada garson kız yanına gelip, "Ne içersiniz hanımefendi?" diye sordu.

Niver kızın sesiyle dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldığı anda, içeriye çekinerek giren bir adam gördü. Onu uzun uzun süzdü, gözlerini ondan ayırmaksızın, "Birazdan söyleyeceğim," dedi titrek bir sesle.

Garson kız başını "peki" anlamında sallayıp hızla yanından uzaklaştığında, Niver de elini hafifçe kaldırıp buluşacağı adamı masasına davet etti. Kırklı yaşlarda, kısa boylu ve göbekli olan adam utana sıkıla yanına geldi.

"İyi günler," dedi bozuk şivesiyle, sonra da teklifsizce geçip oturuverdi yanındaki sandalyeye.

Niver boş gözlerle, öylesine kondurulmuş bir gülümsemeyle adama bakarken, "Allahım," dedi içinden. "Bu rüyadan bir an önce nasıl uyanabilirim? Sen bana yardım et lütfen."

Adamın çekingen, mahcup bir tavrı vardı. Neredeyse kulaklarına kadar kızarmıştı.

"Pardon," dedi gür bir sesle Niver. "Tam olarak isminiz neydi?"

"Benim adım Ahmet," dedi adam boğuk bir sesle.

Niver onun hem boğuk bir sesle konuşmasından hem de mekândaki kalabalığın gürültüsünden ötürü ne söylediğini anlamadı.

"Lütfen," dedi. "Biraz yüksek sesle konuşur musunuz? İçeride fazla gürültü var. Sizi duyamadım."

Bu sözler üzerine adam iyice yanına sokulup, "Benim adım Ahmet," dedi bağırarak.

O esnada burnuna leş gibi tütün kokusu geldi Niver'in. Bir an nefesini tutup kendisini oturduğu yerde geriye doğru attı.

"Soyadım da," dedi o sırada adam biraz utangaç bir sesle. "Yavşar."

Niver patlamanın eşiğine gelmiş bir şekilde, "Şu Niver kuluna daha fazla eziyet çektirme Allahım! Ya şimdi al canımı ya da müsaade buyur çabucak geçsin şu an," diye kendi kendine mırıldanırken, "Haa!" diye garip bir ses çıkardı adam. "Bana bir şey mi dediniz?"

Niver büyük bir hayal kırıklığı içinde, "Yoksa işi gırgıra vurup biraz nefes mi alsam acaba?" diye geçirdi aklından. Sonra da, "Demek adınız Ahmet Yavşar ha!" dedi. "Hâlbuki hiç de öyle birine benzemiyorsunuz."

Adamın utançtan yüzü bir kez daha kıpkırmızı oldu, başını önüne eğdi. Niver bir an gülmemek için kendini zor tuttu. O sırada başka bir garson yanlarına gelip önlerine iki bardak demli çay koydu.

"Biz," dedi Niver başını kaldırıp bakarken. "Çay istemedik."

Garson, "Pardon hanımefendi," dedi kibar bir sesle. "Galiba bir yanlışlık oldu."

"Mademki," dedi Niver, "zahmet edip buraya kadar geldiniz, bana bir Caffe Latte getirir misiniz?"

Garson bu sefer başını çevirip adama baktı.

"Ya siz beyefendi?"

Adam siyaha boyanmış bıyıklarını sıvazlar gibi yapıp, "Aynısından bana da," diye cevap verdi.

Garson başını "peki" anlamında salladı, sonra arkasını dönüp yanlarından sessizce uzaklaştı.

"Ee," dedi Niver gülümseyip kar gibi beyaz dişlerini göstererek. "Siz ne iş yapıyordunuz?"

Adam onu görür görmez çok etkilenmiş, içini tuhaf bir duygu kaplamıştı. Deminden beri tarif edilemez hisler yüreğine çöreklenirken, "Rabbim," dedi içinden. "Bu rüyadan uyandırma beni."

"Kahvelerinizi buyurun," dedi garson. "Afiyet olsun."

Adam o an dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılıp, "Ha-a!" dedi yine.

Niver ona şaşkın şaşkın bakıp huzursuzca arkasına yaslandığında, "Keşke," diye mırıldandı. "Eda'nın aklına uyup şu merkeze hiç gitmeseydim."

Garson gülümseyip arkasını döndüğünde, "Makine mühendisiyim," dedi adam. "Ama plastik işiyle uğraşıyorum. Bağcılar'da koca bir fabrikam var."

Niver kahvesinden bir yudum aldı. "Ne tuhaf?" diye mırıldandı gene. "Orçun'un hayatı bile benimkinden daha renkli."

Tam o sırada yan masada bir kahkaha tufanı koptu. Niver başım çevirip dikkatle o tarafa baktığında, gençlerden oluşan kalabalık bir grubun onlardan tarafa baktığını gördü.

Niver, "Hayret bir şey ya! Baksanıza şunlara, sanki sirke gelmişler. Hepsi ağzını bir karış açmış neye gülüyorlarsa?" diye söyleniyordu ki, başını çevirip karşısındaki adama baktığında gözlerine inanamadı.

Birkaç dakika, belki daha uzun bir süre, düşünemeyecek kadar sersemlemiş bir halde öylece kaldı. Düşünebilmeye başladıktan sonradır ki, ne denli sarsıldığını fark etti. O karmakarışık duygular içerisinde, ne yaptığını kendi de bilmeden oturduğu yerden alelacele kalktı, hiçbir şey söylemeden orayı terk etti.

Adam biçare bir halde arkasından bakarken, "Sen artık buralarda efsane oldun abi!" diye bir kahkaha patlattı az önceki garson. "Kaşık çikolatayla kahvesini

karıştırıp sonra da erimiş çikolata kaşığı ağzına götürüp temizlemeye çalışanı bu âlem ilk kez gördü. Vallahi helal olsun sana be abi! Hepimizi dumura uğrattın..."

Adam garsonun bu sözlerinden dolayı utandı, yine yüzü kızardı. Başını iki elinin arasına almış, "Hay Allah! Ne yaptım ya?" diye kendi kendine hayıflanıp duruyordu.

Garson, "Söylediklerimin farkındasın, değil mi abi?" dedi gülmesini bastırmaya çalışarak. "Gömleğinin yakası da çikolataya bulanmış bu arada."

Adam o an başını kaldırdı, garip bir şekilde gömleğinin yakasına baktı. Gerçekten de beyaz gömleğinin yakası çikolatayla kaplıydı. Birden oturduğu yerden ayağa fırladı, cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bırakıp oradakilerin alaycı bakışları ve gülüşmeleri eşliğinde çıkıp gitti...

EVDE KALMIŞ TELAŞLI ERKEKLER

Günlerden pazardı. Niver sabah kahvesini sessiz sedasız yudumluyor, bir taraftan da düşünceli bir şekilde pencereden dışarıyı seyrediyordu...

O gece az uyumuş, bir türlü geçmeyen saatler belleğini altüst etmişti. Bir nebze de olsa başının ağrısını dindirmek için şakağına parmağının ucuyla bastırdığı sırada, "Günaydın," diye seslendi Aydan. "Bu sabah nasılsın?"

Niver ağlamaklı bir sesle, "Hiç sorma,"dedi. "Çok kötüyüm. Dün başıma korkunç bir olay geldi. İnanır mısın, başım hâlâ ağrıyor. Neyse... Boş ver beni. Sen n'aptın abla? Yolculuk nasıl geçti?"

Aydan'ı birdenbire şiddetli bir merak sardı.

"Kız," dedi. "Benim yolculuğum mu önemli, yoksa senin başına gelen felaket mi? Bırak beni. Şimdi anlat bakalım, ne oldu?"

Niver içini çekti, başından geçenleri tek tek anlattı. Bazen de kendini tutamayıp sinirden kahkahalara boğuldu...

"İşte böyle," dedi. "Meğerse ben ne kısmetsiz biriymişim!"

Aydan sırtını sandalyeye yaslamış, bütün bedeni sarsılarak gülüyordu. Bir süre sonra oturduğu yerde doğruldu, gülmekten yaşaran gözlerini şaşkın şaşkın bakan Niver'e dikerek, "Sahi," dedi. "Bazı erkekler çayı karıştırdıktan sonra neden kaşığı ağzına götürüp yalar ki?"

"Orasını bilmem artık," dedi Niver umutsuzca. "Evde kalmış bu telaşlı erkeklerle ne yapacağım ben? Ya sen nasıl başa çıktın bu adamlarla?"

"Kırk yaşımdan önce ben de tıpkı senin gibiydim. Hayatım boyunca aradığım tek şey, birinin gelip bana omuz olmasıydı. Ama gel gör ki ben kendime omuz oldum. Bunu başardıktan sonra da hiçbir erkeğin omzuna ihtiyaç duymadım."

Niver uzun uzun iç çekip kahvesinden bir yudum aldı. Sonra, "Peki," dedi. "Bunu nasıl başardın?"

"Artık kabul vermişim! Ama bakma sen, bu öyle kolay bir iş değil. Hele benim gibi bir insanın en son yapacağı şey, kendisine kabul vermesiydi..."

Niver'in gözleri uzaklara dalıp gitti. Bir süre sonra düşünceli bir sesle, "Ya," dedi. "Kabul vermediklerin nelerdi?"

"Bak," dedi Aydan. "İnsan kendi kaderini yazar. Bana mutlu sonla gelen erkekler de oldu. Elbette onlardan

biriyle evlenebilirdim. Ama o zaman da bir bok çukurundan çıkıp başka bir bok çukuruna girecektim. İşte bu tip erkeklere kabul vermedim, iyi ki de vermemişim."

Niver şaşırmıştı.

"Neden?"

"Nikâh defterine değil," dedi Aydan soğukkanlılıkla, "ben gönlüme atılan imzayı istiyordum. Biraz kafanı kaldırıp etrafına şöyle bir bak! Evli kadınların birçoğu sevmedikleri adamlarla yataklarını paylaşıyor. En azından ben geceleri yatağıma girip özgürce uyuyabiliyorum."

Niver'i bir düşünce sardı.

"Desene," dedi, "erkekler kaktüs gibi. Dokunmadan da sevebilmeyi öğretiyorlar insana."

Aydan güldü.

"Ne yapacaksın? Kaktüsü yaratan Tanrı, erkeği de yaratmış. Hatta dur ya! Bak, şimdi birden aklıma geldi. Rahmetli ninemizin anlattığı bir hikâye vardı. Rivayet o ki; Tanrı, Âdem'den önce Havva'yı yaratmış. Havva bir süre gezmiş, tozmuş... Ve en sonunda canı sıkkın bir halde Tanrı'nın huzuruna çıkmış. 'Ey yüce Tanrım,' demiş. 'Ben tek başıma çok sıkıldım. Birisiyle muhabbet etmek istiyorum.' Tanrı da, 'Tamam!' diye seslenmiş ve devam etmiş: 'Senin istediğin gibi olsun. Sana bir eş göndereceğim. Ama peşinen de çok önemli bir tavsiyede bulunacağım. Şayet gelecekte başın ağrımasın istiyorsan, onu, kendisinin senden daha önce yaratıldığına inandıracaksın. Bunu başarırsan ömrün boyunca mutlu

olursun. Yok eğer, ona ilk önce senin yaratıldığını hissettirirsen ölene dek mutsuz biri olursun...' İşte böyle Niver! Mevzu bahis erkeklerse, artık onlara bıyık altından gülesim var."

Niver o an bir kahkaha atıp, "Vallahi," dedi. "Şimdi benim de gülesim geldi."

"Bir zamanlar," dedi Aydan da gülerek, "her genç kızın hayalinde Zetina dikiş makinesi vardı. Fakat bu hayal bende hiç olmadı..."

"Olmadı da n'oldu?" diye seslendi Afet Hanım arkasından öfkeli bir sesle. "İyi bok yedin! Tabii size bir şey olduğu yok. Ne de olsa gelen giden bana soruyor: 'Kızlar daha evlenmiyor mu?' Bu soruyu soranlara ben ne cevap veriyorum? Oturuyorlar, turşularını kuruyorum..."

Aydan yine anlamsız bir tartışmanın içine girmek istemediğinden sustu, tam mutfağı terk ediyordu ki, "Nereye kaçıp gidiyorsun?" diye söylendi Afet Hanım.

Aydan ters ters baktı.

"Nereye olacak? Tabii ki de sevgilimle buluşmaya, var mı diyeceğin?"

Afet Hanım bir elini havada sallarken, "Nerdeee o günler?" dedi. "Ah ah! Ölmeden önce gelinlik giydiğinizi bir görebilseydim keşke."

Aydan cevap vermedi. Hızla mutfaktan çıktı. Niver biraz da muzip bir gülümsemeyle, "Ah ah!" diye içini çekti. "Ölmeden önce gelinliğinizin üzerinde el âleme taktığım şu çeyrek altınların bir kısmını görebilseydim keşke."

Afet Hanım birden döndü, kızının yüzüne sinirli sinirli baktı.

"Bırak zevzekliği! El âlemin su şişesi gibi damatları, benimse evde kalmış kızlarım var. Şimdi yap bir acı kahve de, bu acılı yüreğimle içivereyim bari..."

***

Öyle bir dalıp gitmişti ki Niver, ne radyoda çalan müziği ne de annesinin konuşmalarını duyuyordu. Nedense kafasına Aydan'ın söylediği, "Artık kabul vermişim," sözü gelip takılmıştı...

"Kızım," dedi Afet Hanım gür bir sesle. "Sen beni dinliyor musun?"

Niver bir an dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı, yüzüne buruk bir tebessüm gelip yerleşti.

"Seni dinliyorum anne."

"Bok dinliyorsun beni! Kim bilir aklın yine nerede? Bak! Karşında biri var, ama sırtı dönük sana."

Niver dudağını büzdü.

"Allah Allah! Kim acaba?"

Afet Hanım elindeki fincanı soldan sağa doğru yavaş yavaş çevirirken, "Şimdi söyle bana," diye mırıldandı. "Bu oğlanın neden sırtı dönük sana?"

Niver afalladı.

"Bilmiyorum anne."

"Bak, oğlan sırtını dönmüş. Kim bu? Sana soruyorum, kim?"

"Vallahi de, billahi de bilmiyorum. Üstelik fala bakan sensin. Kim olduğunu görmüyor musun?"

"Görmez olur muyum hiç? Tabii ki de görüyorum, ama neyi görüyorum? Ağzınızı açmışsınız el âlemle boş boş konuşuyorsunuz. İşte bunları görüyorum. Kızım! Şu oğlanlarla biraz düzgün konuşsanıza. Ağzınızı açtığınızda bu adamları neden kaçırıyorsunuz? Biraz kakara kikiri gülün, salağa yatın!"

"Off anne! Yine başlama istersen."

"Niye başlamayacakmışım? Bir oğlum olsaydı böyle yapar mıydı bana?"

Niver güldü.

"Oğlunu bilemem ama gelinin kesinlikle senin yuvanı yapardı."

Afet Hanım'ın birdenbire gözleri kocaman açıldı. Tam üç kez ahşap masaya vurduktan sonra, "Şeytan kulağına kurşun," diye söylendi. "Ben kızlarımdan çok memnunum..."

Tam o sırada, "Anne," diye arkasından seslendi Yonca. "Ben çıkıyorum. Bir şey söyleyecek misin?"

"Dur bir saniye!" dedi Afet Hanım ayağa kalkarken. "Sana şöyle bir bakayım. Nasıl görünüyorsun?"

Yonca'nın açık tenli yüzünde bir saflık, azıcık da utangaçlık vardı. Niver bir kahkaha patlatırken, "Nasıl görünecek anne?" diye sordu. "Her zamanki görücü elbisesini giymiş. Üzerindeki pembe çiçeklerden belli değil mi?"

Bunun üzerine Yonca ona manalı manalı bakıp gülümsedi.

"Abla," dedi. "Pembe demişken aklıma geldi. Menekşeler pembe çiçeklerini açmaya başladı."

Yonca'nın bu sözleri üzerine iki kız kardeş kıkır kıkır gülerken, "Neredeyse her gün," dedi Afet Hanım neden gülüştüklerini anlamadan, "onları okuyup üfledim. Bakın, en sonunda da açtılar."

Yonca hâlâ gülüyordu.

"Acaba öyle mi oldu dersin anne?"

Afet Hanım bir an şüpheyle baktı, sonra konuyu kapatmak istercesine, "Menekşeyi boş ver," diye söylendi. "Şimdi beni iyi dinle. Seni bu oğlanlardan biriyle baş göz edeceğim diye her gün anam ağlıyor. O mendebur analarına sürekli kekler, kurabiyeler pişiriyor; çayı semaverde demliyorum. Bir de üstüne üstlük Yoncam şöyle iyi bir kız, Yoncam böyle iyi bir kız diye methiyeler düzüyorum. Aha şu dilimde tüy bitti. Aa, yeter artık be! Neredeyse tohuma kaçtınız, yeter! Biriniz evlensin artık. Herkesin kucağında bir torun, benimkindeyse kelek bir kavun..."

"Aaa, teessüf ederim sana!" dedi Niver muzip bir ses tonuyla. "Niye böyle konuşuyorsun? Varsay ki biz evliyiz anne."

Afet Hanım sert sert baktı.

"Varsayamam."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü evli değilsiniz."

Yonca bir an kolundaki saate bakıp, "Anne..." dedi.

Afet Hanım sözünü kesti.

"Anne deme bana."

Yonca oflayıp pufladı.

"Ama buluşmaya geç kalıyorum."

"Öyleyse karşımda ne diye direk gibi dikilip duruyorsun? Git o zaman, sızlanıp durma sende. Oğlanla buluştuğunda gözünü dört aç, ağzını değil. Siz ağzınızı açıp boş boş konuşurken, el âlemin kızları da gelip karşınıza oturan oğlanları ellerinizden kapıveriyor. Şimdi git, biraz salağa yatıp kakara kikiri gülüver bakayım..."

***

Babası İrfan Bey, lise birinci sınıfta okurken zayıflarla dolu bir karne getirdiğinde Yonca'yı eşek sudan gelinceye kadar dövmüş, Yonca da bir daha okula gitmeyerek babasından intikamını en acı şekilde almıştı. Gerçi sonradan bu yaptığından ötürü büyük bir pişmanlık duymuştu, ama artık geri dönüş olmadığını biliyordu.

Onun bu davranışı Afet Hanım'ı o kadar çok etkilemişti ki, bu olaya sadece üzülmekle kalmamış, ister istemez kocasıyla olan ilişkisini de sekteye uğratmıştı yıllar içinde. Her defasında ise, "Suç sende değil, üzülmene gerek yok," diyerek teselli etmeye çalışmıştı çok sevdiği kızını...

Yonca o gün yine Seyran Pastanesi'ne oturmuş, daha önce sıkça duyduğu cümlelerin benzerlerini duymaktan iyice sıkılmış bir şekilde etrafına bakınmaya başlamıştı. Konuştukça coşan, coştukça kendine güveni daha da

artan genç adam ise bu durumun farkında değilmiş gibi konuşmaya devam ediyordu. Anlaşılan susmaya da pek niyeti yoktu.

"Evet," dedi genç adam. "Ne yalan söyleyeyim, gözü dışarıda olan biriyim. Söyle bakalım şimdi, benim gibi birini elde tutabilecek misin? Beni eve bağlayabilecek misin?"

Böyle bir soru beklemeyen Yonca şaşırıp kaldı, bir an ne söyleyeceğini bilemedi. O sırada genç adam zafer dolu bakışlarla ona öyle bir baktı ki, sanki keskin bir bıçakmışçasına yüreğine işledi Yonca'nın. Bu kadarı da fazlaydı artık. "Şeytan diyor tut bunu, kucakladığın gibi ocağın içine at, ateşin üstüne oturt," diye kendi kendine söylendi öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilirken.

"Seni iyi duyamadım. Yoksa, 'Elde tutamam mı,' dedin bana?" dedi genç adam küstah bir tavırla.

İşte bu bardağı taşıran son damla oldu Yonca için. Sürekli küstahça bir şeyler söyleyen genç adamın burnunun dibine kadar sokuldu, parmağını göğsüne bastırıp, "Oğlum," dedi kızgın bir şekilde. "Yoksa kafadan üşütük müsün sen?"

Bu sefer şaşırma sırası genç adamdaydı.

"Ne gibi?" dedi korkudan biraz geriye çekilerek.

Ondan yana içinde gitgide artan bir öfkeyle ayağa kalkarken Yonca, "Bana bak oğlum!" dedi. "Anlarsın ya!.."

Genç adam, "Neyi anlarım?" dedi endişeli ve titrek bir sesle.

Yonca'nın o an yüzünde hınzır, hatta küstah bir gülümseme belirdi. Genç adamın gözlerindeki endişeli ifadeyi zevkle izlerken, "Hâlbuki ne söylediğimi senin gibi orospu çocuğu birinin anlaması lazımdı," dedi çantasını omzuna asarken. "Artık anlamadıysan ben söyleyivereyim: Git kendini becer, e mi?"

Genç adam ondan böyle bir tepki beklemediği için afalladı, âdeta dili tutuldu. Yonca mutlu bir şekilde oradan ayrılırken, orman yeşili gözleri, kahkahaları sanki daha da yükselen iki genç kıza takılıp kalmıştı...

OTUZUNDAN SONRA KEDİ KIRKINDAN SONRA KÖPEK

Apartmanın dış kapısını açıp içeri girdiğinde, posta kutusunda, kendi adına gönderilmiş bir mektup buldu Orçun. Tuhaf bir duygunun etkisi altında zarfı açıp içindeki mektubu bir solukta okudu:

"Nasıl olacak?"

Orçun'un birkaç günden beri işyerinde yaşadığı sıkıntılar yetmezmiş gibi şimdi de bu mektup çıkmıştı dertli başına. Dudağını büzüp, "Allah Allah!" diye mırıldandı. "Yoksa bizim Eda'nın bir şakası mı bu?"

İyi de nasıl bir şakaydı bu? Sabahki stresin üzerine gelen bu mektup canını öyle sıkmıştı ki, soluğu iki kat

üstündeki dairede oturan Eda'nın kapısının önünde aldı. Kapının ziline birkaç kez üst üste bastı, beklemeye koyuldu...

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Orçun elinde tuttuğu mektubu havada sallarken, "Bunu," dedi, "sen mi yazıp posta kutuma bıraktın?"

Eda şaşırdı.

"Neyi yazıp bırakmışım?"

Orçun biraz duraksayıp tekrar ona baktı.

"Dedim ya, bunu!.."

Eda onun söylediğinden hiçbir şey anlamamıştı.

"Ne diyorsun be oğlum? Sen iyi misin? Neler oluyor?"

Orçun bir an düşüncelerini toparlamaya çalıştıktan sonra, "Yahu arkadaşım! Gerçeği söylesene bana," diye üsteledi.

Eda neler olduğunu bu şekilde anlamayacağını anlayınca Orçun'u kolundan tutup çekiştirdi.

"Hadi," dedi. "İçeri gir bakalım. Hiç de iyi görünmüyorsun."

Orçun tam kapıdan içeri girdiği sırada Eda elindeki kâğıdı çekip aldı ve büyük bir merakla yazılanları okudu:

"Nasıl olacak?"

Eda'nın da aklı karışmıştı. Meraklı gözlerle ona bakıp, "Ne bu oğlum?" diye sordu. "Şaka mı?"

Orçun düşünceli bir şekilde salona geçip koltuğa otururken, "İnan ki," dedi, "hiçbir fikrim yok. Sen yazmadığına göre, acaba kim yazmış olabilir?"

Eda korku içinde ona baktı.

"Tamam, kabul ediyorum. Bunu kimin yazdığı elbette önemli ama, yazanın bununla nasıl bir mesaj verdiği de önemli değil mi sence?"

Orçun bu soru karşısında biraz tedirgin oldu, cevap veremedi. Onun sessiz kaldığını gören Eda, "Elindeki şu zarfı da," dedi, "ver bakayım bana."

Orçun elindeki beyaz zarfı uzattı. Eda zarfa çabucak göz attıktan sonra, "İlginç!" dedi. "Postaneden gönderilmemiş."

Orçun'un merakı büsbütün artmıştı. Olay gittikçe daha da esrarengiz bir hal alıyordu. En sonunda merakına yenik düşüp sordu:

"Doğrusu az önce zarfa hiç dikkat etmedim. Gerçekten de üzerinde adresim yazmıyor mu?"

Eda elindeki zarfı havaya kaldırıp, "Sadece adres değil," dedi. "Hiçbir şey yazmıyor. Bu demek oluyor ki, apartmandan biri yapmış bunu."

Orçun kısa bir süre düşündü, fakat aklına hiç kimse gelmeyince sordu:

"Peki, kim yapmış olabilir?"

Eda o an onunla göz göze geldi. Genç adamın gözlerinde korku ve endişe vardı.

"Acaba," dedi, "bunu Sercan yapmış olabilir mi?"

"Ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmem! Belki de sana şaka yapmak istemiştir."

"Hiç sanmam. Ayrıca şimdi aklıma geldi. İki gündür yok burada. Çekim için ekiple birlikte Kapadokya'ya gitti. Yanılmıyorsam bu akşam geri dönecekler."

Eda bu sözler üzerine düşünceli bir şekilde kafasını kaşıdı, sonra birden aklına bir şey gelmişçesine, "Bana bak," dedi. "O yılışık kapıcıyla aran nasıl?"

Orçun bu soru karşısında irkildi.

"Nasıl olmasını bekliyorsun? Senin aran nasılsa, benimki de öyle."

"Yani..."

Orçun sinirlenmişti.

"Bu işin yanisi manisi yok! Herkes durduğu yeri bilecek. Ben durduğum yeri gayet iyi biliyorum. Gay olabilirim, ama yavşak değilim."

Eda şaşkın şaşkın baktı.

"Sen durduğun yeri bilebilirsin," dedi. "Ama o yılışık kapıcı pek bilmiyor. İt herif bana bile asılmaya kalktı. Ağzının payını verdiğimde, 'Sen beni yanlış anladın abla,' deyip zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalıştı. Hatta buraya taşındığımın ilk haftasında mini eteğimden gözlerini alamayıp, 'Vallahi bu soğuklarda ciğerlerinizi üşüteceksiniz. Sizi görünce bronşitim azıyor,' diye soğuk bir espri yapmıştı adi herif."

Orçun'un birden sinirleri boşaldı, kıkır kıkır gülmeye başladı. Eda da ona bakıp, "Sen hep gül böyle," dedi kinayeli bir sesle. "Bu tip adamlarda daha ne laflar var. Dur bakalım! Neler neler görecek, nelere şahit olacaksın."

Orçun sanki uykudan uyanırcasına kıvrak bir silkelenişle ayağa kalktı.

"Neyse... Ben gidiyorum artık. Seni akşam akşam tutmayayım. Bu esrarengiz olaya gelince, yakında kokusu çıkar."

Eda cesaret verici bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek, "Şimdi de," dedi, "bunu takma kafana. Muhtemelen bir yanlışlık olmuş."

Orçun ince bıyığını elinin tersiyle sildi, sessizce kapıya doğru yürüdü. Kapıyı tam açtığı sırada, "Bu arada," dedi. "Az kalsın söylemeyi unutuyordum. Dün akşam geç bir saatte eve geldiğimde elektrik faturamı daire kapımın üstünde buldum. Çok teşekkür ederim sana, niye zahmet ettin? Ben aşağıdan alırdım."

Eda bir an duraksadı, bakışları genç adamın yüzünde kilitlenip kaldı.

Orçun, "Kızım," dedi tebessüm ederek. "Niye bu kadar şaşırdın? 'Bir şey değil,' demen kâfiydi."

"İyi de," dedi Eda düşünceli bir sesle. "Faturanı oraya ben koymadım ki."

Orçun'un âdeta içi çekildi.

"Allah Allah! Öyleyse kim bıraktı? Hâlbuki ben senin bıraktığını sanmıştım."

"Şu işe bak! Bu apartmanda enteresan şeyler oluyor. Daha önce hiç böyle şeyler duymadım, görmedim."

Orçun'un yine sinirleri bozuldu.

"Ne yani? Bula bula beni mi buldu?"

"Bilmiyorum, belki de gerçekten bu sefer kapıcı bırakmıştır."

"Bu sabah çöpü alırken gördüm, o bırakmamış. Doğal olarak ben de senin bıraktığını düşündüm."

Bu konuya geçtiklerinden beri nedense Orçun'un üzerine garip bir pısırıklık, süngüsü düşmüş bir hava gelip çökmüştü. Dalgın dalgın kapıyı açıp dışarı çıkarken, "Bu sitenin," diye kendi kendine söylendi, "o kadar da güvenli olduğundan emin değilim artık..."

***

Saat tam sekizi gösteriyordu. Eda çiçekleri sularken aklından birçok kez, "Nasıl olacak?" sorusu geçiyordu. Bir de son günlerde ilişkileri hakkında kendisiyle bir hesaplaşmaya girmiş, bu konuda kendini suçlar olmuştu.

Ağırlaşmış başını kaldırıp çevresine bakındı. Duvarlara, mobilyalara, biblolara, tablolara baktı, ama içinde hiçbir şey uyanmadı. Hiçbir anı, hiçbir duygu...

Bir an elindeki sulama kovasını fırlatıp mutfağa geçti. Mutfağın ortasında ayakta, hareketsiz öylece duruyordu ki, kapının zili çaldı. İsteksiz bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne geldiğinde, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, Niver. Aç kapıyı."

Eda hemen kapıyı açtı. Onun boynuna sarılıp sevgiyle öperken, "İyi ki de geldin canım arkadaşım," dedi. "Kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Hayrola?" dedi Niver dalga geçercesine. "Neden böyle hissettin?"

"Bu akşam hiç havamda değilim. Dalga geçme istersen. Zaten ağlamamak için kendimi zor tutuyorum."

"N'oldu yine?"

"Ne bileyim işte! Kendimde bazı sinyaller yakaladım."

Niver şaşırdı.

"Ne sinyali?"

"Son günlerde," dedi Eda. "Kendi kendimle çok konuşmaya başladım. Sanırım yalnızlıktan deliriyorum."

"Saçmalama! Ayrıca zaman zaman hepimiz içimizden bir şeylere söyleniriz."

Eda ona umutsuzca bakıp, "Ama," dedi. "Ben içimden değil, bildiğin sesli bir şekilde konuşuyorum. Hatta geçen gün kendime, 'Bu akşam ne yiyelim?' diye bir soru sordum. Sonra arkasından sesli olarak ne cevap verdim, biliyor musun? 'Vallahi ben de çok acıktım, ama kararsızım. Sen söyle, ne yiyeceğiz?' İşte o an bu sinyalleri yakaladım. Sonra, 'Ooo! Aferin sana Eda! Böyle devam et, gayet iyi gidiyorsun,' diye kendi kendime çok kızdım..."

Niver bir an sustu, ne söyleyeceğini bilemedi. Eda konuşmaya devam etti:

"Galiba ciddi anlamda psikolojik bir çöküntü içersindeyim. Keşke kırklı yaşlarımda olsaydım."

Niver bu sözler karşısında afallayıp, "Kırklı yaşların nesi varmış?" diye sordu.

"Ne bileyim! Belki de o yaşlarda reaktörü kapatmış, kendine bir yol bulmuş oluyor insan. Bence esas sıkıntı

otuzlu yaşlarda. Reaktörü tamamen kapatmamış olduğumuz için işte böyle saçmalayıp duruyoruz."

"Geri zekâlı," diye çıkıştı Niver. "Karşıma geçip aptal aptal konuşma böyle. Kırk yaşını geçmiş her bekâr kadının kendisiyle yüzleştiğini mi sanıyorsun sen? Gerçekten de kendisiyle yüzleşebilen kadınların sayısı o kadar az ki! Bunu başarabilen kadınlar yogaya mogaya sarmış, zamanlarını bir şekilde değerlendiriyorlar. Peki, ya kendisiyle yüzleşemeyenlere ne diyeceksin?.."

Eda hiçbir şey söylemeden, aklı yeni düşüncelere takılmış gibi, dalgın dalgın bakıp duruyordu.

"O zaman ben sana söyleyeyim," diye konuşmasına devam etti Niver. "Onlar hâlâ kendilerini hırpalıyor, sürekli melankolik bir halde dolaşıyorlar..."

Eda sözünü kesti.

"Ama," dedi. "Sen de kabul et ki, yalnızlık çok zor bir şey."

Niver acı acı gülümsedi.

"Ben tam tersini mi söylüyorum? Tabii ki de yalnızlık zor bir şey. Ayrıca bu dünyada yalnızlığıyla mutlu olmuş kaç kişi var?"

Eda'yı yine bir düşüncedir almıştı.

"Acaba," dedi boğuk bir sesle. "Gidip yumurtalarımızı mı dondursak?"

Niver kaşını bile oynatmadan, "Salak," dedi. "Akşam akşam ne saçmalıyorsun? Senin aklına uyup o aptal evlilik merkezine de gitmedik mi?"

"Hiç de saçmalamıyorum, araştırıyorum."

"Neyi araştırıyorsun? Bu saçma sapan şeyleri mi?"

"Evet, bunları araştırıyorum. Hadi! Öyleyse sen söyle, bu yaştan sonra neyi araştırayım?"

Niver ondan böyle bir tepki beklemiyordu doğrusu. Ne söyleyeceğini bilemez bir halde, "Pekâlâ," dedi. "Senin dediğin gibi olsun."

Eda öfkelenmişti.

"Daha birkaç ay öncesine kadar," dedi siniri sinirli. "Kendi ağzınla itiraf edip, 'Bazı şeyleri çok yapmışım, bazı şeyler için de geç kaldığım bir yaştayım... Sanırım birtakım şeyleri ıskaladım,' demedin mi? Bak arkadaşım! Artık bizim gibi belli bir yaşa gelmiş bekâr kadınların araştırdığı şey, öyle yüzümüzdeki aknelerden kurtulmak değil, bambaşka bir şey. Çünkü elde bir şey yok. Hal böyle olunca sen de gidip başka alternatifler araştırıyorsun. Bu da ister istemez beraberinde telaşı getiriyor..."

Niver o anda derin düşüncelere dalıp gitmişti.

"Meğerse," diye devam etti Eda. "Müdürün çok doğru söylemiş sana. Kariyer yaptık yapmasına da, kendimize bir halt yapamamışız. Aç ve yalnız kalmış bir ruhumuz var, yalan mı?"

Niver'in uzaklara dalıp giden gözlerini bir hüzün kaplamıştı. Boğuk bir sesle, "Söylediklerin yalan değil," dedi. "Ama unutma ki, eğlenemediğin biriyle de evlenemezsin. Eşinden hiç beslenememiş aç ve yalnız ruhlara sahip kadınlar da var."

"Elbette senin söylediklerin de doğru," dedi Eda içini çekerek. "Ama sen de unutma ki, evlilik bu toplum ta-

rafından bize dayatılan bir şey olsa da, anne olmak dayatılan bir şey değil. Aksine bu duygu seninle var olan bir şey."

"Kız," dedi Niver buruk bir şekilde gülümserken. "Yoksa senin şu sıralar hormonların mı azdı?"

"Ne alaka canım? Ben başka bir şeyden bahsediyorum. Kendimle ilgili hep yarım, başarısız ve tamamlanmamış hissettiğim şey, anne olamama duygusu. İnsanlara söyleyemediğim, içimde ukde kalan tek şey bu."

Eda'nın birden boğazı düğümlendi, sustu. Niver onun bu haline çok üzüldüğü için işi biraz gırgıra vurup, "Desene kızım," dedi zoraki gülümseyerek. "Kadının telaşlısı çocuk yapma heveslisi, erkeğin telaşlısı da paragöz olurmuş."

Eda acı acı gülümsedi.

"Ee! Ne yapacaksın? Ne de olsa anne olmak ta çocukluğumuzdan beri girmiş kanımıza. Erkek çocukların eline araba, bizimkisine de bebek vermişler. Hal böyle olunca, birçok kadının doğurganlığa sahip olup da doğuramaması, ister istemez yüreğinin derinliklerinde bir yara açıyor..."

Niver ona artık ne söylerse söylesin, hangi tepkiyi gösterirse göstersin, bu konuşma bir yere varmayacaktı. "Sözün bittiği yer," diye düşündü. Ama gel gör ki Eda'nın susmaya hiç niyeti yoktu.

"Biliyor musun?" dedi çatallaşan bir sesle. "Beni en çok da korkutan şey, sevgi pınarımın kuruması oldu. İnan bunu isteyerek yapmadım, ama ben sevgi pınarımı

kurutmuşum. Meğerse çocuk ve aşk bu sevgi pınarının tekrardan canlanmasını sağlıyormuş. Kurumuş bir sevgi pınarından artık beslenemediğim için, doğal olarak ben de akamıyorum. Galiba benim temel sorunum bu. Çocuk gerçekten müthiş bir sevgi kaynağıymış. Sana sürekli akıyor. Sen de onun içinde boğuluyorsun, ama isteyerek boğuluyorsun. Ya da aşk! Ailenin yerine delicesine âşık olduğun bir adamı koyuyorsun. Hayatımda bu ikisi olmayınca, fışkırıp gürül gürül akan pınardan o kadar uzağım ki..."

Niver'in boğazı düğüm düğüm oldu. Onun perişan bir durumda olduğunu, sığınacak başka bir yer bulamadığını ilk kez fark etti. "Ona ne söylesem acaba?" diye geçirdi içinden, ama nedense söyleyecek bir şey bulamadı yine.

Eda konuşmasına kaldığı yerden devam edip, "Gördüğün gibi," dedi. "Bu akşam zavallı bir haldeyim, ama n'apayım? Umurumda bile değil. Rezervuarım tamamen boşalmış. Hâlbuki benim dolup taşmam gerekirdi, ama ne yazık ki dolamadım. Yalan yok, bazı başarılı kadınlar gibi maddeleşmekten korkuyorum. Bu tip kadınlara dikkat ettin mi hiç? Çok sert ve kabalar! Peki, neden mi böyleler? Çünkü onları sakinleştirip yumuşatacak bir aile ortamları yok. Evde onlara bu duyguyu hatırlatacak kimsecikler yok. Düşün ki, hiç sevmediğin kocan bile sana kavgayı hatırlatandır. Orada kötü bile olsa bir ilişki var. İşte bütün bunlardan yoksun kalınca, ister istemez zamanla sen de maddeleşiyorsun. Benim bir başka korkum da bu..."

Niver bir an dayanamayıp haykırdı:

"Amaaan! Neyse ne artık? Bazen yaşlı teyzeler gibi oluyorsun. Aayy!.. İçim şişti vallahi. Sen de artık bir şeyi kabul et canım. Lale Devri'ni geçeli çok oldu. Şimdiyse sürdürülebilir bir mutluluk peşindeyiz."

Eda kısa bir süre sustu. Sonra hüzün dolu bir sesle, "Mademki," dedi. "Lale Devri geçeli çok oldu, ben de sürdürülebilir bir mutluluk için otuzumdan sonra kedi almaya karar verdim. Olmadı kırkımdan sonra da bir köpek alırım..."

YAZIK OLDU YAZIK ŞU GENÇ YAŞIMA

Afet Hanım sabah sabah fırından çıkardığı sıcak poğaçaları masanın üzerine koyarken bir türkü mırıldandı:

"Bir tel vurdum yemende gardaşıma
Tez yetişsin cenazemin başına
Suçum varsa yazsın mezar daşıma

Yazık oldu yazık şu genç yaşıma
Şu genç yaşta neler geldi başıma

Çarşafım çivide asılı kaldı
Çehizim sandıkta basılı kaldı
Bizim şu mahkeme mahşere kaldı

Yazık oldu yazık şu genç yaşıma
Şu genç yaşta neler geldi başıma..."

Niver o sırada tatlı tatlı gülümseyerek mutfağa girdiğinde, "Şimdi söyle bakalım," dedi. "Şu genç yaşta neler gelmiş başına?"

Afet Hanım derin bir nefes aldı, sonra geçip beyaz taburenin üstüne usulca oturdu.

"Hiç sorma!" dedi dudağını büzerken. "Şu hayatta başımıza neler geliyor. Düğün günü saptanmış, gelinlik satın alınmış, balayı yeri kararlaştırılmış, herkese düğün davetiyeleri yollanmış... Derken düğün günü gelip çatmış, ama damat kendi düğününe gelmemiş. Boyu devrilesi nankör herifin yerine bir mektup gelmiş."

Niver afalladı. Onun az önce söylediklerini bir süre kafasında evirip çevirdikten sonra, "Sen neden bahsediyorsun anne?" diye sordu yüzünde hayret dolu bir ifadeyle.

"Yahu kızım! Dün olanlardan haberin yok mu senin?"

Niver'i bir merak sarmıştı.

"Nasıl haberim olsun be anne? Sabah gidip akşam geliyorum. Sanki bütün gün evde oturuyorum. Dün akşam da Eda'ya takıldım, biliyorsun. Bu yüzden geç geldim."

"Neyse... Uzatma, kes! Ne söylüyordum sana? Ha! Arka sokağımızda oturan komşumuz Selma Hanım yok mu?"

"Eee, evet?"

"Dün akşam saat dokuz sularında oturdukları bina sallanmış. 'Deprem oluyor,' diye bas bas bağırarak kendilerini dışarı atmışlar. Bahçeye çıktıklarında ne görseler iyi?"

Niver'in aklı karışmıştı. Düşünceleri dağılmış bir halde bakarken, "Az önce düğünden bahsediyordun be anne," diye söylendi. "Deprem de nereden çıktı?"

"Sus kız! O çeneni kapatırsan anlatacağım... Nerde kalmıştık? Ha! Hepsi korkuyla koşup bahçeye çıktıklarında, koca incir ağacının ortadan ikiye ayrıldığını görmüşler..."

Niver sözünü kesti.

"Yani deprem olmamış."

"Yok kızım! Ne depremi? Herhâlde deprem olsaydı biz de hissederdik."

"Ee! Öyleyse incir ağacı niye ortadan ikiye ayrılmış?"

"İşte bunu," dedi Afet Hanım meraklı bir sesle, "henüz kimse bilmiyor. Dün akşamdan beri bütün mahalleli bu soruya cevap arıyor."

"Belki yaşlı bir ağaçtı."

"Değildi, biliyorum kızım. O ağacı diktikleri günü hâlâ dün gibi hatırlarım. Tam aksine genç bir ağaçtı. Çok güzel de yemişi olurdu."

Niver güldü.

"O dediğin şeye yemiş değil, incir denir anne."

Ansızın geçmişi gözlerinin önünden kısa bir film şeridi gibi geçti Afet Hanım'ın. Sonra bütün bedeni

sarsılarak kahkahayla gülmeye başladı. Niver şaşırmıştı.

"Kim bilir yine neye gülüyorsun?"

Afet Hanım kahkahasını bastırıp, "O günden sonra," dedi. "Ben incire hep yemiş derim kızım."

Niver'in şaşkınlığı büsbütün artmıştı.

"Hangi gün anne?"

Afet Hanım arada bir tüttürdüğü ince sigarasını yakıp dudaklarına götürürken, "Senesini," dedi. "Şimdi tam olarak hatırlamıyorum, ama bir sonbahar mevsimiydi. Samiye Teyze'nin tayini İzmir'de bir okula çıkmıştı. Garibim, oralarda ilk günden yabancılık çekmesin diye ben de bir haftalığına gidip yanında misafir kalmıştım. O gün de oturduğu mahallede semt pazarı kurulmuştu. Bütün köylü topladığı mahsulü getirmiş, tezgâhına koyup satıyordu. Teyzenle birlikte pazarı dolaşırken, tezgâhın birinde dana kadar büyüklükte çok güzel incirler gördüm. Birden nasıl da canım çekti, ağzımın suyu aktı. Kalabalığı yara yara diğer kadınların önüne geçtim, incir satan adama bağırdım: 'Kardeş, bana da iki kilo incir verir misin?' Fakat kardeş dediğim adam kafasını çevirip duymazlıktan geldi. Ayy! Nasıl sinirlerim bozuldu. O an sinirlerime hâkim olamayıp bar bar bağırmaya başladım: 'Bana bak kardeş! Her isteyene kilo kilo incir veriyorsun, bana neden vermiyorsun?' Pazarcı adam bana ters ters bakıp, 'Yürü git, ahlaksız kadın! Sen ne terbiyesizsin. Milletin içinde incir incir diye bağırıp tezgâhımın bereketini kaçırıyorsun. Defol git, yollu kadın!' dedi. Bir anda

neye uğradığımı şaşırdım. Sanki başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Sonra kendimi hemen toparladım, işaret-parmağımı havada sallayıp, 'Bana bak terbiyesiz adam! Tabii ki de incir incir diye bağıracağım. İncire başka ne diyeceğim?' diye çok sert bir şekilde çıkıştım. Adam yine kafasını çevirdi, beni duymazlıktan geldi. O sırada yanımda duran yaşlı bir teyze, 'Sen Egeli değil misin kızım?' diye sordu. Kadına sinirli sinirli bakıp, 'Değilim teyzeciğim,' dedim. Yaşlı kadın bunun üzerine, 'Biz Egeliler incire incir demeyiz, yemiş deriz kızım,' dedi. Ben daha şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım ki, o kalabalığın içinde ansızın elini iki bacağımın arasına soktu. 'İşte,' dedi avuçlayıp sıkarken, 'biz buna incir deriz. Adamın tepkisini anladın mı şimdi?' Birden kendimi nasıl kötü hissettim, nasıl utandım anlatamam kızım..."

Niver'in içinde sanki bir şeyler kopmuş, gülme krizine tutulmuştu. Annesi de gülerken, "O günden sonra," dedi. "Ben incire hep yemiş derim kızım."

Niver gülmekten akıttığı gözyaşlarını elinin tersiyle silerken, "Allah iyiliğini versin senin anne," dedi. "Sabah sabah hiç güleceğim yoktu."

Afet Hanım sigarasından son bir fırt çekti, ardından kül tablasının içine bastırıp söndürdü. Niver ise bu komik hikâyenin içine öyle bir dalıp gitmişti ki, sanki nerede olduğunu, neler konuştuklarını çoktan unutmuş, daha yeni yeni kendine geliyordu.

"Boyu devrilesi herife gelince..." dedi Afet Hanım.

Niver sözünü kesti.

"Hangi herif? Pazarcı mı?"

Afet Hanım kül tablasını yanındaki çöp kovasına boşaltırken, "Ne pazarcısı kız?" diye çıkıştı. "Boyu devrilesi nankör damattan bahsediyorum."

"Damat mı? Hangi damat?"

Afet Hanım içini çekip, "Hasbinallah!" diye söylendi. "Sen beni dinlemiyor musun? Kız ben deminden beri ne anlatıyorum sana?"

Niver'in yüzüne muzip bir ifade gelip yerleşti.

"Deminden beri o kadar çok şey anlattın ki anne, inan hangi birini takip edeceğimi şaşırdım."

"Bak bak! Yine ağzını açmış boş boş konuşuyor. Boş konuşacağına dikkat etsene kızım. İşte böyle davrandığınız için el âlemin oğlanlarını da kaçırıyorsunuz."

Niver oflayıp pufladı.

"Allah aşkına yine bu derin sulara dalmayalım anne. Olaylara daha bir yüzeysel yaklaşalım. Mesela kırmızı başlıklı kızın başlığı kırmızı değil de yeşil olsaydı, kurt yine de onu kapar mıydı sence?"

"Ne saçmalıyorsun kız? Ne kurdu? Bu kurtlar gelip el âlemin kızını kapıyor da, sizi neden kapmıyor? Ayrıca senin de kırmızı şapkan yok muydu?"

Niver bir kahkaha attı.

"Var, ama çoktan modası geçti."

"O zaman sen de git yenisini al."

"Alsam n'olacak? Bir tek onun mu modası geçti? Evde kalmış şu Niver kızının modası da geçmedi mi?"

Afet Hanım öfkelendi.

"O ne biçim söz öyle?"

Niver onu biraz daha kızdırmak istercesine, "Yalan mı anne?" dedi ciddi bir ses tonuyla. "Bu gidişle açılmadan iade olacağız öbür tarafa."

Afet Hanım'ın kan beynine sıçradı.

"Bu aptal fikirleri çıkar kafandan. Hiç öyle şey olur mu? Herkesin bir yuvası olacak, herkes kendi evini bilecek. Ben bugün yarın ölüp gideceğim. Sana kim bakacak? Kardeşlerin mi? Nah bakarlar! Kendi çocukların olmalı ki, onlar baksın sana."

Niver, "Peki ya," dedi. "Bir koca bulamazsam, o zaman n'apacağım?"

Annesi [illegible]n yukarıdan aşağı süzdü.

"Kör değilsin, topal değilsin... Sen söyle, neden bulamayacakmı[illegible]?"

Niver muzipçe gülümsedi.

"Ne bileyim. Sen de çok iyi biliyorsun ki, bu işler biraz da kısmet işi. Ama ben çoktan kararımı verdim anne. Bu kocayı bulsam da bulmasam da mutlaka bir çocuk yapacağım."

Afet Hanım'ın birden yüzü gerildi, feri sönmüş gözleriyle şaşkın şaşkın bakıp, "Yoksa aklını mı oynattın kız?" diye çıkıştı. "Bir kocayı bulmadan bu işi nasıl yapacaksın?"

Niver hiç bozuntuya vermedi.

"Bu durumu nasıl çözeceğimi buldum..."

Afet Hanım sinirden küplere binmişti. Sözlerini tamamlamasına izin vermeden atıldı.

"Çabuk çıkar ağzından baklayı. Yoksa orospu mu oldun kız sen?"

Niver gülmemek için kendini zor tutarken, "N'apayım artık?" dedi. "Bir koca bulamazsam Kıbrıs'a gidip Sperm Bankası'nda aşılama yaptıracağım kendime. Ee! Belli mi olur? Bir de bakmışsın ki senin kısmetine Çinli biri gelmiş. O zaman da gel sen anlat bu durumu el âleme anne."

Afet Hanım'ın sinirleri iyice bozulmuştu. Çakmak çakmak yanan bal rengi gözlerinden ateş saçıyordu. Öfkeyle ayağa kalktığı sırada, "Bu aptal fikirleri," dedi, "hemen çıkar kafandan. Bizde öyle şey olmaz."

Niver annesinin çok sinirlendiğini görünce konuyu yine damat meselesine getirdi.

"Nereye ayaklandın anacığım? Daha boyu devrilesi nankör damadın hikâyesini anlatacaktın."

Afet Hanım yüzünü ekşitti, suratını astı. Elindeki kül tablasını lavabonun içine koyarken, Yonca yanlarına geldi.

"Sabah sabah ne oldu aranızda anlamadım. Ama babam evden büyük bir hışımla çıkıp gitti. Onu yine evden mi kovdun anne?"

Niver bu sözlere şaşırdı.

"Aa! Gerçekten mi? N'oldu yine?"

Afet Hanım, "Daha ne olsun?" dedi kızgın bir sesle. "Elinin körü oldu! İçimde ona karşı yılların birikmiş öfkesi var. Elimde değil."

Niver babasına çok üzüldü, yüreği sızladı.

"Böyle yapma be anne! Adam iyice yaşlandı. Artık bu neyin intikamı?"

Afet Hanım çok sinirliydi, âdeta burnundan soluyordu.

"Benim gençliğimin intikamı," dedi. "Bir erkek bir kadına karşı ne kangal olacak, ne de fino! Ama o mendebur babanız kangal köpekler gibi sürekli hırlayıp durdu gençliğimde bana."

Niver'in morali bozulmuştu.

"Şimdi de sen mi ona aynısını yapıyorsun?"

"Ee her kadının intikamı farklı olur. Kimi kadın var, gidip kocasını aldatır. Kimi kadın var, benim gibi sabredip kocanın elden ayaktan düşmesini bekler."

Niver'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bana bunu söylediğine inanamıyorum."

Afet Hanım büyük bir soğukkanlılıkla yürüyüp mutfağı terk ederken, "Yıllar önce," dedi. "Rahmetli babası, daha gençken o mendebur adamın yüzüne karşı söyledi: 'Bak oğlum! Ya ayakta öl ya da bu namuslu kadına daha fazla eziyet çektirme. Çünkü bir gün yaşlanıp da onun eline düşersen, senin canına ot tıkar, son günlerinde hayatı sana zehreder...' Ee rahmetli babası bile olacakları daha o günden görmüş, ben ne yapayım kızlar?"

İki kardeş duydukları karşısında âdeta küçük dillerini yutmuşlardı. Niver annesinin arkasından şaşkın şaşkın bakarken, "Hâlâ şoktayım," diye söylendi. "Az önce bu lafları eden annem miydi?"

BEYAZ ATLI PRENS

Yonca her zamanki gibi görücü elbisesini giymiş, Seyran Pastanesi'nin yazlık bahçesindeki bir masada tek başına oturuyordu. Günlerden cumartesiydi. O gün hava sıcak ve güneşliydi. Bir hayli de heyecanlı görünüyordu. Masanın üzerinde duran lokumluktan bir lokum alıp attı ağzına. Kahvesinden bir yudum almak için fincanına uzandığı sırada, "İnşallah bu sefer aklı başında bir insanla tanışırım," diye geçirdi içinden.

Hemen sonrasında elindeki fincanı masaya bıraktı. Başını kaldırıp etrafına göz attığı sırada, genç bir adam yanına gelip, "İyi günler," dedi.

Yonca, biri diğerinin üzerinde sallanan bacağını indirip nezaketle karşıladı.

"Size de iyi günler dilerim. Yanlış hatırlamıyorsam isminiz Aladdin'di, değil mi?"

Genç adam başını "evet" anlamında salladı, ardından espriyi patlattı.

"Aladdin'inki gibi ne sihirli bir lambam var, ne de uçan bir halım. Ama delikanlı bir yanım, içi boş bir kalbim var. Şimdi müsaadenizle masanıza oturabilir miyim güzel hanımefendi?"

Yonca şaşkınlık dolu gözlerini ona dikmiş, sesini çıkarmadan öylece bakıyordu. Genç adam geçip karşısındaki boş sandalyeye otururken, "Sizi peşinen uyarmak isterim," dedi. "Zırhım yok, beni incitmeyin lütfen..."

Yonca'nın bir an kafası karıştı. Bir şeyler söylemek istiyor, ama ne söyleyeceğini kestiremiyordu. Sanki dili tutulmuştu.

"Ben güzel seven bir adamım," diye konuşmasını sürdürdü Aladdin. "Ama her şeyi görmekten, bilmekten, anlamaktan yorgunum..."

O sırada garson yanına geldi, sözünü kesti.

"Siz ne içersiniz beyefendi?"

Aladdin başını kaldırıp garsona baktı.

"Bana da bir kahve lütfen. Sade olsun."

Garson hızla yanlarından uzaklaşınca, Yonca göz ucuyla onu baştan aşağı süzüp, "Bunların akıllısı hiç mi denk gelmeyecek bana?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Evet," dedi Aladdin. "Az önce nerde kalmıştık?"

Yonca'nın bir kere gardı düşmüştü.

"Şeyde kalmıştınız..." dedi düşünceli bir sesle. "Siz bir saat içinde bütün hikâyenizi anlatacaksınız, ben de sizden etkileneceğim."

Aladdin afalladı.

"Nasıl yani?"

"Ee, genelde bu aracılı evlilik görüşmeleri böyle olmuyor mu canım?"

Aladdin'in şaşkınlığı büsbütün artmıştı.

"Ne yaptım ki?"

Yonca buruk bir şekilde gülümsedi.

"Daha ne yapacaksınız? Ta başından yanlış bir giriş yaptınız. Ben de her şeyi görmekten, bilmekten, anlamaktan usandım, ama bunu burada size söyledim mi hiç?"

Aladdin kırdığı potu anladı. Tombul yanaklarına kan hücum etti, yüzü kıpkırmızı oldu. O sırada garson kahvesini getirip masaya koydu.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

Yonca o an masadan kalkıp kalkmamakta kararsız kaldı, ama çabucak kendini toparlayıp, "Lütfen," dedi garsona. "Bizim hesabı getirir misiniz?"

Garson, "Baş üstüne," dedi ve sonra da arkasını dönüp gitti.

Aladdin bir an şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra, "İnanın," dedi. "Beni dumura uğrattınız."

Yonca acı acı güldü.

"Hiç kusura bakmayın, siz de beni hayal kırıklığına uğrattınız. Sizinle açık konuşacağım. Geçen hafta Tanses Teyze evimize gelip bazı fotoğraflarınızı gösterdi, sizi yere göğe sığdıramadı. Ben bir ara gülümseyip şaka yollu, 'Desenize bir tek beyaz atı yok,' dedim. Bunun

üzerine hemen fotoğrafları karıştırdı, aralarından bir tanesini çekip bana gösterirken, "Bak! Beyaz atı da var, üstüne binmiş bizim oğlan,' dedi. Ben de o şaşkınlıkla, 'Dalga mı geçiyorsunuz? Bu oğlan beyaz atlı bir prensse benimle niye evlensin ki?' diye sordum. Tanses Teyze de, 'Senin de fotoğrafını gösterdim bizim oğlana. Meğerse yıllar evvel rüyasında görmüş seni,' dedi. Ben de büyük bir heyecanla kalkıp bugün buraya geldim. Fakat siz bu şekilde konuşmaya başlayınca, bir kez daha anladım ki oğlan tarafı satıcı, ama alıcı ters..."

Aladdin bu sözler karşısında daha da dumura uğramıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. O sırada garson yanına geldi, hesabı önüne koydu. Düşünceli bir şekilde kartı cebinden çıkarıp kahverengi hesap sümeninin içine koydu. Garson masadan uzaklaşırken, "Ne zahmet ettiniz?" dedi Yonca. "Hesabı ben öderdim."

"Afiyet olsun," dedi Aladdin soğuk bir tavırla. "Az önce de söyledim ya size, delikanlı bir yanım var."

Yonca gülümsedi.

"Kusura bakmayın, bu iş olmadı işte. Demek ki nasip değilmiş."

Aladdin fena bozulmuştu, ama belli etmemeye çalıştı.

"Ne yapalım?" dedi gür bir sesle. "Olmadıysa olmadı! Bana kız mı yok? Altımda son model bir arabam, Boğaz manzaralı bir dairem var. Elimi sallasam ellisi, biri gider gelir birisi..."

Tam bu sırada garson masalarına gelip, "Pardon," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Sizi rahatsız ediyorum

ama, kredi kartınızın yerine yanlışlıkla akbil kartınızı vermişsiniz. Varsa kredi kartınızı alabilir miyim beyefendi?"

Yonca bu komik duruma önce şaşırdı, sonra ardından kahkahayı basıp uzun bir süre katıla katıla güldü.

***

Saat tam üçü gösteriyordu. Eda mutfağa girip kahveleri pişirdi, sonra elinde tuttuğu tepsiyle salona geçip, "Buyur," dedi.

Eda gibi üniversitede hocalık yapan arkadaşı Asu uzanıp kahveyi aldı.

"Teşekkür ederim canım. Zahmet oldu."

Eda tepsiyi sehpanın üzerine koyarken, "Ne zahmeti kızım?" dedi. "Afiyet şeker olsun. Artık kusura bakma. Buraya kadar seni de yordum."

Asu kahvesinden bir yudum aldı, kaşlarını çatmış bir şekilde koltuğa yatmış kedisine sevgi ve şefkatle baktıktan sonra, "İnan," dedi. "Buraya büyük bir zevkle geldim. Eve bir kedi alarak o kadar doğru bir karar vermişsin ki..."

Eda sözünü kesti.

"Kızım daha dur bakalım! Tamam, kararı verdim vermesine ama belki de yapamayacağım."

Asu birden çıkıştı.

"Herkesin yaptığını sen neden yapamayacakmışsın? Yaparsın yaparsın, o güzel canını sıkma."

Eda kısa bir an kediyle göz göze geldi. Hemen gözlerini kaçırıp, "Şey," dedi endişeli bir sesle. "Senin bu kedi hep kaşları çatık mı bakıyor?"

Asu güldü.

"Ne o? Yoksa ondan korktun mu? Bak, sana baştan söylüyorum. Eğer korktuysan açık açık söyle bana."

Eda onun böyle düşünmesinden dolayı utandı.

"Korkmadım da," dedi sıkılgan bir sesle. "Sanki bir kediye göre biraz daha irice gibi geldi bana, yanılıyor muyum acaba?"

Asu bir kahkaha attı.

"Zaten bu iriliği yüzünden ona Azman adını koydum ya! Yoksa Azman adı nerden geliyor sanıyorsun? Şirinlerden mi?"

Eda da bu sefer kendini tutamayıp güldü.

"Âlemsin valla! Hiç güleceğim yoktu."

"Ama," dedi Asu. "Sen onun öyle iri göründüğüne bakma. Aslında çok uysal ve ağırbaşlı bir kedidir."

"İnşallah dediğin gibidir. Bu evde yırtıcı bir kaplana dönüşmez, ne diyeyim artık? Hayırlısı olsun benim için."

Asu elindeki boş kahve fincanını sehpanın üzerindeki tepsiye koyarken, "Şimdi müsaadenle," dedi. "Ben de kalkayım artık. Azman'la birlikte bir hafta yaşa gör bakalım. Şayet bu iş hoşuna giderse, o zaman gidip sana da bir kedi alırız."

"Ne olur, tekrar kusura bakma canım. Senin kediciğe de el koydum. İnan bana kaç gündür gidip almak

istedim, ama ya bakamayıp sokağa atsaydım. İşte bundan korktum. Artık senin kedicikle biraz alıştırma yapacağım."

Asu onun omzuna dokunup, "Seni o kadar iyi anlıyorum ki canım," dedi. "Bence de en doğrusu bu."

Eda birden duygulandı. Sarılıp onu öptü.

"Sahi," dedi. "Neden hemen ayaklandın? O kadar uzak yoldan geldin, biraz daha otursaydın."

"Sağ ol canım, daha kuaförüme gideceğim."

Eda onun saçlarına baktı. Uzun zamandan beri saçlarını aynı model kestiriyor, aynı renge boyatıyor, aynı şekilde tarıyordu...

"Sen neye bakıyorsun?" diye sordu Asu meraklı bir sesle.

"Saçlarına bakıyordum. Neden hep böyle kestiriyorsun? Oysaki kısa saç ne kadar da yakışırdı sana."

"Onun yüzünden kestiremiyorum," dedi Asu. "Saçımı seninki gibi kısa sevmiyor."

Eda ona hayret dolu gözlerle baktı, az önceki sözlerine bir anlam vermeye çalıştı. Fakat işin içinden çıkamayınca, "Pardon," dedi. "Söylediklerinden bir şey anlamadım. Saçını kısa kestirmene kim izin vermiyor?"

Bir an sessizlik oldu. Asu'nun birdenbire yüzünde anlamsız, garip bir ifade belirdi.

"Sana bunu nasıl anlatacağım bilemiyorum ama, saçlarımı Azman yüzünden kısa kestiremiyorum. Çünkü o izin vermiyor."

Eda sanki içinde bir şeylerin yavaş yavaş eridiğini, sıvılaştığını hissetti. O anda ne kadar korktuğunu, ne kadar yüreğinin titrediğini haykırmak istese de haykıramadı. Kaç yıllık oda arkadaşının böyle saçma sapan bir düşünce içinde olabileceğini hayal edemiyor, ne cevap vereceğini bilemiyordu.

Asu ona her zamanki gülümseyen gözleriyle bakıp, "Neyse," dedi. "Bu konuyu kapatalım. Ben geç kaldım, gidiyorum artık. Sonra görüşürüz, şimdilik hoşça kal."

Eda sanki olduğu yere çakılıp kalmış, put gibi duruyordu. Asu'nun arkasından bakarken sadece, "Güle güle," diyebildi boğuk bir sesle.

***

Orçun kapıyı açtı, balkona çıktı. Dışarıda kavurucu bir güneş vardı. Sandalyeyi çekip oturdu. Birden küçük beyaz masanın üzerinde duran Chesterfield marka sigara paketi gözüne ilişti. Paketi aldı, çakmağı çakıp bir sigara yaktı. Dumanı ciğerlerinden dışarı saldığında, "İçme şu mereti," diye arkasından seslendi Sercan. "Bu yaştan sonra sigaraya başlama sende."

Orçun bakışlarını ona çevirdi.

"Günaydın beyefendi," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Beni boş verin. Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı sizin?"

Sercan yeni uyanmıştı. O da bir sigara yakarken, "Kaç oldu?" diye sordu.

"Az önce baktığımda dörde geliyordu."

Sercan gözlerini biraz daha açıp mahmur mahmur, "Dün gece sette çok yorulmuşum," dedi. "Yataktan neredeyse sürünerek kalktım."

"Filmi ne zaman bitirmeyi planlıyorsunuz?"

"Bakalım, oyunculardan biri hastalandı. Onun bazı sahnelerini daha çekemedik. Şansızlık işte, başka ne diyeyim?"

Orçun'u bir merak sardı.

"Peki, nesi var?"

"Bilmiyorum, son günlerde sık sık düşüp bayılmaya başladı."

Orçun başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Bu nemli ve sıcak havalardan dolayı olmasın sakın."

Sercan sigarasından bir nefes çekip dumanı üflerken, "Umarım," diye söylendi. "Dediğin gibi bu berbat havalardan dolayıdır. Bu işin altından can sıkıcı bir şey çıkmasın da. Yoksa hepimiz perişan olur, çok üzülürüz..."

Orçun bir an sustu.

"Sahi," diye konuşmasını sürdürdü Sercan. "Senin şu esrarengiz kişiden ne haber? O olayla ilgili başka bir gelişme oldu mu?"

"Yok, bir daha olmadı."

"Bak, gördün mü? Ben sana söylememiş miydim, bu işten bir cacık çıkmaz diye."

Orçun güldü.

"Hiç sorma, o gün harbi ne tırstım!"

Sercan da gülümsedi.

"Ne yazıyordu kâğıtta? Ha! Dur, şimdi hatırladım. 'Nasıl olacak?' Aslına bakarsan, bu soru öyle sıradan bir soru değil, derinliği olan bir soru. Belli mi olur? Belki bu soruyu ilerde çekeceğim filmlerden birinde kullanabilirim."

"Seni bilmez miyim? Her zaman ne söylersin: Sorular, hikâyeler ve karakterler kadar önemlidir..."

Sercan sözünü kesti.

"Sen sinemacı olmalıymışsın. Çünkü müthiş bir hafızan var."

Orçun sustu. Sanki nefesi kelimelerden daha fazla şey anlatıyor, zar zor soluyordu. Sercan ondaki bu ani değişimi hemen fark etti.

"Ne o? Seni ağlamaya hazır gibi görüyorum."

Orçun'un boğazı düğüm düğüm olmuştu.

"Tek üzüldüğüm şey," dedi, "babalarımızın hayatlarımızı çalmış olması. Korkunç bir çocukluk yaşattılar bizlere. Yoksa ben şimdi bambaşka bir yerde, bambaşka işler yapıyor olacaktım."

"Geçmişle hesaplaşmayı boş ver derim sana. Çünkü yürekte açılan derin yaralar asla kapanmıyor. Ayrıca bu yarayı sürekli kaşıyıp durmanın da hiç kimseye bir faydası yok."

"Bilmiyorum, bugün nedense iyi değilim."

"Neyin var?"

"İyi değilim. Yetmez mi?"

Sercan gülümsedi.

"O zaman," dedi. "Bir kahve içelim de kendimizi iyi hissedelim, ne dersin?"

Orçun ayağa kalkarken, "Kahveleri ben yaparım," dedi. "Ama ondan önce duşa gireceğim. Nemden yapış yapış oldum."

Bunu söyledikten sonra hiç vakit kaybetmeden dos-doğru banyoya gitti. Soğuk su biraz da olsa iyi gelmişti ona, duşta bir süre daha oyalandıktan sonra belinde havluyla banyodan çıkıp mutfağa yöneldi. Mutfağın kapısını açtığında birden içerisi ceyran yaptı, tül perde o esintiyle birlikte havalanıp uçuştu. O sırada karşı dairedeki kırmızı pijamalı kadın da mutfakta yemek pişiriyor, tahta saplı bir kaşıkla tencereyi karıştırıyordu...

Orçun bir an onunla göz göze geldi. Birdenbire yüreğini tuhaf bir duygu kapladı, âdeta sarhoşmuş gibi başı döndü. Sonra utancından yüzü kıpkırmızı kesiliverdi. O an kadın da gördüğü manzara karşısında şaşkınlığa uğramış, gözünü onun çıplak ve biçimli vücudundan alamıyordu... Derken arkasından bir ses işitti Orçun:

"Kahvem nerde kaldı?"

Bu sesle birlikte Orçun'un birden aklı başına geldi, hemen mutfağın kapısını çekip kapattı. Ardından da kahkahayla gülmeye başladı...

***

Eda bir an duraksadı, sonra da gözlerini ona dikip bir sırrından söz edermişçesine, "Biliyorsun," dedi. "Henüz yakın değiliz birbirimize. Daha tanışalı bir-iki saat oldu. Ama böyle olduğunu da varsaysak..."

Azman birden huysuzlanmaya başladı. Yattığı yerden miyavlayarak ayağa kalktı. Sanki az önce duyduğu bu sözlerin şaşkınlığı, yüzünde bir süre asılı kalmıştı. Çatık kaşlarını iyice çatarak burnundan hızlıca solumaya başladı.

Ondaki bu değişimi fark etmeyen Eda, "Ama," dedi ellerini uzatıp onu kucağına almak isterken. "Artık birbirimizle yakınlaşmak için bir başlangıç yapmalıyız, ne dersin?"

İşte o anda olanlar oldu... Azman aniden onun üstüne atlayıp yüzünü tırmalamaya başladı. Eda neye uğradığını şaşırmış, yere kapaklanmıştı. Azman hâlâ öfkesini alamamış gibi bir kez daha üzerine atılıp bu defa kocaman dişlerini eline geçirince, Eda can havliyle hem bir çığlık attı hem de Azman'a bir yumruk...

Azman hafifçe savruldu, dört ayaküstüne düştü. Eda'nın ise yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Gözlerini güçlükle kıpırdatıyor, bir tepeden uçuruma yuvarlanan bir taş gibi dağıldığını hissediyor, başı dönüyordu...

Az önce yaşadıklarının şokunu daha üzerinden atamamıştı ki, Azman bir kez daha saldırdı. Onu tekrar tırmalamaya, fırsat buldukça da dişini bir yerlerine geçirmeye çalıştı. Eda ise bu sırada çığlık çığlığa bağırıyor, yumruklarını rastgele savurarak kendini korumaya ça-

lışıyordu. Bir taraftan da gözü dönmüş kediden kaçıp kurtulmaya bakıyordu...

Azman bir an başına aldığı sert yumrukla sendeleyip yere düştüğünde, Eda hızla koşup kendini banyoya kilitledi. Azman'ın öfkesi bir türlü dinmek bilmiyor, sıçrayıp banyonun kapısına patileriyle vuruyordu. Sanki içeri girmenin bir yolunu arıyordu.

Eda neredeyse aklını kaybetmek üzereydi. Aynaya baktığında kendisini bir an tanıyamadı. Yüzü gözü çizilmiş, kanıyordu. Birden sinirleri boşaldı, yere yığılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı...

Epey bir süre sonra kendini toparlayıp kapıya doğru yürüdü. Hafifçe aralayıp korkuyla dışarıya baktı. Azman çoktan salona geçmiş, yeniden koltuğun üzerine uzanmıştı. Orada olmadığını görünce, Eda kapıyı açıp hızla yatak odasına doğru koştu, içeriye girip kapıyı kapattı. O sırada Azman çevik bir hareketle sıçrayıp bu sefer de yatak odası kapısının önüne geldi, kapıyı tırmalamaya başladı.

Eda bir yandan hüngür hüngür ağlıyor, bir yandan da çantasından cep telefonunu çıkarmaya çalışıyordu. Fakat yaşadığı şoktan dolayı bütün bedeni zangır zangır titriyor, telefonu bir türlü tutamıyordu. "Sakin ol Eda!" dedi kendi kendine. Sonra derin derin nefes aldı. Biraz olsun sakinleşince, telefonu eline alıp 155'i tuşladı. Kısa bir süre sonra karşı taraf telefonu açınca, "Yalvarıyorum size," dedi tekrar ağlamaya başlayarak. "Evimde bir saldırıya uğradım, lütfen bana yardım edin..."

EVLEN DE BİR GÖR

Pazar sabahı erkenden kalkmış, hazırlanmıştı Niver. O sırada annesi de mutfağa girmiş, kahvaltılıkları buzdolabından çıkarırken, "Tüh! İşe bak sen," diye kendi kendine söylenip duruyordu.

Niver sessizce yanına gidip ona arkadan sarıldı, yanaklarından öptü.

"Günaydın," dedi gülümserken. "Sabah sabah yine neye sinirlendin?"

Afet Hanım elindeki kahvaltılıkları masanın üzerine koyarken, "O günden beri uykularımız kaçıyor," dedi.

Niver şaşırdı.

"Anlamadım, kimin uykuları kaçıyor?"

"Kimin olacak? Tabii ki de bütün mahallelinin."

Niver'in her zamanki gibi ona karşı yine muzipliği tuttu.

"Allah Allah! Yoksa ben bu mahalleden değil miyim anne? Uzaydan mıyım?"

Afet Hanım ona ters ters baktı.

"Ne demek bu?"

Niver içinden gülerken, "Benim," dedi. "Hiç uykularım kaçmıyor. Her gece mışıl mışıl uyuyorum."

Annesi umutsuzca başını sağa sola salladı.

"Kızım, adam olmazsınız siz! Bir tek geceleri yatakta uyusanız iyi, gündüzleri de ayakta uyuyorsunuz. Mahallede bekâr oğlan kalmadı, bütün hepsini el âlemin kızları kaptı."

Niver sabah sabah bu konuşmanın nereye varacağını bildiğinden, "Doğrusu merak ettim. Mahallelinin neden uykusu kaçmış anne?" deyip bir anda konuyu değiştirdi.

Afet Hanım sustu, bir cevap vermedi. Çaydanlığa su koyup ocağın üzerine bıraktı, sonra da altını yaktı.

"Anne ya! Aşk olsun sana. Beni duymadın mı?"

"Duydum."

"Öyleyse neden cevap vermiyorsun? Dilini mi yuttun?"

Afet Hanım dilini çıkarıp gösterirken, "Aha!" dedi. "Bu dilimde tüy bitti. O geri zekâlı kız kardeşin dün bir oğlanı daha kaçırdı elinden. Ben daha nereye kadar el âlemin karılarına kekler, kurabiyeler yapacağım?"

Niver onun sabah sabah neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıştı.

"Ama..." dedi.

Annesi hemen sözünü kesti.

"Sus! Yine ama diye konuşmaya başlama. Artık bıktım sizin bu ama'lı konuşmalarınızdan. Gül gibi oğlanı rezil etmiş milletin içinde."

"Ama..."

Annesi bir kez daha sözünü kesti.

"Bak bak! Hâlâ ama diyor bana. Sizin bildiğiniz başka bir kelime yok mu kızım?"

Niver gülmemek için kendini zor tutarken, "Canım," dedi. "Oğlan da o kadar atıp tutmasaymış."

"Ne olmuş atıp tuttuysa?"

Niver bu sefer kendini daha fazla tutamayıp bir kahkaha attı.

"Akbili basıp kös kös evine dönmüş. Daha n'olsun anne?"

Afet Hanım sanki biraz gevşedi, gülümser gibi oldu.

"Kız," dedi. "Vallahi bu oğlanların anaları başka konuşuyor, oğulları ise bambaşka çıkıyor. Artık kime ne diyeceğimi bilemiyorum."

Niver gidip ona sarıldı.

"Yılmak yok, yola devam!" dedi gülerek. "Bir koca bulana kadar bu evde kekler, kurabiyeler yapılacak, yapılacak..."

Afet Hanım onu hafifçe geri itip, "Yürü git başımdan deli kız!" diye söylendi. "Ben sizin oyuncağınız değilim."

Niver hâlâ gülüyordu.

"Sahi anne, söylemeyecek misin? Mahalleliye n'oldu? Hepinizin uykusu neden kaçtı?"

Afet Hanım ekmeği dilimledi, sepete koydu.

"Hiç sorma," dedi. "Dün gece de elma ağacı yarıldı."

Niver annesinin söylediğinden hiçbir şey anlamamıştı.

"Hangi elma ağacı?"

"Selma Hanım yok mu kızım? Onların bahçesindeki elma ağacından bahsediyorum işte."

Niver şaşırdı.

"Hayret bir şey ya! Geçen gün incir ağacı, şimdi de elma... Gerçekten de n'oluyor bu ağaçlara?"

Afet Hanım düşünceliydi.

"Biz de ne olduğunu anlayamadık. Bütün mahalleli şaşıp kaldık bu işe. Ağaçlar durduk yerde ortadan ikiye ayrılıyor. Hepimizi bir endişe sardı kızım. Yoksa büyük bir deprem mi geliyor?"

Niver de bu işe şaşıp kalmıştı. Dudağını büzüp, "Allah korusun," dedi. "Ama inan ben de bir fikir yürütemiyorum. Acep bu olayı kime danışmak lazım?"

"Zavallı kadıncağız," dedi annesi. "Artık korkudan yüreği ağzına gelmiş olmalı ki, dün gece polisleri çağırmış."

Niver bir an güldü, işi yine makaraya sardı.

"Polisler n'apsın anne? Elma ağacını karakola çekip ifadesi mi alacaklarmış?"

Afet Hanım ona yan yan bakıp başını umutsuzca salladı. Tam o sırada kapının zili çaldı. Niver birden fırlayıp kapıya doğru koşarken, "Espri yaptım canım," dedi bir çırpıda. "İnsan biraz güler. Bana neden öyle yan yan bakıyorsun?"

Niver kapıyı açarken, "Hasbinallah!" diye mırıldandı Afet Hanım.

"Aa!" dedi Niver şaşkınlıkla. "Eve kadar çıkacağını hiç tahmin etmemiştim. İçeri buyur, hoş geldin canım."

Annesi, "Kim geldi kızım?" diye sordu büyük bir merakla.

"Gel gel! Bak seni kiminle tanıştıracağım?"

Afet Hanım elindeki işi bırakıp yanlarına doğru yürürken, Niver de arkadaşının boynuna sarılıp öptü. Sonra da elinden tutup, "Bak anne," dedi. "Seni Ömür'le tanıştırayım."

Ömür hemen eğilip elinden öptü. Afet Hanım da onun usulca yanaklarından öperken, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Hoş bulduk teyzeciğim. Arkadaşlarımdan çok methinizi duydum. Hazır buraya kadar gelmişken yukarı çıkıp sizinle tanışmak istedim."

Niver heyecanlıydı.

"Hadi," dedi. "Geçip salonda oturalım."

Hep birlikte salona geçtikleri sırada Afet Hanım kızına bakıp, "Evli mi bu?" diye sordu meraklı bir sesle.

Niver annesinin bu huyunu iyi bildiği için gülümsedi.

"Ömür'ün kendisi burda, ona sorsana anne."

Afet Hanım başını çevirip ona baktı.

"Sen evli misin kızım?"

Ömür de gülümsedi.

"Evliyim teyze."

"Kocayı nerden buldun kızım? Allah rızası için bir tane de şuna buluversen."

Ömür bu defa kendini tutamayıp kahkaha attı.

"Vallahi," dedi. "Arkadaşlarımın söyledikleri kadar varmışsınız teyzeciğim."

Afet Hanım onu dinlemiyordu bile. Aklına geleni söyledi hemen.

"Bulamıyor salak! Koca binada, bin kişinin içinde çalışıyor, ama birini bulamıyor. Sen nerden buldun kızım?"

Ömür hâlâ katıla katıla gülüyordu.

"Tatilde buldum teyzeciğim."

"Bu salak," dedi Afet Hanım. "Gerçi tatile de gidiyor, ama n'oluyor? Götürdüğü bavulu geri getiriyor. Şu bavulun içine temiz bir oğlanı koyup gelsene eve. Yok, illa kirli çamaşırlarını getirecek, anası da yıkayacak..."

Niver'in gözleri kocaman açılmış, annesini hayretler içinde dinliyordu. Ayrıca gülmemek için de kendini zor tutuyordu.

"Mutlaka," diye konuşmasını sürdürdü Afet Hanım. "Kocanın bekâr arkadaşları vardır. Söyle ona, bir tanesini ayarlasın buna."

Niver şaka yollu takılırken, "Anne," dedi. "Yeter artık! Beni arkadaşımın yanında daha fazla rezil etme."

"Sus kız! Siz beni el âleme o kadar rezil ettiniz. Ağzımı açıp bir şey söylüyor muyum size?"

"İyi ki de söylemiyorsun anne! Peki, sürekli başımıza kaktığın ne?"

Afet Hanım onun bu sözlerini duymazdan gelip, "Ömür kızım," dedi. "Kocana söylemeyi unutma, e mi? Evlensin de hayırlısıyla bu da bir görsün bakalım."

Niver ve Ömür aynı anda kahkaha atarken, "Sen," dedi şaşkınlıkla. "Ne dedin anne?"

Afet Hanım omzunun üstünden kızına bakıp, "Evlen de bir gör dedim. Daha açık nasıl konuşayım?" diye söylendi.

Niver bir an şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi. Ömür bir kez daha kahkahayla gülerken, "Artık," dedi. "Evlenmeden de gösteriyorlar Afet Teyzeciğim."

Niver bu sefer şaşkınlığını üzerinden atıp Ömür'ün az önce söylediği sözlere gülmeye başladı. Bunun üzerine Afet Hanım bir hışımla ayağa kalktı.

"Eşşoğlueşşekler," diye söylenip yanlarından hızla uzaklaştı. "Benimle dalga geçeceğinize, açın da kendi kıçınıza gülün..."

***

Niver ve Ömür iş arkadaşlarıyla brunch yapmak için Yıldız Parkı'na doğru yol alırken, bir süre hiç konuşmamışlar, buna daha fazla dayanamayan Ömür sessizliği bozmuştu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim annem de senin annen gibiydi. 'İlla o beyaz gelinliği giyeceksin, davul çalacak,' diye söylendi hep. Evleneceğim güne kadar başımın etini yedi durdu."

Niver gülümseyip, "Desene," dedi. "Bütün anneler aynı."

"İnan ki aynı. Yok aslında birbirlerinden farkı. Hepsinin de tek derdi, bizlerin hayırlı bir kısmet bulması."

"Ama," dedi Niver. "Onlar da şunu anlamak istemiyor: Aşk gerçekten tesadüfi bir şey. Öyle her şeye rağmen olacak bir şey değil bu."

Ömür güldü.

"Sen delirdin mi? Bunu evdeki annelerimize nasıl anlatacağız? Onlar ne anlar aşktan. Onların bildiği tek şey, zamanı geldi mi oğlan da, kız da ev-le-ne-cek!"

"Tamam, ama bu düşünce saçma değil mi sence?"

Ömür bir an duraksadı. Sonra düşünceli bir sesle, "Doğrusu bilmiyorum," dedi. "Belki de bu söylemlerinde haklılık payı vardır."

Niver şaşırdı.

"Nasıl yani? Böyle düşündüğüne inanamıyorum."

"Gerçeği söylemek gerekirse," dedi Ömür soğukkanlı bir sesle. "Bazen iyi ki de evlenmişim diyorum."

Niver iyice afallamıştı.

"Aa! İşe bak sen! Bizim özgür kızın içinden bambaşka biri çıkıverdi."

Ömür bir an iri siyah gözlerini onun yüzüne çevirip, "Dalga geçme," diye söylendi. "Bir bildiğim var ki, böyle konuşuyorum."

"Allah aşkına ne biliyorsun?"

"Bildiklerim bana yeter de artar bile. Sen kafanı kaldırıp etrafına bakmıyor musun hiç?"

"Bakıyorum."

"Merak ettim doğrusu, neye bakıyorsun?"

Niver bir an duraksadı, düşünceli bir şekilde baktı. Ömür onun bu haline gülerken, "Şaşkın," dedi. "Sen

daha neye baktığını bile bilmiyorsun. Benim sana söylemek istediğim şey şu: Kırk yaşını geçmiş bekâr adamların yarısı ayyaş, yarısı da zibidi olmuş. Bu adamların birçoğundan hayır değil ancak şer çıkar, yalan mı?"

"Yalan değil, doğru. Ama bu adamlardan bana ne?"

Bu sefer şaşırma sırası Ömür'deydi.

"Nasıl yani? Sen bu adamlardan biriyle evlenmeyecek misin?"

Niver güldü.

"Hayır, evlenmeyeceğim. Ben gidip kendimden küçük birini alacağım."

Ömür onun kendisiyle dalga geçtiğini anladığı sırada Niver'in cep telefonu çaldı. Elini çantasına sokup beyaz telefonunu çıkardı. Sonra Ömür'e bakıp, "Kusura bakma," dedi. "Çok samimi bir arkadaşım arıyor. Bu telefonu açmam lazım."

"Sen keyfine bak canım, ne kusuru?"

Niver hemen telefonu açıp kulağına dayadığında, "Dünden beri hastanedeyim," dedi Eda hıçkırıklarının arasından. "Çok kötüyüm."

O anda böyle bir şey beklemeyen Niver'in vücudu buz kesti, aklına berbat düşünceler üşüşüverdi birden. Korku dolu bir sesle, "N'oldu?" diye söylendi. "Neyin var? Çabuk söyle bana."

Eda hâlâ ağlıyordu.

"Her tarafım yara bere içinde. Yüzümde ise çizik çizik izler..."

Niver sözünü kesti.

"Ağlama lütfen. Ne söylediğini anlayamıyorum. Bekle, hemen geliyorum yanına. Hangi hastanedesin?"

***

Orçun arkasını dönüp asansörün kapısını usulca kapatırken, "Bir saniye bekler misiniz lütfen," diye tiz bir ses duydu.

O an durdu, kapıyı hafifçe araladı. Henüz ismini bilmediği alımlı kadını birden karşısında görünce, yüzü utançtan kıpkırmızı kesiliverdi. Karşı dairedeki kadın asansöre bindiği sırada, "Kusura bakmayın," dedi. "Sizi beklettim."

"Rica ederim," dedi Orçun utangaç bir sesle. "Kim bilir belki de kendimi affettirmiş olurum bu sayede."

Kadın gülümseyip, "Yoksa," dedi. "Dünkü olaydan mı bahsediyorsunuz siz?"

Orçun bir kez daha utandı, gözlerini ondan kaçırdı.

"Allah aşkına," dedi kadın olgun bir tavırla. "Utanmanıza hiç gerek yok. Ev hali işte! Bu tür şeyler hepimizin başına gelebilir, doğru mu?"

Orçun onun bu sözlerinden sonra biraz olsun rahatlamıştı. Bu sefer gözlerinin içiyle gülümseyip, "Bu anlayışınız için," dedi. "Size teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

Kadın da tatlı tatlı gülümseyip elini uzattı.

"Benim adım Kırmızı."

Orçun bir an şaşırdı. Ama ne demek istediğini anlayınca kahkahayı bastı.

"Umarım," dedi kadın. "Yaptığım espriyi anlamışsınızdır."

Orçun hâlâ gülüyordu.

"Anladım! Siz Bayan Kırmızı Pijamasınız."

"İsterseniz," dedi kadın. "Pijama kısmını atalım, sadece Kırmızı diyelim, olmaz mı?"

Orçun şaşkın bir şekilde kadını süzdü. Onun böyle yaratıcı düşüncelere sahip olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Uzattığı elini hafifçe sıkarken, "Olur," dedi. "Bayan Kırmızı! Neden olmasın?"

Kadın ona hayran hayran baktı.

"Şaka bir yana, benim adım Nergis."

"Benimki de Orçun. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de memnun oldum. Merak ettim, acaba ne işle meşgulsünüz?"

"Özel bir bankada çalışıyorum, ya siz?"

"Halkla ilişkilerciyim. Nişantaşı'nda bir firmam var."

"Aa!" dedi Orçun. "Gerçekten şaşırdım. Çok sevdiğim bir mesleği yapıyorsunuz çünkü."

Nergis güldü.

"Teşekkür ederim, ama ben aynı şeyi sizin mesleğiniz için söyleyemeyeceğim."

Orçun da gülümserken, "Anlıyorum sizi," dedi. "Bu sıkıcı işi kim sever ki zaten? Ha! Bu arada... Sürdüğünüz kokuya bayıldım. Neredeyse başımı döndürdü. Yanılmıyorsam Chanel No 5, doğru mu?"

Nergis böyle bir tahmin beklemiyordu. "Allah Allah!" diye geçirdi içinden. "Oysaki şimdiye dek hiçbir

erkek sürdüğüm parfümün adını tahmin edememişti. Ama bu..."

Orçun o anda bir cevap alamayınca, "Yoksa parfümünüzün adını mı unuttunuz?" diye esprili bir şekilde sordu.

Nergis dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

"Hâlâ şaşkınım," dedi. "Nasıl bildiniz?"

Orçun son derece rahat ve esprili bir şekilde, "Nasıl mı biliyorum? Sizden elbet."

"İyi de, ben size hiç söylemedim ki ismini. Ayrıca sizinle ilk kez bugün konuşuyoruz."

Orçun güldü.

"Umarım," dedi. "Siz de benim yaptığım espriyi anlamışsınızdır."

Nergis de kendini tutamayıp güldü.

"Desenize, sazan gibi atladım."

"Estağfurullah! Eski bir kız arkadaşım aynı parfümden kullanıyordu. Ama itiraf etmeliyim ki, sizin teninizde daha hoş durmuş."

Nergis sanki şimdiye dek bunun hiç farkına varmamıştı. O an bu sözleri duymaktan hoşnut kalmış, gözlerini ondan ayırmaksızın, "Nasıl da ince düşünceli bir erkeksiniz," dedi. "Kız arkadaşınız çok şanslı olmalı."

Orçun o şen, iyimser tutumuyla bir kez daha güldü.

"Yalnız," dedi. "Benim bir kız arkadaşım yok."

Nergis bir an kalakaldı. Sanki yüreği Allah'a şükran duygularıyla dolup taştı. Bu arada asansör giriş katına geldiğinde durdu.

"Hele şükür," diye söylendi Orçun. "Bu apartmanda galiba yaramaz bir çocuk var. Asansörün bütün düğmelerine basıp duruyor."

Nergis gülümseyerek, "Sohbet için ayrıca teşekkür ederim size," dedi.

Onun bu sözleri öylesine içtendi ki Orçun da gülümseyip, "Rica ederim," diye karşılık verdi. "Benim için de bir zevkti."

Nergis bir şeyler daha söylemek için tam ağzını açmıştı ki, Orçun'un cep telefonu çaldı. Bakışlarını elinde tuttuğu telefona çevirip ekranda yazan isme baktı, arayan Niver'di. Telefonu açtığı sırada, "Size iyi pazarlar," dedi. "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Şimdilik hoşça kalın."

"Size de iyi pazarlar," dedi Nergis. "Ben de çok memnun oldum. Bir gün kahve içmeye de beklerim."

Orçun hızla yanından uzaklaşırken, "İnşallah," dedi. "Tekrar iyi günler."

"Sen kiminle konuşuyorsun?" diye telefonun diğer ucundan çıkıştı Niver. "Ayrıca telefonun niye kapalı? Deminden beri seni arıyorum."

Orçun şaşırdı.

"Asansördeydim, hayrola! Bu telaş, bu panik havası da neyin nesi?.."

O böyle konuşurken Niver'in içindeki homurtular bir kükreyişe dönüşmüştü. Kendini kontrol etmekte zorlanarak, "Sen Eda'yı en son ne zaman gördün?" diye sordu.

Orçun bir tuhaflık olduğunu sezmişti.

"Bana ahret soruları sorup durma, sadede gel kızım! Ne oldu?"

Niver'in ona karşı içindeki homurtular ansızın dinivердi.

"Eda," dedi. "Hastanede yatıyormuş."

Orçun afalladı.

"Hastane de mi? Neden, nesi var ki?"

"Aslında ben de tam olarak bilemiyorum. Şu anda yoldayım, oraya gidiyorum. İşin yoksa sen de gel."

Orçun hem şaşkın hem de üzgündü.

"Çabuk söyle, hangi hastanede yatıyor?"

"Maslak'taki Acıbadem Hastanesi'nde..."

Orçun panik bir halde telefonu kapatırken, "Şimdi bir taksiye atlayıp geliyorum. Seninle orada buluşuruz," dedi.

***

İki yüz beş numaralı odanın kapısını açıp içeri girdiğinde yüzü bembeyaz oldu Niver'in. O an şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Dünden beri yaşadıklarına inanamayan Eda ise o sırada, "Başıma gelenlere hâlâ inanamıyorum," diye ağlıyordu...

Niver hemen yanına gidip, "Canım arkadaşım, sana n'oldu böyle?" diye sordu.

Eda onun yüzündeki şaşkın ve tedirgin ifadeyi görünce sustu bir an, ama sonra dayanamayıp tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Niver ona iyice sokulup siyah saçlarını okşadı. Eda da başını onun göğsüne yaslayıp, "Hiç sorma," dedi hıçkırıklarının arasından. "Bunu bana Azman yaptı."

Niver'in gözlerindeki şaşkın ifade bir anda değişti, sanki yüzüne garip bir gülümseme gelip yerleşti.

"Azman mı? O da kim?"

Eda ona nasıl bir açıklama yapacağının çaresizliği içinde kıvranırken, "Sen," diye söylendi Niver. "Beni duymuyor musun?"

"Duydum."

"Ee! Öyleyse neden susuyorsun? Söylesene."

Eda yaşadığı hayal kırıklığını üzerinden henüz atamadığı için düşüncelerini bir türlü toparlayamıyor, nasıl anlatacağını bilemiyordu. Tam bir şeyler söyleyeceği sırada birden kapı açıldı, içeri Orçun girdi. Onu bu halde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, eliyle ağzını kapatıp, "İnanamıyorum sana," diye bağırdı boğuk bir sesle. "Yüzünü gözünü kim tırmaladı böyle?"

Eda cevap vermeyince Orçun bu sefer meraklı bakışlarını Niver'e çevirdi.

"Ne olmuş bu kıza?"

Niver sabırsız bir şekilde, "Deminden beri soruyorum, ama anlatmıyor ki," dedi. "Sanki küçük dilini yuttu. Karşımda sürekli zırlayıp duruyor. Şu ana kadar tek bildiğim şey, güya bunu ona Azman yapmış."

Orçun bir an kalakaldı, sonra kararsız bir sesle, "Azman mı? Gargamel'in kedisi Azman mı?" diye sordu.

Niver gülmemek için zor tuttu kendini.

"Oğlum, yapacak başka bir espri bulamadın mı sen? Ne saçmalıyorsun? Allah aşkına, ne kedisi? Kedi de nerden çıktı?"

Orçun şaşkın bir halde geçip yatağın kenarına otururken, "Evet, bunu boyu devrilesi nankör bir kedi yaptı," dedi Eda bir çırpıda ve sonra başına gelenleri anlatmaya koyuldu...

Epey bir süre sonra Niver sinirinden gülmeye başladı.

"Salak," dedi. "Kedi senin neyine? Sana menekşen yetmiyor muydu? Zavallıya bıçak çekip dalını da kessen, bir gün olsun ağzını açıp bir şey söyledi mi?"

Eda yaşadığı bu tatsız olayı onlara anlatınca biraz rahatlamış, dünden beri bozulan morali yerine gelmişti. Niver'e bakıp gülümsemeye çalışırken, "Deli kız!" diye kendi kendine mırıldandı. "Sırrımızı açığa vurup oğlanın yanında rezil etti beni..."

GİT, BEN SENİ SEVMEYE DEVAM EDERİM

Yine bir akşamüstü işten eve dönmüş, saatlerce ders anlatmaktan yorgun düşmüş, gözlerinin feri sönmüştü Eda'nın. Hiçbir şey yapmadan salondaki bej koltuğun üzerinde öylece otururken birden kapının zili çaldı.

O an çocuksu bir sabırsızlıkla ayağa fırladı, hızla kapıya doğru yürürken, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, Orçun."

Eda hemen kapıyı açtı. Orçun kapının önünde dikilmiş, yanındaki adamla birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı.

"Hoş geldin," dedi Eda yorgun bir şekilde.

Orçun ona sarılıp sevgiyle öperken, "Hoş bulduk," diye cevap verdi. "Bak, seni kiminle tanıştıracağım."

Adam elini uzattı.

"Merhaba," dedi dudaklarında beliren içten bir tebessümle. "Benim adım Meriç."

Eda tokalaşmak için elini uzattığı sırada, "Benim kuzenim," dedi Orçun. "Ankara'dan İstanbul'a taşındı."

"Memnun oldum," dedi Eda. "İstanbul'a hoş geldiniz. Hadi! İçeri girin, kapıda durmayın."

İkisi de içeri girdi, salona geçip koltuğa oturdular.

"Geçen hafta," dedi Orçun kuzenine bakıp konuşurken, "Eda'ya bir kedi saldırdı. Henüz yeni yeni kendini toparlıyor."

Meriç şaşırdı.

"Aa! Öyle mi? Gerçekten çok geçmiş olsun. Nasıl oldu?"

Eda bu tatsız olayı her sorana defalarca anlattığı için bıkıp usanmıştı artık. İsteksiz bir şekilde, "Görünmez bir kaza diyelim," dedi. "Neyse ki birkaç küçük iz kaldı. Bu izler de yakında geçer. Şimdi boş verelim bu olayı... Söyleyin bakalım, sizi hangi rüzgâr attı buraya?"

Meriç gülümsedi.

"Sosyal Güvenlik Kurumu'nda müfettişim. Tayinim buraya çıktı."

Orçun onun bacağına hafifçe vurup, "İyi ki," dedi. "Tayinin İstanbul'a çıktı kuzen. Ankara'nın o gri havasından kurtuldun en sonunda. Nedense bir türlü sevemedim gitti o şehri."

Eda da onun söylediklerini onaylarcasına başını salladı.

"Doğru söylüyor vallahi. Çok ruhsuz bir şehir. Ben de hiç sevemedim."

Orçun bir kahkaha attı.

"Sen onun böyle konuşmasına bakma kuzen. O da senin gibi Ankaralı."

Meriç şaşkın bir ifadeyle, "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu.

"Üniversitede akademisyenim. Ama annem ve erkek kardeşim hâlâ orada yaşıyor."

O sırada Orçun yanında oturan kuzenini dirseğiyle dürtüp, "Eda da," dedi muzip bir şekilde. "Senin gibi bekâr ve yalnız."

Eda'nın birden yüzü kızardı, o an eline geçirdiği bordo renkli kırlenti ona doğru fırlatırken, "Seni ayran ağızlı," diye çıkıştı. "Neler söylüyorsun böyle? Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu senin?"

Orçun kırlenti yakalayıp dizlerinin üstüne koydu, sonra kollarını üzerinde kavuşturup, "Ne söyledim ki?" dedi dalga geçercesine. "Yalan mı? Bekâr ve yalnız değil misin?"

Eda başını sağa solla salladı.

"Öyle de olsam, böyle şeyler uluorta söylenir mi?"

Orçun kıkırdadı.

"Ne bileyim kızım? İki bekâr Ankaralıyı bir arada görünce kulaklarına kar suyunu kaçırayım dedim. Kötü mü ettim?"

Eda onun ne kadar lafazan biri olduğunu bildiği için sustu, utancından başını önüne eğdi. Orçun bu

sefer kafasını çevirip kuzenine baktığında, "Alacağın olsun," dedi Meriç işaretparmağını havada sallarken. "Göreceksin, bunun intikamını çok feci alacağım senden."

Orçun'un o an keyfine diyecek yoktu. Neşesi iyice yerine gelmişti. O neşeyle, "Günah benden gitti," dedi. "Artık gerisi size kalmış çocuklar."

Eda başını kaldırınca Orçun'la göz göze geldi.

"N'oluyor ya?" diye söylendi. "Bir anda başımıza çöpçatan mı kesildin?"

Orçun zafer kazanmış muzaffer bir kumandan edasıyla gülümserken, "Bu meseleyi," dedi. "İsterseniz kapatalım artık."

Eda şaşırdı.

"Aa! İnanmıyorum, bunu sen mi söylüyorsun?"

Orçun onun bu sözlerini duymazdan gelip hemen konuyu değiştirdi.

"Kuzenim," dedi. "Bir ev bulana kadar bende kalacak. Ama biliyorsun, ben de yarın tatile çıkıyorum. Sana zahmet olmayacaksa, benim yokluğumda onunla biraz ilgilenebilir misin?.."

Meriç hemen sözünü kesti.

"Kuzen, ben çocuk muyum? Sen gelene kadar bir şekilde idare ederim. Kızcağıza neden zahmet verelim ki?"

"Oğlum, henüz yeni geldin. Buraları pek bilmiyorsun, yabancısın."

"Daha iyi ya. Öğrenirim işte."

"Ben ne diyorum salak? Öğren, ama buraları bir bilenden öğren. Şayet bana daha önce haber verseydin, tatilimi başka bir zamana ertelerdim."

"Ne bileyim ben? Buraya gelmem sürpriz oldu. Doğrusu beklemiyordum İstanbul'a atanacağımı..."

Eda hemen araya girdi.

"Hop beyler! N'oluyoruz ya? Vallahi ikiniz de çocuklar gibisiniz. Bu kayıkçı kavgası da neyin nesi? Onunla ben ilgilenirim, tamam mı Orçun Efendi? Rahata erdin mi şimdi?"

Orçun kuzenine ters ters bakıp, "Bu oğlan," dedi. "Her zaman bildiğini okur, adamı sinir eder."

Meriç de ona yan yan baktı.

"Ne alaka kuzen? Henüz yeni tanıştığım birine zahmet vermek istemiyorum. Belki kızcağızın başka işleri vardır."

"Salak! Sen onu tanımıyor olabilirsin, ama ben tanıyorum."

Meriç sinirinden güldü, onunla dalga geçercesine, "Yok ya! Sahi onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Yahu!" diye söylenerek ayağa kalktı Eda. "Kedi-köpek gibi sürekli didişip durur musunuz siz? İkiniz aynı evde nasıl yaşayacaksınız böyle? Desenize evde cümbüş var."

İkisi de onun bu sözleri karşısında ne söyleyeceğini bilemedi, öylece kalakaldılar. Sonunda işin komik yanını fark ettiklerinde gülmeye başladılar...

Epey bir süre sonra Orçun ayağa kalkarken, "Allahaısmarladık," dedi. "Biz gidelim artık. Daha bavu-

lumu hazırlayacağım. Kuzenim bugünden sonra sana emanet..."

***

Saat akşamın sekiz buçuğunu gösteriyordu. Eda, Hasbi'nin biraz ilerisinde durmuş, siyah çantasındaki cep telefonunu telaşla kontrol ederken, Niver'in dudaklarını sessizce, "N'apıyorsun?" diye oynattığını gördü.

Eda sevinç içinde el salladıktan sonra hızlı adımlarla yürüyüp yanına geldiğinde, "Hiç sorma," dedi. "Az önce ödüm koptu vallahi. Cep telefonumu takside düşürdüğümü sandım. Ama Allahtan düşürmemişim, çantamdaymış."

"Saat kaç şaşkaloz?" diye söylendi Niver. "Niye böyle geç kaldın?"

Eda elindeki telefonu tekrar çantasına koyarken, "Kusura bakma! Davetsiz bir misafirim yüzünden geciktim," diye cevap verdi.

"Yoksa Orçun mu?"

Eda "evet" anlamında başını salladı.

"Yine ne istiyormuş?"

Eda gülümseyip, "Sen onu bilmez misin?" dedi. "Beyefendinin istekleri hiç bitmez. Bu sefer de dadılık yapmamı istiyor."

"Dadılık mı yapacakmışsın, kime?"

"Kuzenine."

"Kuzeni mi? O da nereden çıktı?"

"Ankara'dan."

Niver'in aklı karışmıştı.

"Tamam da, sen niye dadılık yapacakmışsın?"

"Ah be kızım! Bizimkisi yarın tatile çıkmıyor mu?"

"Çıkıyor."

"Eee! Oğlan da buraya gelir gelmez sap gibi ortada kaldı."

"İyi de, bundan sana ne?"

"Ya sabır," diye söylendi Eda. "Sen ne dediğimi anlamıyor musun? Kuzeni İstanbul'u hiç bilmiyor. Orçun da tatilden dönene kadar ona göz kulak olmamı rica etti."

"Böyle düzgün bir biçimde açıklasana," diye çıkıştı Niver. "Kuzeni burada kaç gün kalacakmış?"

"Oğlan," dedi Eda. "Tatile değil, tayini çıktığı için gelmiş buraya."

Niver bir an duraksayıp, "Tayini mi?" dedi. "Bu oğlan ne iş yapıyor ki?"

"SGK'da müfettişmiş."

"Peki, bekâr mıymış?"

Eda o an kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

"Vallahi Afet Teyze'nin bazı huyları sende de var. Bazen tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Niver de güldü.

"Sus kız! Allah korusun. O nasıl söz öyle? Ondan bize bir tane yeter de artar bile. İkincisini hiçbirimiz kaldıramayız. Şimdi söyle bana. Bu oğlan bekâr mıymış?"

"Bekâr ve yalnızmış, sana ne?"

"Bak bak! Yine ağzını açmış boş boş konuşuyor. Böyle boş konuşacağına ilk günden oğlana kakara kikiri gülüverseydin ya."

Eda ona şaşkın şaşkın baktı.

"Kız," dedi. "Yoksa senin içine Afet Teyze mi kaçtı? Onun gibi konuşup daha fazla korkutma beni."

Niver de bu haline şaşırmıştı.

"Gerçekten n'oluyor bana ya? Çabuk bir tokat at ki kendime gelivereyim."

Eda onu omuzlarından tutup hafif bir şekilde sarsarken, "Oğlan," diye söylendi Niver. "Yakışıklı mıydı bari?"

Eda bir yandan gülüyor, bir yandan da onu daha da şiddetli bir şekilde sarsıp, "Çık bunun içinden Afet Teyze," diye söylenip duruyordu.

Tam o sırada Aydan'la göz göze geldiler. Aydan şaşkın bir şekilde onlara bakıyordu. Eda ellerini omuzlarından hemen çekerken, "Aa!" diye söylendi Niver. "Ablam gelmiş."

Aydan şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, "Siz," dedi. "Yaramaz çocuklar gibi ne yapıyorsunuz böyle? Tamam, benim kız kardeşim biraz deli, ya sana ne oluyor Eda?"

Eda'nın utançtan yüzü kızardı, bir cevap veremedi. Niver ise yine kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

"Hiç sorma abla," dedi. "Sanki içime annem kaçmış. Belki inanmayacaksın ama tıpkı onun gibi konuşup durdum az önce."

Eda da onun söylediklerini onaylarcasına başını salladı.

"Vallahi doğru söylüyor Aydan Abla. Deminden beri bunun makarasını yapıp gülüyorduk."

Birden Aydan da gülümseyip, "Derhal," dedi. "Annemi çıkar içinden. Sakın masamıza getireyim deme. Yoksa bu akşam bir kadeh bile içirtmez bize."

Üçü de aynı anda sözleşmişçesine kahkahayı bastılar. Sonra birlikte içeriye girip boş bir masaya doğru yürürlerken Niver, "Bu akşam," dedi ablasının elini tutarken. "Beni kırmayıp geldiğin için teşekkür ederim."

***

O akşam gerçekten de herkes neşeli ve mutlu görünüyordu. Hasbi'nin Yeri'nde birkaç şişe şarap ve neredeyse bir büyük rakı içilmiş, içkinin yarattığı o çılgınca neşeden sonra masadakilerin birçoğu isterik bir kahkaha nöbetine tutulmuştu.

Başak elindeki sigaranın külünü tablaya silktiği sırada, "Arkadaşlar," dedi dili hafifçe sürterek. "Ben evrene enerji gönderdim."

Önce kısa bir sessizlik oldu masada. Sonra bütün herkes başını çevirip ona baktı.

"Nasıl yani?" dedi Niver. "Evrene enerji mi gönderdin? Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Başak, "Siz de," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Benim gibi enerji gönderebilirsiniz. Her konuda olumlu düşü-

nün, evrene pozitif enerji yollayın. Bu daha sonra size pozitif bir enerji olarak geri dönecektir."

Feyza bu sözler üzerine bir kahkaha attı, sonra elini havaya kaldırıp, "Garson," diye seslendi. "Kaldır şu rakıyı masadan."

Hepsi o an Feyza'ya şaşkın şaşkın baktı, ama sonra kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar.

"Kızım," dedi Feyza. "Sen hâlâ bu saçmalıklara inanıyor musun? Şimdi evreni bir kenara koy... Bu erkek milletine enerji vermekten bizim trafomuz patladı! Yeter artık be! Sıçacağım enerjisine! Bu toplumda uzun etek giydiğimiz için 'Kezban,' mini etek giydiğimiz için de 'kaşar' dediler bize... Ayrıca gidip fedakârlık ettik sevdiğimiz adamlara, ama feda edilen ilk biz olduk. Artık aç gözünü sende! Olayları sadece enerjiye bağlama. Biz zamanında duygusallığa bağladık da ne oldu sanki? Bak, elimize ne geçti? Kusura bakma ama, gördüğün gibi bir bok geçmedi."

Başak sustu, bir cevap vermedi. Onun suspus olduğunu gören Aydan, "Bence de," diye söze karıştı. "Feyza bu düşüncelerinde yerden göğe kadar haklı kızlar. Kime ne gönderirsek gönderelim, bir kere arayışımız çok farklı erkek milletinden."

Eda onu dikkatle dinliyordu.

"Peki, neden böyle abla?"

"Çünkü," dedi Aydan. "Yaş olarak hepimiz iyi kötü bir yol aldık. Artık yüreğimizi değil, beynimizi hoplatan erkeklere ihtiyacımız var."

Feyza başını "evet" anlamında sallayıp, "Vallahi çok doğru söyledi," dedi. "Yalan yok, artık ben de aklımı düzecek herif arıyorum. Ama çok büyük konuştuğumu da biliyorum."

Başak alaycı bir sesle, "İyi de," dedi. "Kalbe zincir vurulamaz ki! Ben kalbime nasıl söz geçirip de, 'Hayır Başak! Sen onu sevemezsin,' diyebilirim ki... Bu çok komik ve korkunç bir şey değil mi?"

Aydan bir an duraksadı. Sonra, "Aslında," dedi. "Deminden beri aynı şeyleri konuşuyoruz, ama farklı dillerle. Tabii ki de sevgi telaffuz edilmez, sevgi yaşatılır. Ne yazık ki bana bunu hiçbir erkek yaşattıramadı. Yalan yok, ben flört etmeyi bilmem. Çünkü bu bir oyun gibi geliyor bana. Yok, erkek bir şey dediği zaman kadın şunu anlamalı... Yok, kadın bir şey söylediği zaman erkek şunu anlamalı... Oysaki sevgide gurur, kin, nefret yoktur arkadaşlar. Niye bunu politik bir şey içine sokuyoruz ki? Biri bana, 'Seni seviyorum,' dediğinde, 'Lütfen kirletmeyin bu kelimeyi,' diye cevap veriyorum. İşte bu yüzden sevgi telaffuz edilmez, sevgi yaşatılır diyorum. Şimdi anladın mı beni Başak?.."

O anda bütün herkes susmuştu.

"Bu arada," diye konuşmasını sürdürdü Aydan. "Unutmadan şunu da söylemek istiyorum: Gerçek sevgi, öyle birbirinizin elini tutup karşılıklı bakışmak değil, el ele tutuşup karşıdaki aynı noktaya bakmaktır."

"Helal olsun!" dedi Feyza. "Çok doğru söyledin. Hiç düşünmeden bu sözün altına imzamı atarım. Bence de

gerçek sevgi, bir masada yemek yerken çaktırmadan elinden tutması ya da bir an göz göze gelmesidir."

Aydan o sırada Başak'a bakıp, "Ancak," dedi. "Böyle bir sevgiyi bulduğunda, ister istemez yüreğinin atışı hızlanır, o zaman delicesine çarpan kalbine söz geçiremezsin."

"Tamam da," dedi Eda. "Aşk da evlenene kadar."

Aydan gülümsedi.

"Kusura bakma Edacığım, ama bu senin tutunduğun bir bahane..."

Başak hemen araya girdi.

"Bildiğim kadarıyla siz bekârsınız, ama bu yaşınızda hâlâ aşka inanıyorsunuz. Bunda bir tezatlık yok mu peki?"

Masada bir anda buz gibi bir hava esti. Niver ona ters ters bakarken, Aydan bir kahkaha attı.

"Bak Başakcığım! Geçen yıl bir iş yemeğinde çok da samimi olmadığım bir işadamı bana dedi ki: 'Kusura bakmayın! Haddimi aşarak size bir şey sormak istiyorum. Çok hoş bir kadınsınız. Başarılı bir reklam müdürüsünüz. Üstelik bir duruşunuz, tarzınız da var. Peki, siz nasıl oldu da evde kaldınız?' Size ne yalan söyleyeyim, o an kalakaldım, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. O şaşkınlıkla ağzımı açıp bir cevap verecektim ki, bu sefer çok samimi olduğum başka bir işadamı dedi ki: 'Eğer bana izin verirsen Aydancığım, senin yerine bu soruya ben cevap vermek istiyorum.' İnanın o an bir kez daha şaşırdım, başımı salladım 'olur' diye. Bunun üze-

rine samimi olduğum işadamı, 'Şimdi müsaadenle küçük bir düzeltme yapacağım Ümitciğim! Aydan'a evde kalmış demeyelim lütfen. Ha! Bu, Aydan'ın bir seçimi dersen o zaman katılırım sana. Ama gerçek şu ki, biz erkekler Aydan gibileri görünce, 'Allah Allah Allah...' naraları atarak hücuma kalkarız. Aydan da biz hücuma kalktığımız sırada daha o an bu işin finalini gördüğü için 'çat' diye kapıyı kapatıyor. Artık bir şeyi kabul edelim Ümitciğim! Biz erkekler akıllı ve güzel kadınları uzaktan severiz, yanımıza da aptalını isteriz. Benim tanıdığım Aydan bu aptal rolünü oynayamaz, beceremez. Az önceki sorunun cevabını şimdi aldın mı Ümitciğim?' İşte böyle Başakcığım. Sen de az önce bana sorduğun sorunun cevabını aldın mı?"

Başak utanmıştı, gözlerini ondan kaçırırken, "Vay be!" diye keyifle rakı kadehini ağzına götürdü Feyza. "Adam nasıl da okkalı bir laf etmiş öyle!"

Aydan gülümsedi.

"Bakın kızlar! Mutsuzluğu herkes paylaşır. Ama mutluluğu paylaşmak çok zordur. Beni de bu hayatta en zorlayan şey, mutluluğumu paylaşan birinin olmaması oldu. Bir gün mutsuzluğumu değil, mutluluğumu paylaşan birini bulursam eğer, işte o zaman onun yolunda ölürüm."

"Bu yüzden mi evlenmedin abla?" diye sordu Eda.

"Ne yazık ki evet! Benim karşıma benim kadar yürekli biri çıkmadı. Hep yüreksiz yürekler çıktı karşıma..."

Feyza hemen araya girdi.

"Vallahi bu zamana kadar benim de karşıma yürekli bir adam çıkmadı. Hâlbuki hayatımdaki en kıymetli şeyim, sevgimdi."

Aydan önündeki rakı kadehini kaldırıp başına dikti, sonra ansızın şu dizeyi okuyuverdi:

"Beni ben gibi seveni istiyorum
Beni ben gibi göreni
Beni benden öte bileni istiyorum
Çünkü ben böyle sevdim..."

Niver'in gözleri doldu. Ablasının boşalan kadehine tekrar rakı koyarken, "Günümüzde," dedi Aydan. "En fazla kirletilen kelime şu: 'Seni seviyorum.' Bu durum içimi çok acıtıyor. Böyle güzel bir kelime yüreğe dokunmadıkça, öylesine ağızdan çıkmış neye yarar ki? Yanlış mı düşünüyorum kızlar?"

Feyza o sırada rakısını fondip yaptı, bardağını masaya bıraktıktan sonra, "Ben de," dedi. "Birine 'sevgilim' demem, çünkü bu lafı hiç sevmem. Bu lafın yerine 'sevdiğim' derim."

"Ben de," dedi Niver muzip bir ses tonuyla. "Beni terk edip giden heriflerin arkasından bakıp, 'Git, ben seni sevmeye devam ederim,' derim..."

Herkes önce şaşkın şaşkın ona baktı, sonra hepsi aynı anda sözleşmişçesine kahkahayı bastı. O sırada Feyza kadehini havaya kaldırıp, "Hiçbir erkek bizim kadar

yürekli olmadı. Hadi öyleyse! Yüreksiz erkeklere içelim. Şerefe!" dedi.

O anda kadehleri tokuşturma sesi kulaklarda yankılandı. Aydan rakısından bir yudum aldı, sonra ağzından ağır ağır şu mısralar dökülüverdi:

"Huzurun kucaklamalarında
Bir tek gönül konuşur
Hem de meşhur lakırdısında
Hiç susmadan
Durmaksızın
Uzakmış
Kimin umurunda
Varsın öyle olsun
Yakınken uzak olacağına
Hiç sorun değil
Yeter ki mutlu olsun
En büyük güç
Varlığına minnet
Dem vuran akşamın ayazında
Tek ısıtan gülümsemesidir
Hatıralar
Bizi biz yapanı yarına taşıtır
Yer edinememişler ise
Ne bellekte ne yürekte kalır
İşte o an ayırt edersiniz
En özel olanı
Hep sizde kalanı

Her karanlıkta ışık olanı
Derin düşüncelerin ana durağını
O hasreti dile getireni
Kavuşmayı özel kılanı
Her ayrılışta hiç veda edilmeyen
Her ne olursa olsun ondan gidilmeyen
Direnci kıran
Gururu hiçe sayan
Yaptığı her hataya bahane bulunan
En kalabalıkta bile
Onsuz yalnız kalınan
Her sözde
Her özde
Her gözde tek aranılan
Hayat diye yazılmışın
Kader diye okunmuşluğunda
Dil konuşmasa da
Gözden akan
Yüreğe şarkılar söyleten
Gerçek kahramanın
Gerçek öyküsü
Ancak o zaman yazılır..."

KADER, KAHPE KADER

Pazartesi günü öğlen saatlerinde Niver ve Eda sözleştikleri gibi buluşmuşlar, ismini yeni duydukları bir falcıya gitmek için yola koyulmuşlardı.

"Sana," dedi Eda. "Bir şey sorabilir miyim?"

Niver hızlı adımlarla yürüyordu.

"Hayırdır inşallah! Sor bakalım."

"Sen bu falcıyı nerden buldun?"

Niver kısa bir an yavaşladı, gözlerini birkaç saniye bile olsun ondan ayırmadan, "Bu soruyu neden sordun ki?" dedi meraklı bir şekilde.

"Ne bileyim işte. Biz acaba oraya gitmesek mi?"

"Neden?"

"Bilmem, doğrusu hiç keyfim yok bugün. Biz artık bir falcıya değil de bir psikologa mı gitmeliyiz sence?"

Niver şaşırdı.

"Kız," dedi. "Yoksa kafayı mı sıyırdın? Bizim psikolog da ne işimiz var?"

"Ya falcı da ne işimiz var?"

"Bilmiyor musun?" dedi Niver. "Falcı paniği yavaşlatıyor. Sana, 'Hiç korkma! Üç vakte kadar hemen geliyor biri,' diyor. Böyle konuşarak seni biraz rahatlatıyor. Ayrıca psikolog yorar insanı. Psikologdan sonra, 'Oh! Hele şükür çok rahatladım,' diyen birini gördün mü sen?"

Bu sözlerden sonra Eda'nın kafası daha da karışmıştı.

"Şimdi düş önüme, şaşkaloz," diye çıkıştı Niver. "Bizimkisi bir çaresizlik değil, bir umut... Bundan sonra yaşayacağımız sağlıklı zaman, yaşadığımız zamandan daha az çünkü. Yoksa hiçbirimiz bu falcıların söylediklerine göre yaşamıyoruz ki."

Eda düşünceli bir sesle, "Artık," dedi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir Mecnun bulma hayali sanki bir tek kafamızın içinde kaldı. Ee! Hal böyle olunca ister istemez yorgunluğun da oluyor tabii, yalan mı?"

Niver omzunun üstünden ona bakıp, "Sus kız!" diye çıkıştı. "Ben hâlâ Mecnun'umuzu bulacağımızdan umutluyum. Yakında kendi gözlerinle göreceksin. Güzel Allahım onu gökten zembille indirecek. Başak'ın o gün söylediği gibi, Yaradan onun hamurunu yoğurup hazırlıyor bize."

Eda buruk bir şekilde gülümsedi.

"Nerdeee o günler? İnşallah!"

Niver aniden durdu, başını çevirip sağ tarafına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Eda. "Neden durduk?"

"Galiba burası, gel bakalım."

Niver ve Eda barakadan bozma bir evin derme çatma kapısından içeri adım attıklarında, al yazmalı bir kadın karşılarına dikilip, "Buyurun," dedi. "Kime gelmiştiniz?"

"Falcı Efsun Hanım'a."

"Hoş geldiniz."

Tam o sırada ayaklarına siyah yün çorap geçirmiş yaşlı bir kadın elinde bastonuyla arkada belirdi.

"Sen misin Sevgi?"

"Evet, benim."

"Yine kiminle konuşuyorsun öyle fısır fısır?"

Kadın önce durdu şöyle bir, sonra başını salladı "Hay Allahım" der gibi.

"Kim olacak anne? İki genç kadın geldi, onlarla konuşuyorum. Seni soruyorlar."

"Nerden geliyorlar?"

"Gayrettepe'den" diye birden atıldı Eda.

Kadın gülümsedi.

"Onu sormuyor. Sizi buraya kim gönderdi? Bunu soruyor."

Niver hemen araya girdi.

"Bir arkadaşımın annesi gönderdi."

"İsmi ne?"

"İnci Hanım..."

Kadın, Niver'in lafını bitirmesine izin vermeyip, "İncir Hanım göndermiş anne," dedi arkasını dönüp yüksek bir sesle.

Falcı kadın kısa bir süre düşündükten sonra, "Tamam," dedi. "İçeri gönder onları."

Niver ve Eda gülümseyerek adımlarını attıkları sırada, "Şey," dedi kadın sesini biraz alçaltarak. "Annem kör, haberiniz olsun."

Birden, "Kör senin babandır," diye öfkeli bir şekilde bağırdı falcı kadın.

Kızı afalladı. Niver ve Eda'ya mahcup bir şekilde bakıp, "Kusura bakmayın," dedi yavaşça. "Gözleri görmüyor ama kulakları çok iyi işitiyor maşallah!"

Onun bu sözleri üzerine kıs kıs gülüştüler. Bu defa konuşulanları anlamayan, bu yüzden de şaşkın bir ifadeyle onlara bakan annesine tekrar başını çevirip, "Şimdi geliyorlar anne," dedi kadın.

Niver ve Eda, falcı kadının arkasından içeri girdiler. Kadın elinde tuttuğu bastonu duvarın kenarına dayadı, yerdeki çiçekli minderin üzerine bağdaş kurup oturdu.

"Hoş geldiniz."

Niver ve Eda ayakta kalmıştı. Kadın bu durumu sezmiş olacak ki, "Buyurun," dedi. "Ayakta kalmayın, karşıma geçip oturun."

Eda diz çöküp yere otururken, "Hoş bulduk," diye karşılık verdi Niver. "Nasılsınız?"

"Bu halime de şükür kızım. İnci Hanım nasıl?"

"Selam söyledi size. Bir ara gelecekmiş buraya."

Falcı kadın gülümsedi.

"Onun yanıma geleceği meleceği yok artık. Ne zaman oğlanı kızı evlendirdi, ayağını buradan kesti..."

Niver kadının damdan düşer gibi sıraladığı lafları kafasına tam oturtmaya çalıştığı sırada, "Senin içini büyük bir sıkıntı kaplamış," dedi falcı kadın bir çırpıda Eda'ya. "Bunları serbest bırak kızım."

Eda şaşırdı.

"Neyi serbest bırakacağım teyzeciğim?"

"Benimle oynama kızım! Sen neyi serbest bırakacağını benden daha iyi biliyorsun..."

Eda'nın birden içi ürperdi, o an ne cevap vereceğini bilemedi.

"Bitmiş bir sigara izmaritini," dedi falcı kadın. "Hâlâ içeceğim diye tutturanlar var. Görebildiğim kadarıyla sen de eski yavuklunu özlüyorsun. Ama bir yandan da başkasına gönül vermek istiyorsun. Eski yavuklunu içinden at, kendini serbest bırak kızım. Yoksa bir başkasına asla gönül veremezsin. Sen bu zamana kadar kendi kısmetini kendi gönlünle kapatmışsın..."

Eda'nın sanki duyguları parçalanmış, düşünceleri darmadağın olmuştu. Bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Orada daha fazla durmak istemiyordu. Güçlükle ayağa kalktı ve odayı çabucak terk etti.

Niver'in de kafası allak bullak olmuştu. Eda'nın arkasından şaşkın bir şekilde bakarken, "Kızım," diye seslendi falcı kadın. "Senin adının anlamı hediye mi yoksa?"

Niver'in bir anda tüyleri diken diken oldu, içi ürperdi. Korku dolu bir sesle, "Evet," diye fısıldadı.

Bunun üzerine falcı kadının sesi yine esrarengiz bir hal aldı.

"Hanenizin içinde bir kadın görüyorum. Sen de tıpkı onun gibi herkese hediye olmuşsun, ama bir tek kendine olamamışsın. Bunun böyle olmasına neden izin verdin kızım?.."

***

Yaklaşık yarım saat sonra, falcı kadının yanından ayrılıp evden dışarı çıktı Niver. Başını kaldırıp etrafına endişeli gözlerle baktığı sırada, Eda'nın düşünceli bir şekilde bahçede oturduğunu gördü.

"Hayret!" diye söylendi. "Sen böyle bir kız değildin! Ne oldu sana birdenbire? Niye hemen kaçıp gittin?"

Eda üzgün gözlerle ona bakıp, "Neydi o söylediği laf öyle?" dedi. "Neydi ha? Amanın! Neydi?.."

Niver hemen sözünü kesti.

"Aşk olsun Edacığım. O Ajdar kılıklı herifi unutamadığına inanamıyorum hâlâ. Yuh sana!"

Eda dişlerinin arasından, "Aaah, ah!" diye mırıldandı. "Sen benim durumumda olacaktın ki, bak bakalım böyle konuşur muydun?"

"Söyle bakalım, senin durumunda ne varmış?"

"Daha ne olsun? Bekârım ve yalnızım."

Niver sinirinden güldü.

"İyi de," dedi. "Ben de bekârım ve yalnızım."

"Dalga geçme! Sen bekâr olabilirsin, ama benim gibi yalnız yaşamıyorsun. Evde bir ailen var. Benim evimdeyse bir tek menekşem var."

Niver menekşe sözünü duyunca ansızın kızgınlığı kayboldu, ona bakıp bir kahkaha kopardı. O an eski neşesi yerine geldi.

"Kız," dedi. "Zavallı menekşeye yine bıçak çekiyor musun?"

"İlişme bana! Kendin de aynısını yaptın, yalan mı?" dedi Eda gülerek.

"Yaptım, yalan değil. Ama atalarımız ne demiş? 'Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim!' Eh! Ne de olsa üzüm üzüme baka baka kararır Edacığım! Acaba kim kimi baştan çıkardı?"

Eda kafasını "ben" der gibi sallarken, Niver de içten bir kahkaha daha attı.

"Deminden beri," diye söylendi Eda. "Sen geç dalganı benimle. Neyse... O falcı kadın ne söyledi sana?"

"Güya beni tanıyan birinden üç vakte kadar güzel bir haber alacakmışım."

"Hadi hayırlısı bakalım! Peki, alacağın bu güzel haberin ne olduğunu da söyledi mi bari?"

Niver ona cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki, ansızın cep telefonu çaldı. Arayan evlilik merkezinin sahibi Olcay Hanım'dı.

"Yine o geri zekâlı Olcay karısı arıyor," dedi. "N'apayım?"

"Telefonu açsana salak, başka n'apacaksın?"

Niver kendini toparlayıp hemen telefonu açtı.

"Efendim Olcay Hanım."

"İyi günler Niver Hanım, nasılsınız? Doğrusu şu sıralar biraz arayı açtık, görüşemedik sizinle."

Niver ondan eskisi gibi pek hoşlanmıyordu artık. Soğuk bir sesle, "Çok şükür," dedi. "Gayet iyiyim."

Olcay Hanım Niver'in sesindeki hayal kırıklığını sezmişti.

"Bu sefer biraz iddialı bir laf olacak ama, en sonunda aradığımız adayı bulduk. Hadi, şimdiden hepimizin gözü aydın olsun!"

Niver'in artık bir beklentisi kalmadığı için işi gırgıra vurdu.

"Bana bulduğunuz bu adam," dedi. "Kaşlı gözlü mü bari?.."

Eda onun bu sözlerine kıs kıs gülerken, telefonun diğer ucundaki Olcay Hanım şaşkınlıktan bir an duraksadı.

"Ayrıca," diye konuşmasını sürdürdü Niver. "Bu adam kahve içmesini biliyor mu? Çünkü daha önce bulduğunuz öküz herif herkesin içinde beni rezil etmişti. İnanır mısınız, o günden beri Kahve Dünyası'na girip de kaşık çikolata almaya cesaretim yok."

Eda'nın neredeyse gülmekten göbeği çatlayacaktı.

"Kusura bakmayın," dedi Olcay Hanım. "O buluşmadan dolayı size karşı çok mahcubum. Bu yüzden kendimi affettirmek istiyorum. İnanın bu beyle bizzat

kendim görüştüm, karakterini ölçüp biçtim. Tam size göre biri."

Nedense Niver'i bir gülme krizi tuttu.

"Peki," dedi. "Karakteri kaç metre çıktı?"

Olcay Hanım onun böyle alaycı konuşmasına bayağı bozuldu, fakat sesine yansıtmamaya özen göstererek, "Ben espri yapmıyorum, ciddiyim," dedi. "İsterseniz bu akşam bir tanışın, ne dersiniz?"

Niver daha önce yaşadığı hayal kırıklığından dolayı biraz kararsızdı. Onun bu kararsızlığını hisseden Eda yanına yaklaşıp kulağına fısıldadı:

"Ne kaybedeceksin geri zekâlı? Bu görüşmeyi kabul et hemen."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Niver. "Görelim bakalım, bu sefer gerçekten de dediğiniz gibi mükemmel birini mi bulmuşsunuz..."

***

Pazartesi günleri Eda'nın boş günüydü. O gün işe gitmesine gerek olmadığı için Niver'in yanından ayrılır ayrılmaz, geri döndü eve. İçeri girer girmez dolabın kapağını açıp buz gibi bir bira çıkardı, sonra tezgâhın üzerinde duran açacağı alıp şişenin kapağını açtı. Birayı kana kana içtiği bir sırada kapının zili çaldı.

Elindeki birayı mutfaktaki küçük masanın üstüne koydu, "Hayrola," diye söylenerek kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne geldiğinde, "Kimsiniz?" diye seslendi.

"Benim, Meriç."

Eda sağ elini yumruk yapıp sol avcunun içine birkaç kez vurarak, "Tüh!" dedi kendi kendine. "Onu nasıl da unuttum? Vallahi Orçun bir duyarsa lime lime doğrar beni."

Eda hemen kapıyı açtı, gülümsedi.

"Hoş geldin, nasılsın?"

Meriç de aynı şekilde ona bakıp gülümsedi.

"Hoş bulduk. Çok iyiyim. Ama bu İstanbul'un nemli havası beni öldürecek galiba. Dün gece sabaha kadar uyuyamadım."

"Ee! Artık bu havalara alışsan iyi edersin. Çünkü buranın havası bizim oraların havasına pek benzemez toprağım."

"Çok haklısın. Ne yalan söyleyeyim, insanları da biraz garip geldi bana. Sen bu insanlara nasıl alıştın peki?"

Eda şaşırmıştı.

"Dur bakalım! Daha dün bir, bugün iki... Ne oldu toprağım? Yoksa biriyle mi tartıştın?"

"Yok canım! Kiminle tartışacağım ben? Şu kapıcıyı hiç gözüm tutmadı. Bir de karşıdaki bakkal biraz kazıkçı gibi geldi bana. Buraların yabancısı olduğumu anlayınca, hesabı hemen şişirdi."

"Desene," dedi Eda tebessüm ederek. "Senin için yanıyordur şimdi. Buz gibi bir bira içer misin?"

Meriç bir anlık duraksamadan sonra, "Neden olmasın?" dedi. "Bu sıcak havada buz gibi bir biraya kim hayır der ki?"

"O zaman geç içeri," dedi Eda neşeli bir şekilde. Ardından tekrar mutfağa gidip buzdolabını açtı, bir şişe bira çıkardı.

"Sahi," dedi biranın kapağını açarken. "Kapıcıyı neden gözün tutmadı?"

"Bence bu adam fırıldağın teki! Sanki bir işler çeviriyor gibi geldi bana. Bilmem, belki de günahını alıyorumdur."

"Yok, bence almıyorsun. Ben de hiç sevemedim onu. Hayatımda böyle yılışık bir şey görmedim."

Meriç bir an onunla göz göze geldi, sonra bakışlarını ondan kaçırıp gözlerini boşluğa dikti. Eda'nın da sanki içinden bir şeyler koptu. O an ikisinden de çıt çıkmadı. Eda başını önüne eğip, "Biranı," dedi. "İçmeyecek misin?"

Meriç'in yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. Titreyen ellerini uzatıp birayı aldığı sırada şişe ikisinin de parmaklarından kayıp yere düştü, tuzla buz oldu.

İkisi de sanki sözleşmişçesine aynı anda yere doğru eğildiklerinde kafa kafaya çarpıştılar. Eda sağ elini kaldırmış başını ovarken, Meriç de bir gözünü kapatmış, sol eliyle başını ovuyordu. Eda bu komik duruma birden katıla katıla gülmeye başladı. Kahkahaları arasından, "Ne oldu bize?" diye sordu.

Meriç o an şaşkınlığını ve çekimserliğini üzerinden atmak istercesine, "Bilmiyorum artık," dedi. "Beni ya bu sıcak havalar çarptı ya da sen!"

Eda bu söz karşısında afalladı, bir şey söyleyemedi. Şaşkınlık dolu bakışlarını ona diktiğinde, gözlerinin

mutlulukla parıldadığını gördü. O an dudağına yumuşak bir öpücük konduğunu hissetti...

***

Niver o akşam Beyoğlu'ndaki Cezayir Sokağı'na gelmiş, bir mekâna oturup heyecan ve merakla beklemeye koyulmuştu. Aklı sürekli buluşacağı adamdaydı. Ama ne gelen vardı, ne de arayan...

Hafiften morali bozuldu. İyiden iyiye umudunu yitirmeye başladığı bir sırada, "Eh," diye mırıldandı kendi kendine. "Mademki bu yaşa kadar kendi kaderini şekillendiremedin, şimdi de sana bahşedilen bu trajikomik hayatı yaşamaya mecbursun. Oh olsun sana Niver!.."

İki kişilik masada tek başına oturmuş kendi kendine öfkeyle söylenip dururken, kulağına bir erkek sesi çalındı.

"Affedersiniz!"

Niver dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı, başını kaldırıp adama baktı.

"Çayınızı," dedi mekân sahibi. "Tazeleyelim mi?"

Niver bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayır, tazelemeyin," dedi. "Bu mekândan kopmanın zamanı geldi artık."

Adam onun bu sözlerinden hiçbir şey anlamamış olacak ki, "Pardon!" dedi tebessüm ederek. "Şimdi bu durumda ne yapmak gerekiyor?"

"Hesabı," dedi Niver elini çantasına götürürken. "Getirmeniz kâfi."

Adam önce şaşkınlıkla ona baktı, sonra dudağını hafifçe büzüp yanından ayrıldığı sırada, "Beni yine sap gibi ortada bıraktın ya, alacağın olsun geri zekâlı karı," diye öfkeyle söylendi Niver.

Tam o sırada kırklı yaşlarda, uzun boylu bir adam yanına geldi. Kısa bir an göz ucuyla Niver'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Şansımı," dedi. "Kaybetmedim umarım."

Niver afalladı, ama kendini çabuk toparladı.

"Siz de kimsiniz?"

"Bahtsız Bedevi!"

Niver kendini tutamayıp sinirinden güldü, ardından espriyi patlattı.

"Nasıl yani? Sizde mi çölde kutup ayısıyla karşılaştınız?"

Bu sözleri duyunca adamın açık mavi gözleri kocaman açıldı, bir süre öylece kalakaldı. Sonra o da gülmeye başladı.

"Yok," dedi. "Çölde değil ama İstanbul'un tam göbeğinde iki ayaklı bir ayıyla çarpıştım. Üstelik bu ayı bir dolmuş kullanıyordu. Gelip arabama çarptı. Bu yüzden randevumuza geç kaldım, kusura bakmayın."

Böyle bir cevap beklemeyen Niver az önce ona karşı kırdığı potu nasıl telafi edeceğini bilemedi.

"N'olur siz de benim kusuruma bakmayın," dedi mahcup bir sesle. "Gereksiz bir espriyle giriş yaptım."

Onun bu sözleri üzerine adam tatlı tatlı gülümsedi.

"Rica ederim," dedi. "Bende de hata var. Böyle damdan düşer gibi konuya daldım. Benim adım Fatih. Yanılmıyorsam, sizin adınız da Niver."

Niver ona şaşkın şaşkın bakıp, "Anlaşılan Olcay Hanım," dedi. "Benim hakkımda iyi bir brifing vermiş size."

Fatih bir kez daha gülümsedi.

"Ne yalan söyleyeyim, hem brifing verdi hem de kulaklarımı çekti."

"Kulaklarınızı mı çekti? Neden?"

"Kaşık çikolatayla kahvemi karıştırmamam için!"

Niver bu sözler üzerine utandı, yüzü pancar gibi kızardı. Başını hemen önüne eğdi. O sırada, "Hesabınız," dedi mekân sahibi.

Fatih bakışlarını çevirip Niver'e baktı.

"İnanmıyorum," dedi. "Yoksa kalkıyor muydunuz?"

Niver yine mahcup olmuştu. Fakat bu sefer çabucak kendini toparlayıp, "Ama," dedi. Siz de beni çok beklettiniz."

Fatih hesap sümenini adamın elinden çekip alırken, "Teşekkür ederiz," dedi. "Ama bir yere gitmiyoruz, daha buradayız. Bu hesabı sonra öderim."

Adam tebessüm edip yanlarından sessizce uzaklaştı.

"Aşk olsun size," dedi Fatih sitemkâr bir sesle. "Demek kalkıp gidiyordunuz ha! Biraz daha beklemek istemediniz. Oysaki ben başıma gelen onca şeyden sonra yine de bir otobüse atlayıp size gelmeye çalıştım."

Niver ondan etkilenmeye başlamıştı. İçini tuhaf, garip şekilde tarif edilemez hisler kaplamıştı bir anda.

"Ama sizde de suç var," dedi. "İnsan böyle durumlarda ya arar ya da kısa bir mesaj atar."

Fatih cep telefonunu çıkarıp ona gösterirken, "Bugün," dedi. "Üzerimde acayip bir şansızlık var. Önce kaza yaptım, sonra elimden telefonumu düşürüp kırdım. Az kalsın sizi de göremeden bu uğursuz günü bitiyordum..."

Niver onun bu haline çok üzüldü. O hiç susmaksızın konuşmaya devam ederken acınası gözlerle ona baktı. "Vallahi," diye geçirdi içinden. "Bu ilişkinin olmayacağı da varsa çıkaracağım bu akşam. Şu zavallıya baksana! Yaşadığı onca şansızlığa rağmen bir otobüse atlayıp benim için gelmiş. Daha n'olsun?"

"Siz," diye tekrarladı Fatih. "Beni dinliyor musunuz?"

Niver dalıp gittiği düşüncelerden uzaklaştı bu soruyla.

"Evet," dedi panik bir halde. "Sizi dinliyorum. İnanın başınıza gelenlere çok üzüldüm. Hani kendimi bilmesem, uğursuzluk bende diyeceğim."

"Estağfurullah," dedi Fatih. "Bu ne biçim bir laf? Hiç öyle şey olur mu? Bu talihsiz olaylarda sizin ne suçunuz var?"

"Neyse," dedi Niver düşünceli bir sesle. "Deminden beri ayakta kaldınız. Ben de sormayı unuttum. Oturmaz mısınız?"

Fatih sandalyeyi çekip otururken, "Sizin de," dedi. "Başınızı şişirdim. Hâlbuki böyle biri değilimdir. Tekrar kusuruma bakmayın."

Niver bu sefer onu hayran hayran süzüp, "Olcay Hanım," dedi. "Benim hakkımda size brifing vermiş, ama sizin hakkınızda bana hiçbir şey söylemedi. Sahi, siz kimsiniz?"

Fatih tebessüm etti.

"Benden korkmayın lütfen! Ne inim, ne de cin. Ben de sizin gibi Âdem'den olmayım."

Niver geçen gün ablasının Havva ve Âdem'le ilgili anlattığı hikâyeyi anımsadı birden, sonra ona bakıp gülümsedi.

"Bundan," dedi. "Hiç şüphem yok. Ee! Başka?"

Fatih kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Kırk bir yaşındayım," dedi. "Diş hekimiyim. Son on yıldan beri kendi özel muayenehanemde çalışıyorum."

"Peki, aileniz?"

"Bir tek annem var, ondan başka kimsem yok."

Niver şaşırmıştı.

"Babanıza n'oldu?"

"Babam Arnavutmuş. Gençken bir gemiye kaçak binmiş, İstanbul'a gelmiş. Sonra ailesiyle hiç görüşmemiş. Annemin de zaten hiç kimsesi yokmuş. Babam onu Kız Yetiştirme Yurdu'ndan kaçırıp evlenmiş."

Niver'in şaşkınlığı büsbütün artmıştı.

"Sorması ayıp olmazsa, babanız ne iş yapıyordu?"

"Tüccarmış."

"Peki, siz hiç babanızı gördünüz mü?"

"Onu hayal meyal hatırlıyorum. Çünkü o öldüğünde ben henüz dört yaşımdaydım."

Niver bir an duygulandı, boğazı düğüm düğüm oldu.

"Ama," dedi. "Gördüğüm kadarıyla anneniz sizi çok iyi yetiştirmiş. Yalnız anlamadığım şey, neden bu yaşınıza kadar evlenmediniz?"

Fatih güldü.

"Ya siz?"

Niver böyle bir cevap beklemediği için, "Bilmem," dedi kararsızlığı her halinden belli olurken. "Aslında bu yıla kadar her şey iyiydi, hoştu. Fakat bu yıl birden fark ettim ki, hayatımda bir şeyler hızlıca akıp gitmiş. Bu süre içerisinde bazı şeyleri ıskaladığımı anlayınca telaşlandım sanırım."

"Ben de," dedi Fatih içten bir sesle. "İş güç derken bir de baktım ki bekâr kalmışım. İşte bir düzen kurdum kurmasına da, lakin bu sefer evdeki düzeni kuramadım..."

Niver onun bu açık sözlülüğüne hayran kalmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye konuşmasını sürdürdü Fatih. "İnsan belli bir yaşa gelince evlenir değil, doğru kişiyi bulunca evlenir. Bilmiyorum, ya da evlenmeli mi demeliydim?"

Niver'in çok şaşırdığı belliydi. İşittiği bu sözlerden dolayı âdeta şoka girmişti.

"Ee," dedi Fatih. "Bu konu hakkında siz ne düşünüyorsunuz?"

Niver hemen kendini toparlayıp, "Bence de," dedi. "İnsanın evlenmek için bir eş araması korkunç bir şey.

Oysaki güvenebileceğin, ona sırtını dönüp huzur içinde uyuyabileceğin biri olmalı hayatında. Ama gelin görün ki, bu toplum size göz açtırmıyor. Konu bir noktadan sonra, 'Ee! Sen niye evlenmiyorsun?' sorusuna gelip takılıyor. Size ne ki? Bu soruyu sorma gereği niye?.."

Fatih güldü.

"Yalan yok," diye konuşmasını sürdürdü Niver. "Bu zamana kadar evlenebileceğim biriyle tanışmadım."

"Peki, neden bu hale geldik?"

"Tabiri caizse, kimse kimsenin bir şeyini görmüyor artık. Yeter ki birini bulsun durumundalar. Özellikle metropollerde yaşayan kadınlar plazalarda çalışmaya başlayınca, onlar da erkekler gibi para kazanıp özgürlüklerine kavuşunca, bizler bu acınası hallere düştük. Bana öyle geliyor ki, köydeki kızlar burada yaşayan kızlardan daha özgürler."

Fatih şaşırdı.

"Gerçekten böyle olduğuna emin misiniz?"

"Tabii ki de eminim. Ayrıca niye emin olmayacakmışım ki? Bu şehirde yaşayan birçok kadının yasakları, yapmaması gereken şeyler var. Mesela yalnız başımıza bir bara gidemiyoruz. Çünkü bardan evlenilecek adam çıkmaz! Buradan çıksa çıksa 'one night stand' bir ilişki çıkar ki, bu ilişki de her kadının harcı değil. Oysa köydeki kız meydandaki çeşmeye çok rahatlıkla gidiyor, oğlanla bakışıyor, sonra onu ayartıp evleniyor..."

Fatih kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

"Siz de gülmeyin öyle," diye serzenişte bulundu Niver. "Burada son derece ciddi şeyler söylüyorum. Köy-

deki kızlar, şehirdeki kızlardan daha özgürler gerçekten. Onlar şalvar giyiyor, bizlerse külotlu çorap! Aramızdaki tek fark bu bence."

Fatih de Niver'den etkilenmeye başlamıştı. Uzun zamandan beri hiç kimseyle böyle neşeli ve içten bir sohbet etmediğini düşündü. Açık mavi gözlerini ondan bir saniye bile olsun ayırmaksızın, "Doğrusu," dedi tatlı tatlı gülümserken. "Hiç böyle düşünmemiştim..."

Niver hemen sözünü kesti.

"Ha! Bu arada, bir şeyi söylemeyi unuttum... Bence metropol insanını köleleştiren bir diğer şey de, kapitalist sistem oldu. Daha çok para kazanacağız diye merhametimizi kaybettik, ilişkilerimizin ayarını kurcalayıp bozduk."

Fatih'in kısa bir an gözleri uzaklara dalıp gitti. Sonra düşünceli bir sesle, "Bence de günümüzde öyle bir noktaya geldik ki," dedi. "Bu devirde ne doğru erkek ne de doğru kadın kaldı. Sadece yalan dolan ilişkiler var. Bilmiyorum artık, ya da birbirlerine iyi rol kesen çiftler. Bence evleneceğin insanın eğrisi doğrusuna denk gelirse güzel oluyor. Bu güzel enerjiyi de çoğu zaman dişi kuş veriyor. Ne yalan söyleyeyim, ben sizden bu enerjiyi fazlasıyla aldım..."

Niver'in birdenbire yüreğini tuhaf bir duygu kapladı. O an nasıl bir cevap vereceğini düşünürken cep telefonu çaldı. Çocuksu bir heyecanla hemen açıp, "Alo," dedi.

"Niver Hanım'la mı görüşüyorum?" dedi telefonun diğer ucundaki adam.

"Evet. Peki siz kimsiniz?"

"Polis memuru Yavuz Dursun."

Niver afalladı. Yüreği bu sefer korkudan küt küt atmaya başladı.

"Polis memuru mu?" dedi sesi titrerken. "Buyurun, ne istemiştiniz?"

"Karakolumuza intikal eden bir olay için sizi rahatsız ediyorum..."

Niver korkusunu bir türlü bastıramıyor, zangır zangır titriyordu. Polis memurunun sözünü kesip, "Allah aşkına ne olayı? Ayrıca numaramı kimden aldınız?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

Fatih de şaşırmıştı. O an duyduklarına inanamıyor, endişeli gözlerle ona bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Telefon numaranıza," dedi polis memuru. "Ulviye Aray'dan ulaştık."

Niver iyice afalladı.

"O da kim? Ben öyle birini tanımıyorum..."

Fatih'in her nedense içine bir kuşku düştü. Hemen araya girip, "Az önce polis memuru birinin ismini mi söyledi size?" diye sordu.

Bunun üzerine, "Lütfen bir saniye bekler misiniz?" dedi Niver, polis memuruna. Sonra da kocaman açılmış gözlerini ona çevirip, "Evet," diye cevap verdi. "Ulviye adında..."

Fatih bir an panikledi, ayağa fırladı. Elini uzatıp telefonu almaya çalıştığı sırada, "Bu benim annem," dedi

sesi titrerken. "Telefonum kırılınca yoldan onu arayıp sizin numaranızı vermiştim."

Niver bu sözler üzerine şaşırıp kaldı. Elindeki telefonu usulca ona uzatırken, "Allahım, şaka mı bu ya?" dedi kendi kendine.

Fatih tepeden tırnağa buz kesmiş, âdeta yüreği sıkışmıştı. Korku dolu bir sesle, "Memur Bey," dedi. "Ben Ulviye Aray'ın oğluyum. Hayrola! Yoksa anneme bir şey mi oldu?"

"Annenize değil de," diye cevap verdi polis memuru. "İşyerinize bir şey oldu."

Fatih'in korkudan yüreği ağzına gelmişti.

"Ne oldu işyerime?"

"Ne yazık ki," dedi polis memuru sakin bir sesle. "İşyerinize hırsızlar girmiş, her şeyinizi çalmışlar. Lütfen karakola kadar gelebilir misiniz?"

Fatih'in dudakları titredi, gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarından aşağıya doğru süzülüverdi. Onu böyle görünce Niver kendisini çok kötü hissetti. Ona hoş, avutucu bir şeyler söylemek isterken, "Acilen gitmem gerekiyor," dedi Fatih boğuk bir sesle. "Hoşça kalın."

Niver onun arkasından bakakaldı, sonra içini çekip ağlamaklı bir sesle söylendi:

"Kader, kahpe kader
Yine ağlarını ördün mü?
Bu yârdan çıkmaz artık bir haber
Yâr kaldın mı, öldün mü?.."

ZAKKUMUN TUTKUSUNA BAKAR MISIN?

Hava o gün yine oldukça sıcaktı. Sabah erkenden bütün mahalleli telaşla sokağa dökülmüş, Selma Hanım'ın evinin yakınında toplanmış, fısır fısır konuşuyorlardı.

"Allah Allah!" diye söylendi içlerinden biri. "Bu kadının bahçesindeki ağaçlara ne oluyor böyle?"

"Hiç sorma," dedi Dedikoducu Perihan. "Önce incir, sonra elma, şimdi de armut ağacı... Harbi bir uğursuzluk var bu kadında."

"Hasbinallah," diye homurdandı Afet Hanım. "Kadıncağız yeni taşınmadı ya bu eve. Kırk seneden beri burada oturuyor. Uğursuzluğu da nereden çıkardınız?"

"Afet Hanım doğru söylüyor," dedi başka bir kadın. "O ağaçları kendi elleriyle dikip büyüttü. Onlara her

zaman su verirken, 'Çok şükür! Benim de bu dünyada dikili ağaçlarım var,' diye neşeyle söylenip duruyordu."

Dedikoducu Perihan acı acı güldü.

"Dikili ağacı varmış, peh! Ağaçların kökünü kurutsa iyi, cart diye ortadan ikiye ayırdı. Şimdi gidip sulasın bakayım, artık neyi sulayacaksa?"

Afet Hanım ona ters ters bakıp, "Yahu!" dedi. "Ayıptır, günahtır. Kuldan utanmıyorsun, bari Allahtan utan! Görüyorum ki, kadıncağıza karşı kuyruk acın hâlâ geçmemiş."

Diğer kadınlar birbirlerine bakıp gülüştüler. Dedikoducu Perihan fena halde bozulmuştu. Bu sözün altında kalmaya pek de niyeti yoktu.

"Oğlumu," dedi burnu bir karış havada. "Beğenmedi, ama kızının evlendiği oğlanı da gördük. Allah aşkına neye benziyor öyle? Sünepe bir şey işte! Ben böyle bir damadı kaldırıp damdan aşağı atarım, kafasına bir de odun atarım."

Herkes bu defa Perihan'ın söylediklerine güldü.

"Siz çok yaşayın, e mi?" dedi mahalleye yeni taşınan kadınlardan biri. "Ömürsünüz valla. Sizinle yaşayan adam ölümü unutur, ömrünü uzatır."

"Ama," dedi başka bir kadın. "Bunun kocası çoktan mevta oldu. Rahmetli bunun dırdırına daha fazla dayanamadı, genç yaşta kalbi duruverdi."

Dedikoducu Perihan yine fena halde içerledi.

"Rahmetlinin," dedi kızgın bir sesle. "Öleceği varmış ki, öldü. Ölmesi bir şey değil de, kurdun kuşun arasında

genç yaşımda bırakıp gitti ya beni! Yanarım yanarım işte buna yanarım."

Tam o sırada Yonca yanlarına gelip, "Anne," diye seslendi. "Babam geldi. Bir şey söyleyecekmiş."

Afet Hanım şaşırdı.

"Bana mı?"

"Yok, Selma Hanım'a."

Dedikoducu Perihan'ı inceden inceye bir merak sardı.

"Hayrola! Acaba o karıya ne söyleyecekmiş?"

"Bilmiyorum artık," dedi Yonca. "Ama söyleyeceği şey çok önemliymiş."

"Git," dedi Afet Hanım. "Getir onu. Bakalım gene ne yumurtlayacakmış baban?"

Yonca arkasını dönüp yanlarından uzaklaşırken, "Hadi," dedi meraklı bir sesle Perihan. "Biz de gidip öğrenelim, ne dersiniz?"

Bütün herkes hızla İrfan Bey'in yanına geldi. O sırada Selma Hanım da koşturarak evden çıkmış, nefes nefese kalmıştı.

"Buyurun İrfan Amca, beni çağırmışsınız," dedi derin derin soluk alıp verirken.

"Geçmiş olsun kızım."

"Çok sağ olun. Vallahi ben de hâlâ şoktayım. Kime ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Şaştım kaldım bu işe, aklım ermiyor hiçbir şeye."

"Senin bahçedeki ağaçların ortadan ikiye ayrılıyormuş, doğru mu duymuşum kızım?"

"Evet."

Bunun üzerine, "Yoksa," dedi İrfan Bey. "Sen bahçeye zakkum mu diktin?"

Selma Hanım'ın birden içi ürperdi.

"Evet, diktim. Ne oldu ki?"

"Kızım," diye çıkıştı İrfan Bey. "Sen bilmez misin ki, zakkum meyve ağaçlarını çatlatır."

O an herkesin şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Na... Nasıl yani?" dedi kekeleyerek Selma Hanım. "Bütün bunlara zakkum mu sebep oldu?"

"Ne yazık ki evet kızım! Zakkum o kadar çok su emermiş ki, etrafındaki diğer meyve ağaçları susuz kaldığı için çatlayıverirmiş. İşte bu yüzden zakkuma cehennem ağacı derlermiş ya... Şimdi anladın mı meyve ağaçlarının başına geleni?"

Herkes kendi arasında fısıldaşmaya başladı. İrfan Bey bakışlarını onlara dikip, "Şimdi sorarım size," dedi. "Zakkum mu bahçeye uydu, yoksa bahçeyi mi kendine uydurdu?"

Tam o sırada oradan geçen tuhaf giyimli bir adam, "Vay be!" dedi kendi kendine. "Zakkumun tutkusuna bakar mısın? Tıpkı hırslı kadınlar gibi! O kadınlar da istediklerini elde etmek için zamanla her şeyi kendilerine uyduruvermiyorlar mı?.."

***

Niver o sabah morali bozuk bir şekilde yataktan kalkmış, bir an önce hazırlanıp işe gitmek için evde keyifsiz keyifsiz koşuşturmaya başlamıştı.

"Bu ne surat kızım?" diye söylendi Afet Hanım. "Yoksa bugün seninde mi Karadeniz'de gemilerin battı?"

Niver ağlamaklı bir sesle, "Benimkiler bugün değil," dedi. "Dün akşam battı anne."

"Sabah sabah yine bilmece gibi konuşma. Açık açık söyle, gene n'oldu?"

"Galiba," dedi. "Beni ya cin ya da şeytan çarptı anne."

Afet Hanım elini havaya kaldırıp, "Vallahi," dedi homurtuyla, "şimdi elimin tersiyle bir tane de ben çarpacağım. Delirtme insanı! Çabuk söyle, n'oldu?"

"Dün akşam bir oğlanla tanıştım..."

Afet Hanım'ın vücudunu bir heyecan bastı. Hemen sözünü kesip, "Ee?" dedi. "Nasıl tanıştın? Kimlerdenmiş bu oğlan?"

Niver bir an evlilik merkezini söyleyip söylememe arasında gidip geldi, ama sonra söylememenin en doğrusu olduğuna karar verdi.

"Bir arkadaşım tanıştırdı, ama bu iş olmayacak galiba."

"Neden olmayacakmış?" dedi heyecandan yüreği boğazında atarken. "Yoksa boş boş konuşup oğlanı kaçırdın mı?"

"Yok yok! Bu sefer boş değil, güzel konuştum. Yukarıda Allah var, oğlan da güzel konuştu."

"Eee, sen güzel konuştun, oğlan güzel konuştu, ama senin demenle bu iş olmayacak gibi. Ne demek şimdi bu? Yani bu işi cin ve şeytanın el ele verip birlikte bozduğunu mu söylüyorsun bana?"

"Belki buna inanmayacaksın ama aynen böyle oldu anne."

Afet Hanım bir hışımla ayağa kalktı, elini beline koydu. Öfkeli bir sesle, "Kızım," diye bağırdı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun? Bunu kime söylesen sana kıçıyla güler."

Niver sabah sabah bu konuyu açtığına pişman olmuştu, ama iş işten geçmişti artık. Durumu nasıl toparlayacağını düşünürken, "Dilini mi yuttun ha?" diye çıkıştı annesi. "Hadi, elle tutulur bir şey söyle."

"Bak anne!" diye karşılık verdi Niver. "Zaten boğazıma kadar dolmuşum. Neredeyse oturup ağlayacağım. İster inan ister inanma, ama bu Niver kızının üstünde var bir uğursuzluk."

"Gül gibi kızsın! Üstünde ne uğursuzluğu olacak?"

"Var dedim anne, var!.. Sen kabul etsen de, etmesen de üstümde var bir uğursuzluk. Hatta bu öyle bir uğursuzluk ki, dün akşamki zavallı oğlana da bulaştırdım. Benimle buluşmaya gelirken arabasıyla kaza yapmış, cep telefonunu düşürüp kırmış, tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de işyerini soymuşlar."

Afet Hanım neredeyse küçük dilini yutacaktı. Ama neyse ki kendisini çabucak toparladı.

"Bunların hepsi dün mü oldu?" dedi boğuk bir sesle.

"Evet. Şaka gibi! İnsanın inanası gelmiyor, değil mi anne?"

"İyi de," dedi. "Senin ne suçun var bu olanlarda? O aşağılık hırsızları sen mi gönderdin bu oğlanın işyerine?"

"Tabii ki de ben göndermedim. Ama başına gelen onca felaketten sonra benim hakkımda ne düşündü acaba?"

"Yoksa onu daha aramadın mı sen?"

"Telefonu yok ki, nasıl arayacağım anne?"

Afet Hanım bir kez daha öfkeyle söylenirken, "Ah be salak kızım!" dedi. "Mademki ona ulaşamıyorsun, sen de o zaman arkadaşını arasaydın ya."

Niver kahverengi çantasını alıp omzuna astı, ayakkabılarını giydi. Sonra başını çevirip annesine baktı.

"Sabahın köründe," dedi. "Onu nasıl arayayım?"

"Sen de dün gece arasaydın."

"Aradım, ama telefonu kapalıydı. Neyse... Ben şimdi çıkıyorum, işe geç kaldım. Sonra görüşürüz anne..."

Niver kapıyı çekip çıkarken, "Beni merak içinde koyma," diye arkasından seslendi Afet Hanım. "Mutlaka haberdar et. Yoksa gün içinde telefonla kırk defa ararım seni, duydun mu beni?"

***

Niver o günü canı sıkkın ve keyifsiz geçirmişti. Bütün gün masasından neredeyse hiç kalkmamış, uzun uzun düşünmüştü. Bazen de kendi kendine, "Üstümde var

bir uğursuzluk. Birçok kadının hüzünlü de olsa bir aşk hikâyesi var, ama bende o da yok. Çünkü ortada ilişki namına hiçbir şey yok. Bilmiyorum, neden olmuyor güzel Allahım?" diyerek iç çekmiş, akşamı zor etmişti. Mesai bitiminden sonra da soluğu Hasbi'nin Yeri'nde almıştı...

Elindeki rakı kadehini başına dikip bitirdikten sonra üzgün bir sesle, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Eda'ya. "Az önce dediğim gibi üstümde var bir uğursuzluk, doğru mu?"

Eda hem üzgün hem de şaşkındı. Onun gözlerinin içine bakıp, "Doğru," diye cevap verdi. "Senin üstünde var bir uğursuzluk! Acaba diyorum gidip kurşun mu döktürsek sana?"

Niver o sırada çatalını büyük bir öfkeyle masadaki kavuna batırıp acı acı gülümsedi, ardından kahırla söylendi:

"Kavanoz götlü dünya
Her şeyin yalan bir hikâye
Herkese kavun yedirdin
Bana da kelek..."

"Hiç söyleme zaten," dedi Eda. "Bizde şans olsaydı, bu saatte oturup kahırdan içmez, çocuğumuzu yatağına yatırmış uyutuyor olurduk."

Niver sustu, bir şey söylemedi. Sadece rakı şişesine uzanıp kadehini doldurdu. Rakısından büyük bir yudum aldıktan sonra, "Oysaki ona mesaj da attım," dedi. "Ama dönmedi hâlâ."

Eda, "Bu sefer gerçekten seni Allah çarpmış! Çünkü seni daha önce hiç bu halde görmemiştim," dedi.

Niver acı acı gülümsedi yine.

"Allah değil, beni ya cin ya da şeytan çarptı."

Eda'nın lokması ağzında kaldı.

"Sahi, ondan bu kadar çok mu etkilendin kız?"

"Yalan yok, evet! Benim yerimde kim olsa etkilenirdi. Bir düşünsene! Başına gelen onca felaketten sonra bir otobüse atlayıp ayağına kadar gelen bu kısmete kim hayır diyebilir ki? Sen diyebilir misin?"

Eda güldü.

"Demem! Zaten dün gelen kısmete de hayır demedim."

Böyle bir şey duymayı beklemeyen Niver bir an afalladı.

"Dur, dur bir saniye! Sen az önce ne söyledin?"

Eda mahcup bir halde başını önüne eğip, "Şey," dedi neredeyse fısıltıyla. "Biriyle çıkmaya başladım."

Sanki o an derin bir sessizlik çöktü masaya. Niver öylece kalakaldı... Neden sonra şaşkınlığını üzerinden atıp kendine geldiğinde, "Bunu niye hemen söylemedin bana?" dedi sitemkâr bir sesle.

"İnan her şey o kadar hızlı gelişti ki! Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gerçekten çok şaşırdın mı?"

"Deli misin kız? Şaşırmaz olur muyum? Tabii ki de çok şaşırdım. Söyle bakalım şimdi, nasıl tanıştın bu oğlanla?"

"Aslında sen onu gıyaben de olsa tanıyorsun."

Niver'in şaşkınlığı büsbütün artmıştı.

"Allah Allah! Kim?"

"Bizim Orçun'un kuzeni."

"Şu Ankaralı oğlan mı, neydi ismi?"

"Meriç."

Niver birden kaşlarını çatıp, "Kızım," dedi. "Daha dün bir, bugün iki! Sen hangi ara flört ettin bu oğlanla?"

"Galiba," dedi Eda. "Orçun giderayak ikimizin de aklına bu fikri soktu, deyim yerindeyse yuvamızı yaptı."

"Sen de onunla hemen çıkmaya başladın, doğru mu anladım?"

Eda bir an kıkırdadı.

"Vallahi," dedi. "Aynen böyle oldu. Onunla çıksam iyi!"

Niver'in birden gözleri fal taşı gibi açıldı, eliyle ağzını kapattı.

"İnanmıyorum sana, demek o iş de oldu ha!"

Eda hiç sesini çıkarmadı. Önündeki kadehi gülümseyerek kaldırıp bir yudum aldığı sırada Niver'in cep telefonuna bir mesaj geldi. Niver masanın üzerinde duran telefonu eline aldı, bir tuhaf duygunun etkisi altında, gözlerini hiç kırpmadan mesajı okudu:

"Şems-i Tebrizi demiş ki: 'Ya tam açacaksın yüreğini ya da hiç yeltenmeyeceksin! Grisi yoktur aşkın; ya siyahı, ya beyazı seçeceksin.' Ne yazık ki dün başıma gelen uğursuzluklardan sonra bir daha sizinle görüşmeme kararı aldım. Beni anlayacağınızı umuyorum. Hoşça kalın..."

BAZILARI ÇİRKİN SEVER

Günlerden çarşambaydı. Niver o gün işyerindeki birkaç samimi arkadaşıyla öğle yemeğine çıkmıştı. Bir yandan bir şeyler atıştırıyorlar, bir yandan da laflıyorlardı.

"Kızlar," dedi Melis. "Beymen'de çok hoş siyah bir ceket var, gördünüz mü sizde?"

"Haydaaa!" diye söylendi Hande. "Bak sen! Durduk yerde yine iş çıkardın başımıza. Şimdi gidip görmesen olmaz."

Herkes birbirine bakıp kıkırdadı.

"Beymen'deki ceketi," diye söze karıştı Bilge. "Boş verin. Siz bugün Özden'in giydiği ceketi gördünüz mü?"

"Elbette gördük," dedi Melis alaycı bir sesle. "Kelimenin tam anlamıyla iğrençti. Çok mu aramış acaba?"

"Zaten o kızda bir tuhaflık var," dedi Hande. "Fakat anlamadığım şey, bu kız kocayı nasıl bulmuş?"

"Hiç sorma," dedi Bilge. "Şans işte. Bazıları çirkin sever, bazıları da gidip tuhaf olanları..."

Melis sözünü kesti.

"Keşke Allah bize de çirkin şansı verseymiş."

"Bizde nerdeee o şans?" diye iç çekti Bilge. "Nerde bir garson var, biz gider onu buluruz. Hatta geçen gün başıma böyle komik bir olay geldi... Kızlarla Caddebostan'da yeni açılan bir mekâna gittik, biraz takılıp eğlenelim dedik. Fakat o sırada bir de ne göreyim? Çok hoş bir oğlan deniz mavisi gözleriyle beni kesip duruyor. Yalan yok, o hoş bakışları içimi hoplattı. Kızlara çaktırmadan masadan kalktım, sigara içme bahanesiyle kapının önüne çıktım. Oğlan da hemen peşime takılıp geldi. Çakmağını çıkarıp sigaramı yakarken, 'İyi akşamlar güzel bayan! Sizi mekânımızda ağırlamaktan son derece mutlu oldum,' dedi. Sigaramdan bir nefes çekip dumanı neşeli bir şekilde havaya üfledim. Sonra cilveli bir sesle, 'Aa! Gerçekten mi? İnanın bu sözleri duyduğuma çok şaşırdım. Peki, burada ne iş yapıyorsunuz?' diye sordum. Oğlan çakmağını ceketinin iç cebine sokarken, 'Burada şef garsonum,' demez mi? İşte o an dünyam başıma yıkılıverdi. Birden o yakışıklı oğlanın gözümdeki değeri sinek kadar oldu. Bütün hevesim, heyecanım uçup gitti..."

Hepsi ağzını bir karış açmış dikkatle onu dinlerken, "Pardon ama," diye araya girip sözünü kesti Niver. "Sen ne bekliyordun?"

"E bari mekânın müdürü olsaydı canım!.."

Bu sefer hepsi aynı anda sözleşmişçesine kahkahayı bastı. Bilge ise hâlâ söyleniyordu:

"Daha sonra öğrendim ki şef bile değilmiş, orda garsonmuş."

"Kızlar," dedi Melis. "Hiç boşuna kendimizi kandırmayalım. Bizi mekânın sahibi değil, garsonu gelip bulur ancak."

"Aynen öyle," dedi Bilge. "Bu yüzden de kabak gibi ortada kaldık ya."

"Geçen gün," dedi Melis içli içli. "Ben de kabak gibi ortada kaldım. Benim başıma da başka bir trajikomik olay geldi... Yine her zamanki gibi tanıdıklar devreye girip biriyle aramı yapmaya çalıştı. Güya bu adam o gün sözleştiğimiz yere gelecek, bir kahve içip tanışacağız. O gün bekle bekle dur anam! Ama bir türlü gelmek bilmiyor adam. Artık dayanamayıp ona mesaj attım:

'Sizi bekliyorum. Nerdesiniz?'

Birkaç dakika sonra cep telefonuma şöyle bir mesaj geldi:

'Kusura bakmayın, gelemeyeceğim. Çünkü arabam bozuldu. Abimin arabasıyla da oraya gelmek istemedim.'

Onun bu mesajından sonra âdeta şoka girdim kızlar. Epey bir süre sonra kendime geldiğimde bu işe ara-

cı olan kişiyi arayıp, 'Herhalde seninki bana bir uzay aracıyla gelecekti, ama ne hikmetse gelmedi. Gelmediği yetmezmiş gibi bir de abisinin arabasını beğenmeyip küçümsedi,' diye alaycı bir şekilde söylendim. Oysaki o gün bir otobüse atlayıp gelse, benim gözümde evlenilecek bir adamdı..."

Niver o an kalakaldı, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. O şaşkınlıkla da, "İki gün önce buna benzer bir olay benim başıma geldi," dedi ve sonra yaşadıklarını tek tek anlatmaya koyuldu...

Niver başından geçenleri anlatıp bitirdiğinde, "İnanmıyorum sana," dedi Hande şaşkın bir ses tonuyla. "Bu bir kâbus olmalı!"

"N'apcaksın?" diye iç çekti Niver. "Bazen olacağın önüne geçemiyor insan."

"Haklısın," dedi Bilge. "Bugün bir şeyi daha iyi anladım ki, Tanrı plan yapanlara gülüyor bence. Galiba en iyisi sürprizlere açık olmak, siz ne diyorsunuz kızlar?"

"Senin bu sözlerin iyi hoş da," dedi Melis, "erkek milleti pek sürprizlere açık değil. Görmüyor musun be kızım? Adamlar söz verdikleri randevuya gelmekten acizler. Bu saatten sonra onlardan bize ne köy olur ne de kasaba..."

"Ee, bu durumda ne yapalım?" diye sordu Bilge. "Oturup karalar mı bağlayalım?"

"Karalar bağlama, ama boş yere de umutlanma. Bu erkek milletinin aklı başına ancak ne zaman gelir, biliyor musunuz?.."

Herkes bir an derin düşünceye daldı.

"Siz hiç cevap vermeyin," diye konuşmasını sürdürdü Melis. "Ben cevap vereceğim: Bir başkasıyla evlendikleri zaman! Peki, neden mi böyle düşünüyorum? Çünkü geçen gün bir alışveriş merkezinde eski erkek arkadaşımla karşılaştım tesadüfen. İt herif beni görür görmez hemen karısından yana dert yanmaya başladı. Neymiş efendim? Bu şerefsiz bir ortamda rakı içerken, karısı da kola kutusunu havaya kaldırıp, 'Şerefe,' diyormuş. Benim gibi yol yordam bilen biri değilmiş. Tüh senin şerefine tüküreyim be adam! Beni bırakıp giderken aklın nerdeydi peki? Evlendikten sonra mı aklın başına geldi? O son nokta oldu işte. Dayanamayıp açtım ağzımı. 'Bana bak!' diye çıkıştım. 'Eskisi gibi sana karşı ne duygum var, ne yüreğim, ne de sabrım... Ve senden sonra o kadar çok yol aldım ki, bu saatten sonra senin tamircin olamam. Sense hâlâ bıraktığım yerde otluyorsun. Karınla birlikte otlamaya da devam et...' Tabii şerefsiz adam bu çıkışı beklemiyordu benden, karşımda öylece kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi."

"Helal olsun sana!" dedi Niver. "Ağzına sağlık kız! Adamı madara etmişsin."

"Ee!" dedi Melis. "İntikam soğuk yenen bir yemektir. Günahı olmayanın günahına asla girmeyeceksin, doğru mu kızlar?"

"Ah ah!" diye içini çekti Niver. "Çok güzel söyledin, ama gel de bunu erkek milletine anlat. Bizim gibi

maskesiz ve samimi kızlardan ödleri kopuyor. İlla gidip oyuncu birilerini bulacaklar."

Melis acı acı güldü.

"Böylelerine âşık olan erkekler cehennemin dibine gitsin zaten. Eskiden onları dinledim, anladım. Fakat onlar beni dinlemedi, anlamadı. Artık ben de onları yok sayıyorum."

Hande kolundaki saate baktı, sağ elini kaldırıp garsondan hesabı istedi. Çantasından cüzdanını çıkarırken, "Sanırım," dedi. "Melis haklı! Çünkü onları yok saydığında, gururlarına yedirip bir türlü gidemiyorlar senden. Çekip gidenler ise birilerine tamamıyla sahip olanlar..."

***

Niver o gün işten biraz erken çıkmış, Meriç'le tanışmak için Eda'nın evine uğramıştı. Kendine ait bir şeyi süzercesine, uzun uzun, tepeden tırnağa süzdü Meriç'i. Bir yandan da büyük bir hoşnutsuzluk içinde acınası gözlerle Eda'ya bakıyordu.

"Ee?" dedi Eda meraklı bir şekilde. "Sevgilimi nasıl buldun?"

Meriç otuz yedi yaşında, 1.60 boyunda, göbekli, kumral saçlı, ela gözlü, yüzünde yer yer siğiller olan çirkin bir adamdı. Ama aynı zamanda çok akıllıydı. Tıpkı Eda gibi neşeli ve kendisiyle son derece barışık biriydi...

Niver, "Düşünüyorum da en çıkar yol, bu çirkin oğlanı senin yanından bir an önce uzaklaştırmak," diye aklından geçirdiği sırada, Meriç bir kahkaha atıp araya girdi.

"Bu nasıl bir soru aşkım? Tabii ki de yakışıklı bulmuştur beni."

Niver duyduğu bu sözler karşısında afalladı. Onun kendisiyle bile dalga geçmesine şaşırmıştı. O şaşkınlıkla, "Şu yüzündeki siğilleri aldırmayı hiç düşünüyor musun?" diye sordu.

Meriç bir kahkaha daha atıp, "Hayır," dedi. "Şimdilik biriktiriyorum. Daha sonra hepsini toplu aldıracağım."

Niver fena halde bozuldu. Sinirden gülerek, "Peki," dedi. "Senin söylediğin gibi olsun. Şimdilik topla bakalım. Kim bilir belki ilerde toplu bir indirim de yaparlar sana."

Meriç ve Eda bu espriye kahkahalarla güldüler.

"Böyle bir şey neden olmasın ki?" dedi Meriç kahkahalar atmaya devam ederken. "Bakarsın üç siğil aldırana bir siğil bedava yaparlar."

Niver inanılmaz derecede şaşkındı.

"Gerçekten sen kendinle hep böyle barışık bir adam mısın?"

"Evet," dedi Meriç kendinden emin bir sesle. "Kavgalı biri olacağıma barışık biri olmayı tercih ediyorum. Yoksa kötü mü yapıyorum?"

Niver bir an öylece kaldı, aralarında gene kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Tabii ki de hayır," diye cevap verdi. "Böyle davranarak en iyisini yapıyorsun. Bir insanın

kendisiyle barışık olması kadar güzel bir şey var mı bu hayatta?"

Meriç birden konuyu değiştirdi.

"Eda'nın anlattığı kadar varmışsın."

Niver gülümsedi.

"Allah Allah! Benim hakkımda ne anlattı ki sana?"

"Çok eğlenceli birisi olduğu söyledi."

Niver başını çevirip Eda'ya baktı.

"Sağ olsun," dedi tebessüm ederek. "Arkadaşım diye söylemiyorum ama onun da pırlanta gibi bir kalbi var."

Meriç de tebessüm edip, "Biliyorum," dedi. "Kalbine girdiğim gün bunu gördüm."

Eda'nın bu sözlerden sonra yüzü pembeleşti.

"İkiniz de kesin artık," diye söylendi. "Yeter bu kadar iltifat. Beni daha fazla utandırmayın."

Meriç bir an onun elinden tutup kendine doğru çekti, az önce pembeleşen yanağından öptü. Niver onlara şaşkın şaşkın bakarken, "Bu saatten sonra," dedi. "Size diyeceğim şey, Allah muhabbetinizi daha fazla artırsın."

Meriç gülümseyerek oturduğu yerden kalktı.

"Ben," dedi, "sizi biraz baş başa bırakacağım. Çünkü cep telefonum Orçun'un evinde kaldı. Alıp geliyorum hemen."

Niver ona gözlerini dikti.

"Sahi," dedi. "O çıktığınızı biliyor mu?"

"Henüz ona söylemedik."

"Neden?"

Eda hemen araya girdi.

"Bilmem, sürpriz yapalım dedik. Bakalım öğrendiği zaman nasıl bir tepki verecek?"

Meriç sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp yanlarından sessizce ayrılırken, "Ee?" diye fısıldadı Eda. "Onu nasıl buldun?"

Niver başını çevirip onun arkasından baktı. Meriç kapıyı açıp tam dışarı çıktığı sırada, "Vallahi," dedi Niver. "Seni bu sefer Allah çarptı. Bu ne kız? Hâlâ şaşkınlık içindeyim. Koca İstanbul'da bula bula bu çirkin adamı mı buldun?.."

Eda bu sözlere o kadar çok içerledi ki, birden morali bozuldu.

"Sen," diye konuşmasını sürdürdü Niver. "İnanılmaz güzel adamlar seçerdin. N'oldu sana böyle? Senin yanında o güdük boyuyla cüce gibi kalıyor."

Eda ona yan yan baktı.

"Ama," dedi. "Tabanı yüksek ayakkabılar giyiyor."

Niver öfkelenmişti.

"Salak! Sen de topuklu ayakkabılar giyiyorsun."

"Umurumda değil, n'apayım? Ben de bir daha giymem. Topuklu yerine tabanı düz ayakkabılar giyerim. Hem bu ayakkabılar daha sağlıklıymış."

Niver neredeyse öfkeden kudurmak üzereydi.

"Kızım," diye çıkıştı. "Beni deli etme! Karşıma geçip saçma sapan ne konuşuyorsun böyle? Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu senin? Hadi bu oğlanın güdük boyundan vazgeçtim, yüzündeki siğillere ne demeli peki?"

"Niye, ne var ki yüzünde?"

Niver bir kez daha şaşırdı.

"Sen kör de mi oldun kızım? Görmüyor musun yüzündeki siğilleri? Yoksa bu oğlan büyümü yaptı sana?"

"Ne büyüsü ya? Saçmalama sende."

"Ah ah!" diye söylendi Niver. "Sana her ne olduysa, o Azman adlı kediden sonra oldu. Acaba o gün başka nerelerini tırmaladı?"

Eda acı acı gülümseyip, "Sen," dedi. "Deminden beri saçmaladığının farkında mısın? Bu ilişkinin o kediyle ne alakası var?"

Niver duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Dudağını büzdü, başını "olamaz" der gibi sağa sola salladı.

"Öyleyse," dedi boğuk bir sesle. "Bana bir neden söyle. Bu oğlanın neyine âşık oldun sen?"

Eda hiçbir şey söylemedi, sustu.

"Bak," diye çıkıştı Niver. "Gördün mü? Bana bir cevap bile veremiyorsun. Az önce dediğim gibi, ya seni Allah çarptı ya da bu oğlan sana büyü yaptı."

Eda'nın gözleri doldu, boğazı düğümlendi. Sonra, "Ona karşı," diye mırıldandı. "Adını koyamayacağım bir şey hissettim. Onu gördüğümde bırak ellerimi, diz kapaklarım titriyor. Evet! Bu zamana kadar inanılmaz güzel adamlar seçtim. Yalan yok, hep de öylelerini sevdim. Biliyorum, o hiç yakışıklı biri değil. Hatta senin dediğin gibi çirkin de biri. Ama bu sefer gidip çirkin bir adamı sevdim, niye? İşte kendime bile anlatamadığım bir şey bu. Şimdi biraz olsun beni anlıyor musun?.."

Niver bu defa ona hiçbir şey söyleyemedi, sustu.

"Galiba aşk," diye konuşmasını sürdürdü Eda, "olmayana doğru kayan bir arayış duygusuymuş. Ben de başıma gelince anladım bunu..."

NASIL OLACAK?

Sabah saat sekizde, Orçun apartmanın dış kapısını açıp içeri girince, posta kutusunda, bu sefer kendi adına yazılmış yeni bir mektup buldu. Yine bir tuhaf duygunun etkisi altında zarfı açıp içindeki mektubu bir solukta okudu:

"Sevgili Orçun, nasıl olacak?"

Orçun bir an duraksadı. Elinde tuttuğu kâğıda korku dolu gözlerle bakarken, "Tatil dönüşü bu ne lan?" diye kendi kendine mırıldandı. Tam o sırada asansörün kapısı açıldı, içeriden apartmanın kapıcısı Bayram çıktı.

"Aa! Günaydın Orçun Bey. Hoş geldiniz. Tatiliniz nasıl geçti?"

"Hoş bulduk," diye keyifsiz bir şekilde cevap verdi Orçun. "Gayet iyi geçti, ama şimdi burnumdan geldi..."

Kapıcı Bayram merakla, "Hayrola, yoksa kötü bir şey mi oldu?" diye sordu bu kez.

Orçun elindeki kâğıdı ona uzatıp, "Bunu," dedi sinirli sinirli. "Kim yazıp bırakıyor posta kutuma?"

Kapıcı Bayram şaşırmıştı.

"Vallahi ben bilmem. En iyisi siz bunu yönetici beye sorun. Ayrıca ne yazıyordu ki o kâğıtta?"

"Ne mi yazıyor? Al, kendin oku."

Kapıcı Bayram'ın birden yüzü kızardı, başını önüne eğdi. Utana sıkıla, "Benim," dedi, "okumam yazmam yoktur."

"Öyleyse dur, ben sana okuyayım. Şöyle yazıyor:

'Sevgili Orçun, nasıl olacak?'

Evet, yanlış duymadın. Aynen böyle!.. Bunu yazıp posta kutuma bırakanı görmedin sen, doğru mu?"

"Tövbe Yarabbi, tövbe! Vallahi de, billahi de görmedim Orçun Bey. Ayrıca bunu niye yazmışlar anlamadım. Yani ne demek istiyor?"

"Ah! Ben de bir bilsem," diye iç çekti Orçun. "Ona gününü göstereceğim yoksa. Neyse... Seni daha fazla tutmamayım, şimdi yapacak işlerin vardır."

"He ya! Bugün pazar. Herkes birazdan uyanmaya başlar. Ben de bakkaldan hemen gazeteleri alıp gelecektim."

Orçun bir şey söylemeden Bayram'ın yanından ayrıldı, düşünceli bir şekilde asansöre bindi. Dokuzuncu katın düğmesine bastı, asansör kata gelince durdu, valinizi alıp kabinden dışarı çıktı. Cebinden anahtarını çıkarıp deliğe soktu, kapıyı usulca açıp içeri girdi.

Kapının önünde biraz durup elinde tuttuğu kâğıda baktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Kafasını toparlaması gerekiyordu. Valizini bırakmak için koridordan sessizce geçip yatak odasına doğru yöneldiğinde birden onları sarmaş dolaş bir halde yan odada uyurken gördü.

O anda yaşadığı şoku anlatmak mümkün değildi. Daha bir şoku atlatamadan başka bir şok yaşıyordu. Bu şokun etkisiyle, "Burada neler oluyor?" diye bir çığlık kopardı.

Eda ile Meriç dehşet içinde uyanıp kocaman açılmış gözlerle ona baktılar. İkisi de hiçbir tepki vermiyor, öylece duruyorlardı.

"Size tekrar soruyorum," diye homurdandı Orçun. "Burada neler oluyor?"

Meriç neden sonra şaşkınlığını üzerinden atıp, "Ulan salak kuzen!" diye çıkıştı. "Ödümüz bokumuza karıştı. Korkudan az kalsın kalp krizi geçirecektim."

Orçun hâlâ yaşadığı şokun etkisindeydi.

"Bırak bu ayakları! Bu ne iş kuzen?"

"Gördüğün gibi," dedi Meriç. "Bunun üzerine daha nasıl bir açıklama yapayım sana?"

Eda o ana kadar ölü gibi hareketsizdi. Hâlâ kendine gelememişti. Orçun bu sefer dudaklarını hafifçe oyna-

tarak, "Öyleyse," dedi. "Belki de Eda Hanım'ın bana söyleyecekleri vardır. Sen ne dersin?"

Son cümleyle şaşkınlığından sıyrılan Eda, "Geri zekâlı," dedi. "Burada adam öldürmedik ya? Ne diye öyle bir çığlık attın? Yoksa tatilde kafana güneş mi geçti senin?"

Orçun o kadar çok şaşırmıştı ki olup bitenler karşısında ne yapacağını bilemedi. Kızmalı mı, yoksa gülmeli miydi?

"Bu sabah," dedi. "Bana ikinci şoku yaşattınız. Görüyorum ki hemen arkamdan iş çevirmişsiniz. Siz hangi ara mercimeği fırına verdiniz, birlikte olmaya başladınız? Ayrıca böyle bir şeyin olduğunu telefonda neden bana söylemediniz?"

Eda yattığı yerden doğrulup, "Sana," dedi. "Sürpriz yapalım dedik, ama sen az önce öküzlük yaptın bize. Sahi ya? O ne biçim bir çığlıktı öyle? Vallahi hâlâ etkisindeyim, titriyorum."

Orçun bu sefer alttan alıp gülümsedi.

"Sizi," dedi. "Korkuttuysam özür dilerim..."

Meriç sözünü kesti.

"Korkmak ne ki lan? Az kalsın aklımız çıkıyordu."

"Yaa!" dedi Orçun alaycı bir sesle. "Ben de sizi bu halde görünce şuurumu kaybettim, birden çığlığı koyuverdim."

Bunun üzerine Meriç yataktan çıkıp yalpalaya yalpalaya yanına geldi. Kollarını onun boynuna doladığında, "Evine hoş geldin kuzen," dedi gülümseyerek.

Orçun da onun sırtına hafifçe vurarak, "Hoş bulduk kuzen," diye karşılık verdi. "Gerçekten ikinizi de çok özledim. Böyle bir sürprizle karşılaşacağımı hiç beklemiyordum doğrusu. Âdeta şoka girdim."

Eda da gülümsedi.

"Eee Orçun Efendi!" dedi. "Sen değil miydin bize, 'İki bekâr Ankaralıyı bir arada görünce kulaklarına kar suyunu kaçırayım,' diyen? Söylediğin şey oldu işte. İstersen şimdi oturup eline kına yak!"

Orçun'un neşesi biraz olsun yerine gelmişti.

"Canım," dedi muzipçe gülümseyerek. "Meğerse siz de çoktan hazırmışsınız. Ben söylemesem de bu iş olacakmış zaten."

"Artık," dedi Meriç. "Orasını bilemeyiz. Ama bu işte senin parmağının olduğu kesin kuzen. Yanlış mı düşünüyorum sevgili[illegible]"

Eda başını "evet" anlamında sallayıp, "Meriç Efendi," dedi alaycı bir sesle. "Artık orasını ben de bilemem. Ama bildiğim bir gerçek varsa, o da şu: İki deli kuzenin arasında kalmışım ben! Allah bundan sonra benim yardımcım olsun."

İki kuzen birbirine bakıp kahkaha atarken, Eda'nın aklına Orçun'un az önce söylediği bir cümle takıldı.

"Sahi," dedi meraklı bir sesle. "Az önce neyi ima ettin sen?"

Orçun bir an kahkahayı kesip ona baktı.

"Ne iması?"

"Hani az önce dedin ya!.. 'Bu sabah bana ikinci şoku yaşattınız.' Peki, yaşadığın birinci şok neydi?.."

"Gerçekten de tam böyle söyledin kuzen," diye araya girdi Meriç. "Ne anlama geliyor bu?"

Orçun onun bu sorusundan sonra tekrar garip bir ruh hali içerisine girdi, sanki konuşmaya nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi. Eda merakla onun yüzüne baktı.

Orçun endişe dolu bir sesle, "Bu sabah," dedi. "Yine bir gizemli mektup aldım."

Meriç şaşırdı.

"Nasıl yani? Gizemli bir mektup mu aldın?"

Orçun elindeki mektubu ona uzatırken, "Evet," dedi. "Daha önce de bundan almıştım."

Meriç büyük bir heyecanla açıp mektubu okurken, "Sakın yine bir yanlışlık olmasın?" diye sordu Eda.

"Hayır, bu sefer adımı da yazmış."

"Allah aşkına bu ne ya?" dedi şaşkınlıkla Meriç. "Nasıl olacak olan şey de ne? Bu sözden nasıl bir anlam çıkarmamız gerekiyor?"

"Acaba," dedi Eda düşünceli bir sesle. "Karakola mı gitsek, ne yapsak?"

"Daha değil," dedi Orçun. "Yarın yöneticiyle bu meseleyi görüşeceğim. Bakalım o ne diyecek?"

"Bana sorarsan bu işi daha fazla uzatma derim sana. Bir an önce çözmeye bak. Yalan yok, korkmaya başladım."

"Kız doğru söylüyor," dedi Meriç. "Belli ki bunu yazan bir sapık. Kafayı takmış sana kuzen."

"Yeter be!" diye çıkıştı Orçun. "Üzerime gelmeyin. Zaten çok fena tırsıyorum. Bir de siz korkutmayın."

Meriç güldü.

"O zaman," dedi. "İş başa düştü kuzen. Hadi, güzel bir Boğaz manzarasında size kahvaltı ısmarlayayım, ne dersiniz?.."

***

Niver o sabah ablasının odasında uyanmış, onun herkesten sır gibi sakladığı günlüğünü kütüphanesindeki yüzlerce kitabın arasından tesadüfen bulmuştu. Büyük bir heyecanla günlüğü eline aldı, siyah kapağını açtı. Sonra ansızın kapağı kapatıp, "Hayır Niver! Bu günlük onun özeli. Bunu ondan gizlice okumaya hakkın yok," dedi kendi kendine. Günlüğü aldığı yere koyuyordu ki, "N'oluuur?" diye mırıldandı. "Yalnızca tek bir sayfa okuyayım. O da rastgele bir sayfa olsun, şimdi anlaştık mı seninle?"

Niver o an merakına yenik düştü, rastgele bir sayfayı çevirip okuma başladı:

"Küçücüktüm, büyüdüm!..

Ayna konuşuyor: 'Ben hep buradaydım, ama sen ne gördün, ne de bildin... Ne kendini ne de beni...'

Küçücüktüm yeni büyüdüm. Takvim yaprakları birbirini kovalayadursun, meğerse hiç yaşama-

mışım, meğerse hiç tatmamışım, meğerse bildim deyip bilmemişim...

Hayatın hikâyeleri beyaz sayfaları doldurup durmuş. Elbette her yaşanılan büyütmüş, her yaşanılan beni ben yapmış.

Bir gün bir dost, 'Sen sanki hiç büyümeyen çocuk gibisin,' dedi.

Sonra düşündüm, düşündüm, düşündüm... Yıllar kovalarken ben nasıl da büyüyememişim ki?

Oysa merdiven basamaklarını hızlı hızlı çıktığımı sandım. Her düşüşümde daha güçlü kalktım. Her yanılgımda biraz daha büyüdüm sandım... Öyleyse bu nasıl bir büyüme ki?

Dost dedi ki: 'Kabukların oldu, duvarların oldu, ama belki kendinden bile sakladığın saf ve kötülük bilmeyen yüreğin sana ve direnişine rağmen hep aynı kaldı. Kırmadın hiçbir kalbi, ama kırdın sen hep kendi kalbini...'

'Bilemedim,' dedim.

Evet, uyanış gibiydi. Kendi kalbimle, kendi özümle yüz yüze gelmek...

İşte o gün anladım; önce kendine, sonra aynaya baktığın yüzünün, gülüşünün derinleri hep küçücük, hep çocuk...

Kendinle yüzleşmeye başlayınca, asıl seni sen yapanlar hayatına dâhil olmaya başlıyor. Gerçek ayna, tam karşında sana bakıyor. Korkularınla yüzleşiyorsun, yanılgılarınla yüzleşiyorsun, eksik-

liklerinle yüzleşiyorsun ve belki de ilk kez ama ilk kez kendini görüyorsun...

Aynan diyor ki: 'Bilmemişsin kendini, görmemişsin kendini, işte bu sensin...'

Küçük kızın elinden tutuyor, ayağa kaldırıyor. Ve yine diyor ki: 'Artık üzme bu küçük kızı, artık bil ve anla onu. Yeni bir sayfa, yeni bir hayat, yeni bir başlangıç, yeni bir umut, yeni bir dünya, yeni bir Aydan...'

Küçük öylece kalıyor... 'Rüya mı bu, yoksa gerçek mi? Gerçekse daha önce neredeydin sen?' diye soruyor.

Ayna konuşuyor: 'Ben hep buradaydım, ama sen ne gördün, ne de bildin... Ne kendini ne de beni...'

Bir an uykudan uyanış, bir olarak hayata yeni bir bakış. O zaman küçük kız dimdik ayakta... Yeni bir dünyanın kapısından adım atıyor. Artık hedef bir yol, bir gönül, bir...

Ayna son defa konuşuyor: 'Hoş geldin Aydan'ım, hoş geldin. Gün aydın, günler aydın...'

İşte o ana kadar küçücüktüm, büyüdüm!.."

Birden kapının yavaşça tıkırdadığını duydu Niver. Elinde tuttuğu günlüğü aldığı yere dikkatle yerleştirdi hemen. Kapı hafif aralandığında, "Günaydın," dedi Afet Hanım. "Burada rahat uyuyabildin mi bari?"

"Sana da günaydın anne," dedi Niver boğuk bir sesle.

Afet Hanım gözlerini ona dikmiş, dikkatle bakıyordu.

"Kız," dedi. "Yoksa sabah sabah ağladın mı sen? Gözlerin neden öyle dolu dolu senin?"

"Ne ağlaması be?" diye yalan söyledi Niver. "Yeni uyandım, daha kendime gelemedim."

"Öyleyse kendi yatağında uyusana kızım. Ne buluyorsun ki burada da vazgeçemiyorsun?"

"Ablam evde olmadığında onun yatağında uyumayı seviyorum. Elimde değil, n'apayım anne?"

"Sen onun yatağında uyuyacağına," diye homurdandı Afet Hanım. "Evlen de kendi yatağında uyu."

Niver'in o an aklına bir şey geldi, kıkırdamaya başladı.

"Nasıl yani?" dedi muzip bir ifadeyle. "Bu dediğin şey, daha önce söylediğin 'Evlen de bir gör' gibi bir şey mi anne?"

Afet Hanım kalakaldı, ona şaşkın şaşkın baktı. Sonra bir an o da gülümseyip, "Sus, edepsiz seni!" diye çıkıştı. "Ne biçim konuşuyorsun benimle?"

Niver birdenbire boynuna sarılıp onu öperken, "Anne," dedi. "Sana söylemeyi unuttum. Dün pazarda Kısmet Teyze'yi gördüm. Sana biraz küsmüş gibi."

Afet Hanım şaşırdı.

"Küsmüş mü? Bunu da nerden çıkardın?"

"Bilmem, bana öyle geldi."

"Yoksa bir şey mi söyledi sana?"

"Sanki bir şey söyleyecek gibi oldu, ama vazgeçti."

"Allah Allah! Ben ona bir şey demedim ki kızım!.. Neden küssün bana?"

"Galiba," dedi Niver düşünceli bir sesle. "Şöyle bir laf etti: 'Selam Allah'ın selamıymış. Kuru kuru selam da verilmez miymiş, ne?"

Afet Hanım önce şaşırdı, sonra kendini tutamayıp öfkeyle gürledi.

"Allah'ın işine bak sen ya! Karı verdiğimiz selamı da beğenmiyor artık. Ee, n'apayım? Bundan sonra ben de ona selamımı ıslatıp gönderirim."

Niver bu sözlere gülerken, Afet Hanım hâlâ söyleniyordu:

"Bir daha böyle söylerse ona de ki: 'Annem bundan sonra selamını ıslatıp gönderecekmiş size Kısmet Teyze.' Anladın mı kız? Aynen böyle söyleyeceksin."

Niver'in gülmekten karnına ağrılar girmişti.

"Sen!" dedi hâlâ katıla katıla gülerken. "Âlemsin valla. Bu lafları nereden bulup çıkarıyorsun be anne?"

Afet Hanım odadan dışarı çıkarken, "İnsanoğlunda olan ağız," dedi. "Elbet hak edene ağzının payını verir. Bu sözümü de sakın unutma kızım."

***

Orçun o gün kahvaltıdan sonra Eda ve Meriç'i baş başa bıraktı, morali bozuk bir halde tek başına eve dön-

dü. Yorgun olduğu için biraz uyumak istiyordu, ama sabah aldığı o gizemli mektup aklına takılınca uykusu kaçtı. Mektuplar gerçekten onu korkutmuştu.

Yataktan isteksizce kalkıp mutfağa gitti, o sırada Nergis'in el salladığını gördü. Onu tekrar öyle kırmızı pijamaları içinde görünce, asansörde tanıştıkları gün söylediği, "Benim adım Kırmızı," deyişini hatırladı, içten içe güldü. Nergis hemen pencereyi açıp, "Merhaba, nasılsınız?" diye seslendi.

O sırada Orçun da pencereyi açmıştı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Gayet iyiyim. Tatilden yeni döndüm. Siz nasılsınız görüşmeyeli?"

Nergis birdenbire kıkırdadı. Orçun ondaki bu tuhaflığı sezmiş olacak ki, "Hayrola?" dedi. "Neden böyle güldünüz?"

"Allah aşkına söyleyin bana: Bu duruma nasıl gülmeyeyim? Sizinle komşuyuz, ama ya asansörde ya da pencere önünde konuşuyoruz. Eğer şimdi müsaitseniz evime buyurun. Ben buzlu viskimi içiyorum. İsterseniz size de bu sıcak havada soğuk bir bira ikram edebilirim."

Orçun da gülmeye başladı.

"Vallahi," dedi. "Çok haklısınız. Peki, birazdan geliyorum."

Nergis sevinçle gözlerini kırpıştırıp, "Yalnızca bugün değil," dedi. "Kapım size her zaman açık! İstediğiniz zaman gelebilirsiniz. Artık burası sizin de eviniz sayılır."

Orçun duyduğu bu sözler karşısında biraz utanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Gerçekten çok naziksiniz."

Nergis onun bu mahcup gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken, "Hadi, bekliyorum sizi," dedi ve sonra da pencereyi usulca kapattı.

Orçun hiç zaman kaybetmeden hazırlandı, evden çıktı. Doğruca gidip Nergis'in zilini çaldı, beklemeye koyuldu. Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Nergis başını hafifçe uzatıp, "Buyurun," dedi gülümseyerek. "Hoş geldiniz."

Orçun da aynı şekilde gülümseyip başını sallarken, Nergis'in sıktığı parfüm burnuna çarptı.

"Bu kokuya," dedi, "âşığım. Kesinlikle sizin teninizde bir başka duruyor. Ha! Bu arada, hoş bulduk."

Sanki o anda Nergis'in yüzünü sıcak bir rüzgâr yalayıp geçti, içini tuhaf bir duygu kapladı. Derin derin soluk alıp verdikten sonra, "Sizi gidi çapkın!" diye söylendi. "Bir kadına nasıl yaklaşacağınızı çok iyi biliyorsunuz doğrusu."

Orçun'un gururu okşanmış gibiydi, gülümsedi.

"Yalan yok! Çapkınlık ruhumda var, öyle sonradan değil."

Nergis kapıyı kapatırken bir kahkaha atıp, "Bende de yalan yok!" dedi. "Çapkınlık ruhumda yoktu, sonradan oldu."

Orçun ona şaşkın şaşkın bakarken, "Ne eğlenceli biri," diye geçirdi aklından. Sonra hafifçe uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Nergis hiç sesini çıkarmadı, bakışlarını ona dikip hayran hayran baktı.

"Ee!" dedi Orçun. "Buz gibi biram nerede?"

Nergis bakışlarını güçlükle ondan çekerken, "Pardon," dedi. "Siz geçip salondaki koltuğa oturun. Ben de hemen biranızı alıp geliyorum."

Nergis arkasını dönüp birkaç adım atmıştı ki, "Şey," dedi Orçun biraz tereddüt ederek. "Sizli bizli konuşmayı bıraksak artık, ne dersin?"

Nergis o an durdu, başını çevirip ona baktı.

"Hay hay! Neden olmasın? Benim için hiçbir sakıncası yok. Hatta sevinirim."

Orçun bunun üzerine tek kelime söylemeden yürüyüp salona geçti. Hayranlıkla eve göz gezdirirken, "Ayrıca," diye seslendi. "Çok da zevkliymişsin. Evine bayıldım."

O sırada Nergis yanına geldi, elinde tuttuğu birayı ona uzatırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama ne yalan söyleyeyim, sen bir de annemin evini görmelisin. Onun evi benimkinden daha güzel."

"Ben de bu İngiliz tarzı dekorasyona bayılıyorum. Peki, onun da mı tarzı aynen böyle?"

"Evet."

"Şimdi her şey anlaşıldı. Demek ki bu tarz ondan sana bulaşmış."

Nergis gülümsedi, elinde tutuğu viski kadehini havaya kaldırıp, "Şerefe!" dedi.

"Bir saniye," diye mırıldandı Orçun. "Neye içiyoruz?"

Nergis kısa bir süre düşündü.

"Tanışmamızın şerefine içelim, olmaz mı?"

"Şerefe!" dedi Orçun gülerek ve sonra elinde tuttuğu bardağı onun kadehine hafifçe vurdu.

Nergis birden viskisini fondip yaptı, sonra, "Ben," dedi. "Bir parmak viski daha koyacağım."

Orçun ona şaşkınlıkla baktı.

"Dikkat et! Şişede durduğu gibi durmuyor bu meret."

"Biliyorum, birkaç defa beni çarpmışlığı vardır."

Orçun güldü.

"Beni de," dedi. "Birçok kez çarptı. Zaten bunu içip de çarpılmayan insan var mıdır şu yeryüzünde?"

Nergis birdenbire büyük bir arzuyla onun elini tuttu. Ona sanki bir şeyler söylemek istedi, ama söyleyemedi. Sonra sessizce elini bıraktı, hiç oyalanmadan hızlı hızlı yürüyüp salondan çıktı.

Orçun olanlara bir anlam verememiş, arkasından şaşkın şaşkın bakmıştı. Kendisini kirli beyaz rengindeki koltuğun üzerine usulca bırakırken, "Ulan acaba kafayı mı buldu karı?" diye endişeli bir sesle söylendi.

Derken birkaç dakika sonra tekrar salona girdi Nergis. Bu sefer gördüğü manzara karşısında allak bullak oldu Orçun. Gözlerini onun çıplak ve yuvarlak hatlara sahip vücudundan alamadığı bir sırada, "Var mısın?" dedi Nergis şuh bir sesle.

Orçun bir an ne yapacağını bilemedi. Güçlükle ayağa kalkmaya çalışırken, "Neye var mıyım?" diye sordu titrek bir sesle.

Nergis hızla yaklaşıp onu var gücüyle geriye doğru itti. Orçun savrulup koltuğun üzerine düştü, şaşkınlıktan sesini dahi çıkaramadı.

"Senden çok hoşlanıyorum. Gördüğüm ilk günden beri," dedi Nergis, sonra ansızın kucağına oturuverdi.

Orçun tüm bunlar yüzünden âdeta şoka girmiş, küçük dilini yutmuştu.

"Bu işin," diye konuşmasını sürdürdü Nergis. "Nasıl olacağını hem kendime hem de sana defalarca sordum."

Orçun bir kez daha afalladı.

"O gizemli mektupları," dedi sesi hâlâ titrerken. "Yazan sen miydin?"

Nergis onun söylediği hiçbir şeyi duymuyor, heyecandan bütün bedeni zangır zangır titriyordu. O an kalbi deli gibi atıyor, bir cereyana kapılmış gidiyordu. Yavaş yavaş parmaklarını onun saçlarında gezdirirken, Orçun birden elini tuttu. Eli sımsıcaktı, bir o kadar da yumuşak... Orçun artık susmayıp bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünmüş olmalı ki, "Kusura bakma," dedi. "Çok hoş bir kadınsın, ama seninle sevişemem."

Nergis birden tuhaf bir şekilde gülümsedi. Bir yandan da geçen her dakika eridiğini, elinin kolunun tutmadığını hissediyordu. Biraz daha onun kucağına gömüldüğü sırada, "Yeter," diye haykırdı Orçun. "Yapma, kes artık! Çünkü ben senin bildiğin erkeklerden değilim, gay'im."

Sonra sustu, daha fazlasını söyleyemedi. Ancak bu kadarı ağzından çıkabilmişti. Nergis özellikle bu son cümle karşısında şoke olmuş, sanki dünya başına yıkılıvermişti...

GETİREN RÜZGÂR, GÖTÜRÜR DE...

Günlerden pazartesiydi. O akşam bütün herkes Orçun'un evinde toplanmış, dün başından geçen komik olayın muhabbetini yapıp kahkahalarla gülüyorlardı.

"Bu yaşıma kadar," dedi Nergis. "Böyle yan bastığımı hatırlamıyorum doğrusu. Tarih bunu da yazdı ya, helal olsun bana!"

Orçun hâlâ gülerken, "Onu nasıl buldunuz kızlar?" diye sordu. "Size de söylediğim gibi çok kafa dengi biri, oyle değil mi?"

"Gerçekten de," dedi Niver. "Ona bayıldım, duruşuna âşık oldum. Kendisiyle ne kadar da barışık biri..."

Nergis sözünü kesti.

"Yalan yok, düne kadar öyle biriydim. Bugün ise şaşkın ördeğin tekiyim. Sağ olsun Orçun Efendi dün

tokadı öyle bir vurdu ki bana, hâlâ kendime gelebilmiş değilim."

"Aşk," diye söylendi Sercan. "Böyle bir şey işte! İçimizde büyür, büyür ve en sonunda düşüncelerimizi, yüreğimizi dolduruverir. Sonra gözlerimizde, davranışlarımızda kendini ele verir."

Nergis başını "evet" anlamında sallayıp, "Bu söylediklerinde yerden göğe kadar haklısın," dedi. "Ben de Orçun'u yüreğimde canlandırarak yaşatmışım. Ama dün onu yüreğimde öldürdüm, artık sevmeyerek."

"Aşk olsun sana!" dedi Orçun sitemkâr bir sesle. "Beni sevmiyor musun bundan böyle?"

Nergis güldü.

"Eee!" dedi. "Ne yapayım Orçun Efendi? Ben de çok üzüldüm, ama seni bana getiren rüzgâr götürmesini de bildi..."

Sercan o an sigarasını yakıp derin bir nefes çektikten sonra dumanı yavaşça üfledi.

"Bu sözlerin," dedi. "Bana rüzgârda savrulan başağın hikâyesini anımsattı. Aranızda bu hikâyeyi bilen var mı?"

Herkes aynı anda başını "hayır" anlamında salladı. Bunun üzerine, "Öyleyse," diye konuşmasını sürdürdü Sercan, "bu güzel hikâyeyi anlatayım da dinleyin. Hikâyemiz şöyle başlıyor:

Zamanın birinde, rüzgâr savurmuş yerdeki hasadı...

Bir ağacın gölgesinde kendi çıkmazlarıyla boğuşan birinin kafasına çarpmış bir başak, saçına takılıp kalmış.

Bezgin biri ya! Elini uzatıp saçından alma gereği bile duymamış. Adam hayat yorgunu...

Bir tarafı, 'Hadi kalk ayağa,' derken, diğer yanı, 'Otur,' demiş...

Rüzgâr bir kez daha savurmuş başağı, bu kez kucağına düşmüş.

'Amaaan! Bu da yapıştı gitmez oldu,' diye geçirmiş içinden. Sonra da, 'Hani gökten herkese yağan kısmet olur, bana düşen başak,' diye dudak bükmüş.

Bir müddet sonra başağı eline alıp evirmiş, çevirmiş. Sapından tuttuğu gibi kulağının arkasına yerleştirmiş...

Ani çıkan bir esinti tekrar onu avcunun içine düşürmüş. O sırada yoldan geçen biri, 'Elinde taşıdığın ne büyük bir nimet,' demiş.

Bizim ki, 'Ya ya!' diye küçümseyerek gülmüş.

Bu alaycı gülümsemenin karşısında, yoldan geçen adam söylenmiş:

'Başak dediğin yarın bir nimettir!'

Gölge de oturan adam, 'Hadi ya! Tek bir buğday tanesi bana nasıl olur ki nimet?' demiş.

Bunun üzerine ayakta duran adam, 'Önce hürmet," diye karşılık vermiş. 'Bilmek gerek, o buğday toprakta suyla buluşunca boy verir. Sonra ek-

tiğin tek bir filiz bin verir. Ya satarsın, ya savarsın, ya yersin ya da atarsın.'

Başını yukarıya dahi kaldırmaktan aciz olan adam, 'Oldu olacak altın deyin de gitsin bari. Şimdi bununla dişimi karıştırıyorum, birazdan sapını kırarım, sonra kaldırıp atarım. Ya o zaman ne olacak?' diye seslenmiş.

Ayakta duran, ona laf anlatmak için kendini yoran adam bu kez gülmüş, ardında da eklemiş: 'İşte o zaman hiçbir şey olmaz. Sende olmayan, sende durmayan, elbet hak edeni bulur.'

Ağacın gölgesinde yatan adam da gülümseyip, 'Yolundan alı kalma, kendi kendini boşa yorma. Hazır un var satılır değirmende, bilmez misin? Başakla uğraşacağıma fırından taze pişmiş ekmeği alıp yerim,' demiş.

Ellerini arkasına koyup ağır ağır yürümeye başlayan adam dönüp seslenmiş:

'O zaman afiyet olsun sana. Bugün başağı bilmeyen, yarın ekmeği nasıl bilebilir ki?'

Bezgin adam bu sefer bir kahkaha atmış.

'Ben,' demiş. 'Hazır lokmanın tadını bilirim. Sen al bu başağı da biri bin et.'

Artık arkasına dönüp bakma gereği bile duymayan adam son bir defa seslenmiş:

'Bilen sen, ben sadece buradan geçen. Unutma! Getiren rüzgâr, götürür de. Gün ola, harman ola. Hadi bana eyvallah!'

İşte böyle bitiyor hikâyemiz arkadaşlar!.. Nergis az önce çok doğru bir şey söyledi. Bir şeyi bize getiren rüzgâr götürmesini de bilir. Zaten hikâyemiz de bunu anlatmıyor mu?"

"Vallahi ağzına sağlık," dedi Eda. "Çok güzel bir hikâyeymiş. Tabii anlayabilene, ders çıkarabilene!.."

Sercan'ın aklına birden bir şey geldi, gülmeye başladı. Orçun ona şaşkınlıkla bakarken, "Niye gülüyorsun?" diye sordu.

Sercan bakışlarını Nergis'e çevirip, "Yemin ederim," dedi. "Orçun'a yazdığın, 'Nasıl olacak?' sorusu tek kelimeyle müthişti. İnanır mısın, bu soruya hiçbirimiz net bir cevap veremedik. O ne biçim bir soruydu? Öyle sıradan bir soru değil, derinliği olan bir soruydu. Belki bu soruyu ilerde çekeceğim filmlerden birinde kullanacağım. Şimdiden haberin olsun ona göre. Sonra bana, 'Bilmiyordum, bana neden söylemedin?' diye sorma. Buradaki herkes de şahittir bu sözüme."

Nergis'in gözlerindeki şaşkın ifade bir anda değişti, yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Ama," diye cevap verdi. "Telif hakkımı isterim. Buradaki herkes de şahittir bu sözüme!"

Bütün herkes aynı anda bir kahkaha patlatırken, "Arkadaşlar," dedi Eda. "Biz bir karar aldık..."

Niver hemen sözünü kesti.

"Biz dediğin kim?"

"Kim olacak canım? Ben ve Meriç..."

Bu sefer de Orçun sözünü kesti.

"Ne oldu kız?" dedi manalı bir bakışla. "Yoksa düşündüğüm şey mi?"

Niver afalladı.

"Doğru mu? Benim de aklıma gelen şey mi?"

Eda sinirinden gülerken, "İkiniz de," dedi. "Saçma sapan konuşmayın lütfen. Ne evlenmesi ya? Bunu da nereden çıkardınız?"

"Şapşirik!" diye söylendi Orçun. "Bu lafları sen mi söylüyorsun? Vallahi ikinizden de her şey beklenir. Arkamdan ne işler çevirdiğinizi, dün sabah kendi gözlerimle gördüm. Tatile gittiğimde benim gibi şöyle karşılıklı oturuyordunuz. Döndüğümde ise aynı yatakta yatıyordunuz."

Eda onun bu sözlerinden sonra utandı, sustu. Sercan ondaki bu utangaç hali görüp, "Galiba şu mısralar seni bize daha iyi anlatacak," dedi ve arkasından şunları mırıldandı:

"Seninle geçsin ömrüm
Canımdasın canımda
Huzuru buldu gönlüm
Hayat güzel yanında

Gam kederden uzakta
Neşe dolu durakta
Yaşayalım bırak da
Hayat güzel yanında

Sevginle atar kalbim
Kanımdasın kanımda
Ayırmasın hiç Rabbim
Hayat güzel yanında

Elimizde sevdayla
Dilimizde duayla
Yaşayalım bu aşkla
Hayat güzel yanında..."

O anda bir alkış tufanı koptu. Herkes, "Bravo, bravo!.." diye haykırdı.

Sercan neşelenmişti, kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Orçun," diye seslendi. "Şimdi kızcağızı biraz rahat bırak da yaşasın aşkını."

"Görünen o ki," diye araya girdi Nergis. "Dün beni dürten şeytan, bugün de Orçun'u dürtüyor. Baksanıza, deminden beri sataşıp duruyor kıza."

Orçun güldü.

"Ama," dedi. "Senin şeytanın benimkinden daha edepsizdi. Seninki dün kasırga gibi patladı maşallah. Benimki sadece basit bir sağanaktı."

Nergis'in birden yüzü kızardı. Niver ona bakıp, "Sen," dedi gülümseyerek, "laf yetiştiremezsin bu lafazana. O yüzden sakın cevap verme."

"Hayret bir şey ya!" diye söylendi Eda. "Kimse beni dinlemiyor mu?"

"Sahi," dedi Sercan. "Bize ne söyleyecektin?"

Eda, Orçun'a yan gözle bakıp, "Bu adam," dedi homurdanarak. "Çay kaşığı gibi sürekli ortalığı karıştırıp duruyor. İki dakika sussa olmaz zaten."

"Bırak onu şimdi," diye çıkıştı Niver. "Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Bizi daha fazla merakta bırakma."

"Şey," dedi Eda. "Meriç ev aramaktan vazgeçti. Artık birlikte yaşayacağız."

Niver bu habere sevinmekten çok şaşırmıştı.

"Peki, bunu iyi düşündünüz mü?"

"Evet, oturup etraflıca konuştuk."

"İkisi de," dedi Sercan. "Çocuk değil ya! Ne de olsa bu hayatta herkes kendi yükünü taşır. Onlar da böyle bir yükü taşımayı göze aldılarsa, bize düşen şey, 'Hayırlı olsun,' demek."

Orçun güldü.

"Sercan çok doğru söylüyor. Ne diyelim şimdi size? Hayırlı olsun. Ayrıca darısı Nergis'in de başına olsun."

"Âmin!" dedi dokunaklı bir sesle Nergis. "Ama nerdeee bulacaksın böyle bir adamı?"

"Beni saymazsak," dedi Orçun hâlâ gülerken, "sen nasıl bir adam arıyorsun?"

Nergis de onun bu imalı sözlerine gülerken, "Galiba," dedi. "Bu sorunun cevabı biraz da yaşımla alakalı bir şey!.. Yirmili yaşlarımda birinin gelip beni alacağına inanıyordum. Ama şimdi otuzlu yaşlarımda birini bulacağıma inanıyorum."

Sercan meraklı gözlerle onu inceliyordu.

"Siz," dedi. "Kaç kardeşsiniz?"

"İki kız kardeşiz."

"Kız kardeşin evli mi?"

"Evliydi, ama boşandı."

"Neden?"

"Çünkü," dedi Nergis. "Kız kardeşim evleneceği zaman boşanabileceği bir adamı seçmişti."

Bütün herkes şaşırdı.

"Nasıl yani?" diye sordu Sercan.

"Gerçek şu ki," dedi Nergis. "Birçok kadın zayıf karakterli erkekleri kaçmak için seçer..."

Sercan'ın merakı büsbütün artmıştı. Dayanamayıp sözünü kesti.

"İyi de, kimden kaçmak için?"

Nergis acı acı gülümsedi.

"Kimden mi? Tabii ki de ailesinden! Evlilik bir kişiye hesap vermektir, oysaki bekârlık tüm aile bireylerine... Kız kardeşim tam bir yıl sonra, 'Bu adam çok tembel biri çıktı. Ben buna artık dayanamıyorum, boşanıyorum,' diyerek karşımıza dikildi. Hatta o günlerde kendine, 'Vallahi boşanmakta haklısın şekerim! Bir ömür boyu böyle kocanın derdi mi çekilir?' diye ortalıkta gezinen şakşakçılar buldu. Sonra adamı tek celsede boşadığı gibi ayrı bir eve çıktı, özgürlüğünü kazandı. Yani kız kardeşim evlendiği gün ileride çok rahat bir şekilde boşanabileceği birini almıştı."

"İlginç," dedi Sercan bıyığını sıvazlarken. "Doğrusu hiç böyle düşünmemiştim."

Nergis gülümseyip, "Aslında," dedi, "aramızda bunu en iyi senin bilmen gerekiyordu."

Sercan afalladı.

"Benim mi? O nedenmiş?"

"Ee! Çünkü yönetmen olan sensin. Biz sadece hikâyeyi yaşarız, bunları ölümsüzleştirenlerse sizsiniz. Mesela Atıf Yılmaz'ın yıllar önce çektiği *Selvi Boylum Al Yazmalım* filmi her zaman öğretici gelmiştir bana."

Sercan bir kez daha afalladı.

"Nesi öğretici geldi?"

Nergis birden arı sokmuş gibi hareket edip, "Hadi ama, yönetmen olan sensin," dedi heyecanlı bir şekilde. "Bu sorunun cevabını sen ver bize!"

Sercan o an ne söyleyeceğini bilemedi. Şaşkın bakışlarla onu süzerken, "O zaman," dedi Nergis, "daha açık sorayım: İlyas İstanbul'dan gelen bir kamyon şoförü değil de yandaki evin oğlu olsaydı, Asya onunla evlenir miydi?.."

Sercan bu soru karşısında âdeta donup kalmıştı.

"Biz kadınları," diye konuşmasını sürdürdü Nergis. "Çok iyi anlamak lazım! Bir kadın hiçbir şeyi olmayan bir erkekle niçin evlensin? Ancak bu erkeklerle evlenir gibi yaparız. Tıpkı kız kardeşimin yaptığı gibi..."

Herkes hayretler içindeydi. O an kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Nergis onların bu suskunluğu karşısında, "Öyleyse son bir soru," dedi. "Aynı kadına âşık olan kaç erkek var?"

"Çok az," diye cevap verdi Orçun.

"Doğru! Peki, aynı erkeğe âşık olan kaç kadın var?"

"Sadece işyerinden bildiğim," dedi Niver, "bir sürü kadın var."

"Yine doğru! Bir erkek çok seviyor bile olsa kendini geri çeker, ama bir kadın çekmez. 'Kayınbirader baldan tatlıdır,' diyeni duydunuz mu hiç? Peki, baldız niye baldan tatlı oluyor öyleyse? Çünkü kadın dinlemez, bir şeyi kafaya koydu mu kendini geri çekmez. Mademki yönetmensin böyle bir hikâyeyi çeksene, biz de oturup filmini izleyelim."

"Vay be!" dedi Orçun. "Az önce rüzgâr gibi geçtin. İyi ki de bir kadına âşık değilim."

Bütün herkes şaşkınlığını üzerinden atıp kıkırdamaya başladı.

"Aslında," dedi Nergis o sırada. "Beden işlevini yapmayınca, zihin onun yerine yapıyor. Beden sevişmeyince, zihin onun yerine sevişiyor. Ve zihnin sınırı yok arkadaşlar!.."

"Hâlâ," dedi Orçun, "sana sorduğum sorunun cevabını alamadım. Beni saymazsak, sen nasıl bir adam arıyorsun?"

Nergis bir kahkaha atarken, "Artık seni saymazsak," dedi. "Can dostum olabilecek, her şeyi konuşabileceğim, hatta çocukluk arkadaşım gibi samimi olabileceğim birini arıyorum. Ben onun benliğine cevap vereceğim, o da benimkine... Ama bu istediğim şeyin de çok zor bulunduğunu biliyorum."

"Ah ah!" diye iç çekti Niver. "Böyle birini bulursan mutlaka bana da haber ver, olur mu?"

Nergis ona cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki, "Ama siz de," dedi Orçun, "biraz açık olun canım. İşiniz gücünüz adamlarla dalga geçip eğlenmek."

Nergis şaşırdı.

"Nasıl yani?"

"Bence erkek milletiyle çok fazla oyun oynuyorsunuz. Mesela erkek kadına bakar, kadınsa erkeğin kendisine bakıp bakmadığına!.. Demem o ki, kadınlar körü oynamayı seviyor. Adam oturup uzun bir süre gözleriyle kadını keser, ama kadın ona hiç müdahale etmez. Sonra adam kadının yanına yaklaşıp bir şeyler söyler. Kadın bu sefer, 'Efendim! Duyamadım sizi! Yoksa bir şey mi söylediniz bana?' der. Eee! Kusura bakma ama bok duymadın..."

Orçun'un bu sözleri üzerine herkes birbirine baktı şaşkınlıkla. Ama sonra kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar.

"Kadınlar," diye konuşmasını sürdürdü Orçun. "Bildikleri bir şeyi bilmiyormuş gibi yaparlar. Ve bu konuda genellikle de ustadırlar."

"Seni çokbilmiş," dedi Nergis gülümseyerek. "Bizim hakkımızda bilmediğin başka bir şey var mı?"

"Yalan mı söylüyorum? Kadınlar her an plan, proje yapmıyorlar mı?"

Niver güldü.

"Ya erkekler?" dedi. "Onlar n'apıyor?"

Orçun bir kahkaha atarken, "Dedikodu yapıyorlar," dedi. "Bilinenin tam aksine kadınlar dedikodu yapmaz, erkekler yapar. Kadınlar strateji yapar. Mesela erkekler o kadar sır tutamaz. Ama kadınlar birbirleri hakkında çok iyi sır tutuyorlar."

"Çok doğru söylüyor," diye söze karıştı Sercan. "Ayrıca benim bildiğim, kadınlar rekabette kendilerini öne çıkaracak hiçbir şeye de 'hayır' demiyor."

"Ne yapacaksın şekerim," dedi Nergis. "Bizi bu hallere düşürenler utansın. Biz acıyı bal eyleyerek öğrendik. Acı bizi büyüttü, sevgiye taşıdı, bizi biz yaptı."

"Duydun mu Sercan Efendi?" dedi Niver alaycı bir ses tonuyla. "Nergis de çok doğru söylüyor. Ayrıca benim bildiğim de, erkekler yatağa atabileceği kadınların hiçbirine 'hayır' demiyor."

"Keşke," dedi Nergis. "Erkekler kavuna benzeseymiş. Biz de o zaman koklayıp alırdık onları. Birtakım yorucu oyunların içine girmezdik hiç."

"Vallahi," dedi Orçun. "Sizden korkulur."

Nergis acı acı gülümsedi.

"Tabii ki de korkun. Hatta erkekler şu gerçeği de bilsin artık: Günümüzde bir kadını elde tutmanın hiçbir garantisi yok! Çünkü aşkı değerli kılan şey sevilmek değil, birini sevmektir. Kadınlar da sevmeyi öğrendi."

Orçun bir an muzipçe gülümseyerek, "Allah Allah!" dedi. "Bakıyorum da, favori şarkıcınız seni de etkilemiş."

Nergis şaşırdı.

"Favori şarkıcımız mı? Kimmiş o?"

"Gerçekten," dedi Orçun, "evde kalmış mutsuz kadınların hangi şarkıcıyı dinlediğini bilmiyor musun sen?"

Nergis dudağını büzdü, o an bir cevap vermeyip düşünmeye başladı. Orçun bunu fark edip, "Hadi!" dedi. "Çok düşünme. Aklına gelmediyse ben söyleyeyim."

"Yoksa Mustafa Ceceli mi?" diye araya girdi Eda.

Orçun gülümsedi.

"O değil. Onu daha çok, 'Ben muhafazakârım,' diyen genç kızlar dinliyor."

Eda'nın merakı büsbütün artmıştı.

"Ya muhafazakâr olmayan kızlar kimi dinliyor?"

"O genç kızların da," dedi Orçun. "Birçoğunun ortak özelliği şu: 'Ben özgürüm, sevdiğim adamla yatarım!' Bu tip özgür kızlar da Kerem Cem'i dinliyorlar."

Niver, "Oğlum!" dedi gülerek. "Sadede gel. Bizim gibi evde kalmış kızların şarkıcısı kim? Çabuk söyle."

Orçun o an bir şarkı mırıldanmaya başladı:

"Talihimin döndüğü yok
Yıllar akıp gidiyor
Ağlıyorum ellerimden
Zaman akıp gidiyor
Acınla gel neşenle gel
Can evime buyur
Giden gitti yollar ıssız
Yüreğim sensiz uyur..."

"Tabii ya!" diye araya girip sözünü kesti Niver. "Ferhat Göçer'i tahmin etmeliydim."

"Allah canını almasın senin!" dedi Nergis hâlâ gülerken. "Nerden gelir böyle şeyler aklına be adam?"

Orçun kıkırdayıp, "Sizce de," dedi. "Bu tespitlerim doğru değil mi?"

"Ne yalan söyleyeyim, doğru vallahi!" dedi Eda.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi Orçun, "daha önce Niver'e şöyle demiştim: 'Ne yazık ki bir kocadan yoksun olmanın yarattığı duygusal boşluk bekâr kadınların âdeta kâbusu olmuş.' Şimdi de hepinize diyorum ki: Ne yazık ki bir kocadan yoksun olmanın yarattığı duygusal boşluğunuzu Ferhat Göçer doldurmuş!"

Nergis onun bu sözleri üzerine bir kahkaha atıp, "Göreceğiz Orçun Efendi!" dedi alaycı bir ses tonuyla. "Bakalım hep yek atan mı, yoksa kapı alan mı puan tablosuna yazılı kalacak?.."

TOPUKLU AYAKKABI

Nihayet hafta sonu gelip çatmıştı. Niver kumral rengi saçlarını yıkamış, ıslaklığını alması için bir havluya sarmıştı.

"Siz ikiniz," dedi Afet Hanım. "Ablanız gibi geceleri iki tane mum yakıp sabaha kadar kitap okuyamazsınız. İşte bu yüzden birini bulup derhal evlenmeniz gerekiyor."

Niver ve Yonca birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

"Kesin gülmeyi," diye çıkıştı Afet Hanım. "Duydunuz mu beni?"

Niver'in her zamanki gibi muzipliği yine üzerindeydi.

"Ne o? Yoksa ablamdan umudunu kestin mi artık?"

Aydan yirmili yaşlarındayken annesi onunla sürekli dalga geçer, gönül maceralarını hep öğrenmek isterdi.

Şimdilerdeyse onun özel hayatıyla ilgili derin bir sessizlik vardı ortalıkta. Artık hiç kimse ona, "Eee, neler oluyor bakalım?" diye sormaya cesaret edemiyordu.

Afet Hanım yüzünü ekşitip, "Sen geç dalganı benimle," diye homurdandı. "Şayet bu kafayla gidersen sen de ablan gibi beyaz atlı prensini elinden kaçırıverirsin. Zamanında o da tüylü şapkalı, beyaz atlı bir prens arayıp durdu. Gel gör ki kel ve göbekli adamlara kaldı şimdi. Ama Allah'ın şu işine bak ki, onlardan biri de gelip istemiyor artık. Hal böyle olunca, o da n'apsın? Helva elde dolaşıyor."

Annesinin konuşması bittiği anda, "Ben de," dedi Niver muzipçe gülümseyerek. "Ablam gibi gönlüme atılan imzayı istiyorum. Yoksa asla evlenmem."

"Bok istersin!" diye öfkeyle söylendi Afet Hanım. "Sen önce nikâh defterine imzayı atacak herifi bul. Yok, neymiş? Bu da gönlüne imza istiyormuş, peh! Git aç da ablanın gönlüne bir bak bakalım. Orada kurumuş bir yürekten başka ne bulacaksın?"

Niver yine kıkırdadı.

"Ama," dedi. "Benim de düşüncem hep gönlüme atılan imzadan yana..."

Afet Hanım hemen sözünü kesti.

"Başlatmayın şimdi gönlünüze. Bu yaşınızda kucağınıza bir çocuk almadığınız gibi, kucağıma da bir torun vermediniz. Tohuma kaçtınız, içiniz kurudu."

"Aaa!" diye söylendi Niver. "Üstüme iyilik sağlık! Biz hâlâ sulu karpuz gibiyiz, yalan mı Yonca?"

Yonca annesinin daha fazla gazabına uğramaktan korktuğu için sustu, cevap vermedi.

"Sulu karpuzmuş, peh!" diye homurdandı Afet Hanım. "Yakında içi geçmiş karpuzların arasına düşüp öküzlere yem olacağım demiyor da, hâlâ kendine sulu karpuz diyor."

Niver bir kahkaha atarken, "Aşk olsun sana anne," dedi. "Erkekler öküzse biz n'apalım?"

Annesi ona ters ters baktı.

"Sus kız! Beni delirtme yine. El âlemin kızları bu öküzleri sevip evleniyor da, bir tek siz sevip evlenemediniz. Neden acaba?"

"Demek ki onlar öküz sevici anne! Bizse..."

Afet Hanım yine sözünü kesti. Öfkeyle, "Sus, geri zekâlı!" diye çıkıştı. "Karşıma geçip aptal aptal konuşma böyle. Ablan gibi ikinci el piyasasına düşeceksin haberin yok."

Niver şaşırdı.

"Aaa! Bana ne söylediğini duydun mu Yonca? Bize resmen ikinci el araba muamelesi yaptı."

"Yaparım tabii ki! Siz de beni delirtmeyin. Elinizi çabuk tutun, yaşınız daha fazla geçmeden bir koca bulun."

Niver içinden kıs kıs güldü.

"N'apayım be anne? Evde kalmış telaşlı erkekler hep bana denk geldi."

"Kızım! Sana kaç defa söyledim. Gözünü aç, ağzını değil diye. Evde kalmış telaşlı erkekleri gidip nereden

buluyorsun anlamıyorum ki? Bunların telaşsız olanı yok mu hiç?"

"Var, ama evliler."

Afet Hanım'ın birdenbire gözleri kocaman açıldı. Tam üç kez ahşap masaya vurduktan sonra, "Şeytan kulağına kurşun," diye söylendi. "Allah sizi öylelerinden korusun. Ne de olsa, 'Yuva yıkanın yuvası olmaz,' derler."

"Âmin!" diye iç çekti Niver. "Her şeyi oluruna bıraktım, artık hayırlısı. Kısmetse olur be anne."

"Sen beni dinle, oluruna bırakma. Bir an önce olmayacağı oldurmaya bak, anladın mı?"

Niver gülümsedi.

"Peki anne, olmayacağı varsa da olduracağım senin için."

"Kapat artık şom ağzını! Böyle konuşup nazar değdiriyorsun kendine. Önce bul oğlanı, sonra konuş."

Niver sarılıp onu öperken, "Sen," dedi, "hiç değişmeyeceksin. Sakın değişeyim de deme anne, sakın değişeyim deme!"

Afet Hanım hafifçe gülümseyip, "Çekil başımdan kız!" dedi. "Canım çıksa da öyle kolay kolay çıkmaz huyum..."

"Sahi," diye araya girdi Yonca. "Siz ne zaman salona yemek takımını alacaksınız?"

"Doğru ya!" dedi Afet Hanım. "Unutmuşum. Sahi kız, biz bugün gitmeyecek miydik?"

Niver, Yonca'ya ters ters bakarken, "Bugün olmaz

anne," dedi. "Bir arkadaşımızın doğum günü partisi var. Oraya davetliyim."

"Maşallah," diye söylendi Afet Hanım. "Bu doğum günleriniz de hiç bitmiyor nedense. Bu sefer kimin doğum günü var?"

"Şey," dedi kısık bir sesle. "Bir yönetmen arkadaşımızın..."

Annesi sözünü kesti.

"Yönetmen mi? Neyi yönetiyormuş bu arkadaşın?"

"Neyi yönetecek anne? Adam sinemacı, film çekiyor."

Afet Hanım ona bir an dikkatle baktı.

"Bekâr mıymış bu oğlan?"

Niver kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

"Hayır, sevgilisi var."

Afet Hanım'ın içindeki hevesi kırıldı, neşesi kaçtı.

"İyi," dedi. "Bunu da kaçırmışsın. Fakat anlamadığım şey, o zaman partiye niye gidiyorsun kızım? Ne gereği var?"

"Yuh ya anne! Niye gitmeyeyim? Ayrıca bizim Orçun'un erkek arkadaşı."

Afet Hanım o an gözlerini hiç kırpmadan ona bakıp, "Orçun dediğin oğlan," diye söylendi. "Hani şu teker olan mıydı?"

"Evet."

"Onun da mı sevgilisi var?"

Niver baltayı taşa vurduğunu anlamıştı, ama yine iş işten geçmişti.

"Şey..." diye kekeledi.

"Tüh size!" dedi Afet Hanım hayıflanarak. "Yazıklar olsun! İkiniz de yıkılın karşımdan. Gözüm görmesin sizi. Oğlan erkek haliyle bir erkek sevgili buluyor, benim kızlarım ise bulamıyor. Niye? Çünkü beceriksizler. Ey güzel Allahım!"

Niver'in yüzü asıldı, Yonca'ya yan yan bakıp, "İyi halt yedin," diye çıkıştı. "Gel de şimdi ayıkla pirincin taşını."

Yonca'nın da keyfi kaçmıştı.

"Ben ne yaptım ki? Ağzımı açıp bir şey de mi sormayayım?"

"Yalnız sen değil," diye homurdandı Afet Hanım. "Bu da açsın ağzını. Siz ağzınızı böyle açtıkça, bırakın el âlemin kızlarını, el âlemin oğlanları da bekâr oğlanları kapar."

Niver sinirinden güldü.

"Ya anne! Hiç düşündün mü? Orçun'un kaptığı oğlandan sana damat olur mu? Keşke Orçun senin oğlun olsaydı. O zaman Hanya'yı Konya'yı görürdün!.."

Afet Hanım gene tam üç kez ahşap masaya vurduktan sonra, "Şeytan kulağına kurşun," dedi. "Vallahi Dedikoducu Perihan ve onun saz arkadaşları beni sakız gibi çiğnerlerdi. Gerçi şimdi de çiğniyorlar ya, olsun! Arkamdan, 'Kızları bir damat getiremedi ama sağ olsun oğlu getiriverdi,' diye dedikodumu yapıp yalandan yüzüme gülerlerdi."

Niver zafer kazanmış bir kumandan edasıyla annesine bakıp güldü.

"Eee!" dedi. "Demek ki neymiş? Kızlarının kıymetini bilmen gerekirmiş, doğru mu söylüyorum anne?"

Afet Hanım onu duymazlıktan geldi, başını çevirip Yonca'ya baktı.

"Sen," dedi. "Hâlâ ağzını açmış ne bekliyorsun? Hadi yürü, düş önüme! Bugün pazar var. Buzdolabı tamtakır kuru bakır..."

Afet Hanım yanlarından uzaklaşırken, "İnşallah yarın," diye seslendi Niver. "Birlikte yemek takımını almaya gideriz."

Afet Hanım tombul vücuduyla salına salına kapıya doğru yürürken, Niver, Yonca'nın kolundan tutup kenara çekti.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Anneme söyleme sakın. Beni bugün bir oğlanla tanıştıracaklar."

Yonca şaşırdı.

"Sahi mi? Kim?"

"Bizim Eda'nın sevgilisinin kankasıymış."

Yonca bir an duraksayıp, "Şey," dedi. "Seni tanıştıracakları oğlan da Eda'nın sevgilisi gibi çirkin biri olmasın?"

Niver birden kalakaldı.

"Kız," dedi düşünceli bir sesle. "Bu oğlan aniden ortaya çıkınca, Eda'ya sormak hiç aklıma gelmedi doğrusu. Sahi ya? Meriç gibi çirkin biriyse n'apacağım?"

"Tüh!" dedi Yonca. "Keşke aklına girmeseydim şimdi. Neyse... Bu söylediklerimi unut. Bakarsın çok yakışıklı biri çıkar karşına."

Niver gülümsedi.

"Nerde bende o şans?" dedi. "Kaç zamandır yakışıklısını bırak, çirkini dahi girmiyor hayatıma."

"Yok yok," dedi Yonca gülümserken. "Bu sefer yüreğini ferah tut abla. Sanki içime doğdu, bu iş olacak gibi."

"İnşallah kız! Yoksa bunu sana Allah mı söyletti? Yalan yok, vallahi az önce ben de dua ettim."

Yonca kıkırdadı.

"İnanmıyorum sana, gerçekten dua mı ettin? Bu işin olmasını o kadar çok mu istiyorsun?"

"Salak!" diye çıkıştı Niver. "Duayı bu iş olsun diye etmedim, bugün yine başıma bir uğursuzluk gelmesin diye ettim. Biliyorsun, en son olaydan sonra, 'Üstümde var bir uğursuzluk,' diye söylenip kaç gün ortalıkta gezdim."

Yonca tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, "Kızım," diye bağırdı Afet Hanım. "Kuyuya mı düştün? Nerde kaldın?"

"Hadi!" dedi Niver sesini alçaltarak. "Şimdi git. Annemi daha fazla bekletme. Yoksa maazallah dünyayı başımıza yıkıverir..."

***

Afet Hanım pazardan öteberi aldıktan sonra eve dönmüş, kollarını masaya dayamış, hiç sesini çıkarmadan yorgunluk kahvesini içiyordu. Tam o sırada kapı

zili çaldı. Başını kaldırıp duvarda asılı duran büyük yuvarlak saate baktı. Altıyı gösteriyordu. Oturduğu yerden, "Kızım kapıya bak," diye seslendi.

Yonca hemen kapıyı açtı. Niver kapının önünde dikilmiş, morali bozuk bir halde kendi kendine söylenip duruyordu.

"Hayrola?" dedi Yonca. "Bir şey mi oldu?"

Niver bir hışımla içeri girerken, "Bugün," diye homurdandı. "Sevgililer Günü de değil. Ama ne hikmetse bütün karılar akın akın kuaföre gelmiş. Bana zar zor sıra geldi. Çok geç kaldığım için pedikür bile yaptıramadım."

"Sıkma canını, sağlık olsun. Bugün cumartesi, kuaförler kalabalık olur tabii."

Afet Hanım uykudan uyanırcasına ağır bir silkelenişle ayağa kalkarken, "Mevsimlerden gene yaz," dedi. "Eee, tabii ki düğün mevsimi şimdi. Bu mevsimde el âlemin kızları patır patır evleniyor. Millet kuaförlerde saçını başını yaptırıp senin gibi doğum gününe değil, düğüne halay çekmeye gidiyor."

Niver derin bir iç çekip, "Allah aşkına," diye söylendi. "Yine başlama. Bugün beni lafa tutma da kimi tutarsan tut be anne. Zaten geç kaldım."

Afet Hanım ona cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki, ansızın Niver'in cep telefonu çaldı. Arayan Eda'ydı. Niver telaşlı bir şekilde telefonu açıp, "Geldiniz mi?" diye sordu.

Eda, Niver'in sesindeki gerginliği sezmişti.

"Ne o kız? Yoksa daha hazırlanmadın mı sen?"

"Hayır, kuaförde çok zaman kaybettim. Eve şimdi girdim. Siz nerdesiniz?"

"Biraz trafiğe takıldık. Herhâlde on beş dakika sonra orada oluruz."

Niver kolundaki saate baktı.

"Acele etmeyin, yavaş yavaş gelin. Ben de o arada hemen hazırlanıvereyim, olur mu?"

"Deli kız!" dedi Eda. "Biz her neyse de, oğlanı çok fazla bekletmeyelim. Daha ilk günden ayıp olmasın. O da bizi Beyoğlu'ndaki Fransız Konsolosluğu'nun önünde bekleyecek."

Niver bir an panikleyerek, "Öyleyse telefonu kapatıyorum," dedi. "Eve de sakın çıkmayın, erken gelirseniz aşağıda bekleyin."

Niver telefonu kapattıktan sonra dosdoğru odasına gitti. Gardıroptan kırmızı elbisesini çıkardığı sırada içeri Yonca girdi.

"Abla," dedi. "Geç kaldın, sana yardım edeyim. Hangi ayakkabıyı giyeceksin? Hemen söyle de ayakkabılıktan çıkarıp bir güzel sileyim."

Niver bir an başını önüne eğip öylece durdu, ayağındaki eskimiş sarı babet çorabına baktı.

"Allah kahretsin!" dedi. "Sen de ayaklarımın rezilliğini görüyor musun? Bu rezil ayaklarıma açık ayakkabılarımı nasıl giyebilirim ki?"

Yonca onun ayaklarına bakıp umutsuz bir şekilde, "Abla," dedi. "Sen en iyisi açık ayakkabı giymeyi unut. Elbisene uygun kapalı bir ayakkabın yok mu?"

Niver sinirinden güldü.

"Kız," dedi. "Bacaklarım açık, ayaklarım kapalı. Hani tersi olsa anlayacağım. Sen söyle, n'apacağız?"

"Şimdi aklıma geldi," dedi Yonca. "Geçen gün çok güzel bir topuklu ayakkabı almıştın. O ayakkabıyı giysene. Hem bu elbisene de uyar."

Niver'in birden içine su serpildi sanki.

"Doğru kız! O ayakkabıyı aldığımı nasıl da unuttum. Git, çabuk çıkar."

Yonca hiç vakit kaybetmeden yanından geçip giderken, Niver de bir an önce evden çıkmak üzere hazırlanmaya koyuldu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra odasından dışarı çıktığında, mutluluktan koyu kahverengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Maşallah!" dedi Yonca. "Ne güzel olmuşsun sen böyle."

Niver güldü.

"Ne güzeli kız? Anlaşılan sen güzel görmemişsin. Şayet o kadar güzel olsaydım, ben değil erkekler peşimden koşardı..."

"Bu ağızla," diye sözünü kesip araya girdi Afet Hanım. "Tabii ki de hiçbir erkek peşinden koşmaz. Kendini biraz sat kızım, sat! Erkeklerin peşinden koştuğu kızlardan neyiniz eksik sizin?"

"Satmadık mı? Sattık be anne! Ama alıcılar ters çıktı."

"Güzel kızım!" dedi sesini yumuşatarak. "Belki satmasına sattınız ama gidip yanlış alıcılara sattınız. Yok

mu şöyle doğru bir alıcı? Ha, yok mu? Var, ama ağzınızı açmaktan gözünüzü açmıyorsunuz. El âlemin kızları nasıl buluyor peki? Tabii ki de gözlerini açarak buluyorlar."

Niver kıkırdayıp, "Sen öyle san," dedi. "Benim bildiğim onlardan bazıları gözlerini değil, kıçlarını açıyor anne. Ne yani, bu saatten sonra gidip bizde mi açalım?"

Afet Hanım eliyle ağzını kapatıp, "Seni gidi edepsiz!" dedi. "Bir açtığınızı duysam, lime lime doğrarım sizi. Sadece kocanıza açabilirsiniz."

İki kız kardeş birbirlerine bakıp gülüştükleri sırada Niver'in cep telefonu çaldı. Yine Eda arıyordu. Niver hemen telefonu açıp, "Geldiniz mi?" diye sordu.

"Aşağıdayız, seni bekliyoruz."

"Kapat, geliyorum öyleyse."

Niver telefonu kapatıp çantasının içine koydu. Topuklu ayakkabılarını giydiği sırada, "Kızım," dedi annesi şaşkınlıkla. "O ayağındaki eskimiş sarı çorap da neyin nesi? Yoksa böyle mi gidiyorsun? Başka çorabın yok mu senin?"

"Amaaan anne!" diye söylendi Niver. "Nasıl olsa eve gitmeyeceğiz, dışarıda bir yerlerde buluşacağız. Bugün zamansızlıktan pedikür de yaptıramadım. Bu kapalı ayakkabının içinde ne giydiğimi kim görecek ki?.."

***

Niver alelacele aşağı indiğinde, Eda ve Meriç arabanın klimasını açmış, o sıcak havada serinlemeye ça-

lışıyorlardı. Kapıyı açıp arka koltuğa oturduğu sırada, "Hoş geldin," dedi Eda. "Dur sana şöyle bir bakayım."

"İyi bak," dedi Niver alaycı bir sesle. "Artık bir eksiğim varsa da kusura kalma canım. Ancak bu kadar süslenebildim."

"Tüh tüh maşallah!" dedi Eda. "Bence eksiğin değil fazlan var. Sence de öyle değil mi aşkım?"

Meriç başını çevirip ona bakınca, Niver elinde olmadan bir an yüzünü ekşitti. Meriç bunu görünce, "Sen," dedi muzip bir şekilde gülümseyerek. "Bir limona bakar gibi ne bakıyorsun suratıma?"

Niver utandı.

"Sen de," dedi. "Şu yüzündeki siğilleri bir an önce aldır artık."

Meriç hemen bir kahkaha attı.

"Sana geçen gün de söylemiştim ya, şimdilik biriktiriyorum. Daha sonra hepsini toplu aldıracağım."

Niver başını çevirip Eda'ya baktı.

"Yahu," diye söylendi. "Sen bu sinir şeye nasıl katlanıyorsun? Bu adam resmen 'Zihni Sinir' gibi gıcık bir şey ya! Yaptığı esprilerle insanı çıldırtıyor."

Eda, Meriç'e hayran hayran bakıp gülümserken, "Ben," dedi. "Onu böyle sevdim. Benim aşkım ne yapsa yeridir."

Niver şaşkın şaşkın baktı.

"İyi," dedi. "O zaman bu kötü esprileri al, turşusunu kur. İnşallah bana bulduğu oğlan da kendi gibi biri değildir."

Meriç güldü.

"O da tıpkı bana benziyor. Görünce şaşırma."

Niver bir an düşüp bayılacak gibi oldu. Derin derin nefes alıp verdikten sonra, "Ne diyorsun sen?" dedi.

"Ee," dedi Meriç. "Allah'ın sopası yok ki gökten indirsin. Geldin mi sözüme, düştün mü kucağıma?"

Niver ağlayacak gibiydi. Eda'ya bakıp, "Ya!" dedi. "Şuna bir şey söyle. Gerçekten bulduğu oğlan kendisi gibi bir şey mi?"

Eda yalandan suratını astı.

"Sen," dedi, "sevgilime ne demek istiyorsun?"

"Yaa! Demek öyle olduk ha, Eda Hanım? Vay be! Bir gün bana bu lafı edeceğini rüyamda görsem inanmazdım."

"Konuş topiğim," diye mırıldandı Meriç. "Ağzının payım bir güzel ver şunun. Az önce senin biricik aşkına resmen limon muamelesi çekti."

"Ooo!" diye homurdandı Niver. "Topiğim mopiğim!.. Bakıyorum da ikiniz şirketi çok çabuk kurmuşsunuz. Demek bana da lolo, ha?"

Eda kıkırdayıp, "Şaka bir yana," dedi. "Gerçekten ikinizi de çok seviyorum. Meriç'in seni tanıştıracağı oğlana gelince, inan onu ben de görmedim."

Niver başını çevirip Meriç'e baktı.

"Topişim!" dedi alaycı bir sesle. "Hadi, şimdi gerçeği söyle. Oğlan nasıl biri?"

Meriç bir kahkaha attı.

"Sen geç dalganı. Ben de yemin ettim, söylemeyeceğim işte."

Niver bu sefer alttan almaya çalıştı.

"Nooolur! Yalvarıyorum sana, çabuk söyle. Yoksa ölümü gör."

Eda, Meriç'e yan yan bakıp, "Söylesen ne olur sanki?" diye çıkıştı. "Görmüyor musun, kız meraktan çatlayacak!"

"Kusura bakmayın," dedi Meriç ciddi bir ses tonuyla. "Az önce bir yemin ettim ki dönemem."

"Yaa!" dedi Niver. "Sen Kayahan mısın? O da Nilüfer'le bir daha konuşmayacağına yemin etmişti. Sonra ne oldu? Barıştı, yalan mı? Ölümlü dünya işte!"

Meriç bir kahkaha atarken, "Sen de," dedi. "Sertap Erener misin?"

Niver ve Eda birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Ben sana söylemiştim," dedi Niver. "Bunun yaptığı soğuk espriler insanı çıldırtıyor. Acaba Ankara'nın o gri havasından dolayı mı bu tür espriler yapmaya alışmış? Şayet öyleyse Melih Gökçek'in bir an önce Ankara'ya deniz getirmesi şart."

Eda kendini daha fazla tutamayıp bir kahkaha attı.

"Kız," dedi. "Galiba çok haklısın. Ne de olsa denizin olduğu yerde yaşam, yaşamın olduğu yerde ise renkli espriler var. Bu yüzden İstanbul'u seviyorum ya."

Meriç suratını astı.

"Aşk olsun sana topiğim! Yoksa satışa mı geldim?"

Eda bir kez daha güldü.

"Bırak satışı," dedi. "Geldik. Acaba arabayı nereye park etsek?"

Niver başını kaldırmış etrafına bakarken, "Atatürk Kültür Merkezi'nin yanındaki açık otoparka bırakalım," dedi.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Eda. "Şimdi arabayı şu tarafa doğru sür bakalım Meriç Efendi."

Meriç arabayı otoparka doğru sürerken, "Gördün mü kız?" dedi Niver. "Seninki inat etti söylemedi."

"İnat etmedim," dedi Meriç gülümseyerek. "Yemin ettim."

Niver birden arkadan onun boynuna sarılıp, "Yeteeer, yeter!" diye haykırdı. "Bu kötü esprileri bir daha yaparsan inan seni boğarım..."

***

Arabayı otoparka bırakmışlar, Fransız Konsolosluğu'nun önünde büyük bir sabırsızlıkla beklemeye koyulmuşlardı.

"Allah Allah!" diye söylendi Eda. "Nerde kaldı bu çocuk? Onu bir kez daha cepten arar mısın aşkım?"

Meriç elinde tutuğu telefona umutsuzca baktı.

"Arayayım, ama telefonu kapalı. Acaba başına bir şey mi geldi?"

Eda sinirinden güldü.

"Yoksa bu çocuk son anda vaz mı geçti gelmekten?"

"Niye vazgeçsin canım? Öyle biri değil. O harbi bir çocuktur. Geleceğim derse gelir."

Niver'in morali biraz bozulur gibi oldu.

"Bende şans ne gezer! Desenize bu oğlanın da lastiği patladı," dedi boğuk bir sesle.

Eda ona hayal kırıklığıyla bakarken, "Telefonu hâlâ kapalı," dedi Meriç. "Bu işte bir iş var."

"Hadi öyleyse!" dedi Niver boğazı düğümlenirken. "Buradan gidelim artık. Orçun ve Sercan'ı daha fazla bekletmeyelim. Onlara da ayıp olmasın."

Eda, Meriç'e ters ters baktı.

"Ne bakıyorsun öyle aşkım? Benim suçum mu? Yine söylüyorum, o harbi çocuktur. Asla böyle bir terbiyesizlik yapmaz."

Niver'in gözleri dolu dolu olurken, "İkiniz de," dedi canı sıkkın bir halde, "kesin artık! Uzatmayın. Şimdi düşün peşime, gidiyoruz."

O anda üçünün de morali çok bozulmuş, böyle bir işe kalkıştığı için pişmanlık duymuştu Meriç. Moralsiz bir şekilde birkaç adım atmışlardı ki, "Meriç!" diye seslendi arkalarından biri.

Meriç ansızın durdu. Başını çevirip arkasına baktığında solgun yüzü aydınlanıverdi.

"Bakın!" dedi sevinçli bir sesle. "Adamın dibi nasıl da koşturarak geliyor?"

Arkadaşı yanlarına geldiğinde nefes nefeseydi. Meriç büyük bir coşkuyla onu kendisine doğru çekip yanaklarından öperken, "Nerde kaldın be oğlum?" diye söylendi. "Az kalsın beni rezil ediyordun."

Genç adam o an derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra, "Hepinizden," dedi kibar bir ses tonuyla. "Ayrı ayrı

özür dilerim. Bu kadar gecikmemin sebebine gelince, Boğaz Köprüsü'nde çok büyük zincirleme bir kaza olmuş. Köprüde kilometrelerce kuyruk vardı. Aksi gibi bir de cep telefonumun şarjı bitti. Bu yüzden arayıp haber veremedim."

"Çok geçmiş olsun," dedi Meriç. "Bu işte bir iş var demiştim zaten. Benim dostum öyle kimseye yamuk yapmaz, harbi adamdır."

Genç adam arkadaşının yüreğinden kopup gelen bu samimi sözlere gülümsediğinde yüzünde gamzeler belirdi.

"Geç kaldığım için," dedi, "tekrar sizden özür dilerim. Bu arada, benim adım İskender."

"Benimki Eda. Arkadaşımın adı da..."

İskender hemen lafını kesti.

"Biliyorum, Niver."

Meriç onun bu heyecanlı ve aceleci tavrı karşısında bir kahkaha atarken, "İskender," dedi. "Hem harbi adamdır, hem de iyi bir avcıdır."

İskender otuz yedi yaşında, 1.83 boyunda, ince yapılı, kısa saçlı, son derece yakışıklı bir adamdı.

"Siz bakmayın onun söylediklerine," dedi zeytin siyahı gözlerini kırpıştırarak. "Belki harbi biri olabilirim, ama iyi bir avcı değilim."

Niver onun gülümserken ortaya çıkan gamzelerine hayranlıkla bakıyordu. Tam o sırada Eda koluyla dürtüp, "Kız," dedi. "Vallahi durdun durdun, turnayı gözünden vurdun. Ne hoş çocuk! Acaba Yaradan bunca

zamandır bu oğlanın hamurunu mu yoğurup hazırlıyordu sana?"

Niver o an gülmemek için nefesini tuttu.

"Artık gideceğimiz mekâna doğru yol alalım mı?" dedi Meriç.

Eda hemen başını çevirip ona baktı.

"Sen," dedi, "gel bakayım şöyle yanıma. Elimden tut, benimle birlikte yürü. Belki onlar da sohbet ede ede gelirler."

Meriç içinden kıs kıs gülerek Eda'nın yanına gittiğinde, İskender de Niver'in sol tarafına geçip yürümeye başladı.

"Az kalsın," dedi İskender, "bir çuval inciri berbat ediyordum. Neyse ki Allah duamı kabul etti, son anda yetişebildim size."

Niver tatlı tatlı gülümseyip, "Duanız kabul olduğuna göre," dedi. "Çok temiz bir kalbiniz olmalı."

"Artık orasını bilemem," dedi İskender mahcup bir şekilde. "Ama kalbimin bomboş olduğunu biliyorum. Ve bu bomboş kalbimi dolduracak sizin gibi güzel ve tatlı birini arıyorum."

Niver doğrusu bu kadar açık sözlü birini beklemediği için şaşırdı, bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Çabucak kendini toparlayıp, "Ne diyeyim şimdi size?" dedi. "Kısmetse olur. Aslında bir sürü genç kızın âşık olabileceği bir tipsiniz. Bu zamana kadar olmamasına şaşırdım doğrusu."

İskender onun bu iması karşısında gülümsedi.

"Haklısınız," dedi. "Ama bu işler tiple değil, nasiple oluyor. Çünkü kalp, boş bir kova gibidir. Kimi var bu kovayı dolduramaz, kimi de var bu kovayı fazlasıyla doldurup taşırır. Ama mühim olan şey, bu kovanın ne boş kalması ne de dolup taşması."

Niver gülümsedi.

"Galiba," dedi. "Edebiyatla aranız iyi, doğru mu?"

"Aslında ailecek aramız çok iyidir. Çünkü babam İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde profesör. Hepimize edebiyat aşkı ondan bulaştı."

"Ya anneniz?"

"O da bizim kurumda çalışıyor."

"Kusura bakmayın," dedi Niver. "Meriç Efendi öyle bir yemin etti ki, sizin hakkınızda hiçbir şey söylemedi bana. Sakıncası yoksa sorabilir miyim, ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben de Meriç gibi SGK'da müfettişim."

"Aa! Ne güzel! Mesleğinizi çok seviyor olmalısınız?"

"Bu meslek aşkı da," dedi İskender. "Bana annemden bulaştı. Çünkü o da müfettiş."

"Peki, kaç kardeşsiniz?"

"İki. Merve adında bir kız kardeşim var."

"Yoksa o da mı müfettiş?"

"Hayır, üniversitede öğretim üyesi."

"Boşuna dememişler," dedi Niver gülümseyerek. "Kız çocuğu babaya, erkek çocuğu anneye düşkün olurmuş."

İskender de tatlı tatlı gülümsedi.

"Biz galiba düşkün olmakla kalmadık, gidip onların mesleklerini de seçtik..."

Tam o sırada Eda başını çevirip, "Arkadaşlar," diye seslendi. "Allah muhabbetinizi artırsın, ama konuşmanızı bölmek zorundayım, geldik çünkü."

Niver gözlerini dikip pembe camekânlı kapıya baktığı sırada, "Ah!" diye haykırdı.

Bütün herkes birden bakışlarını ona çevirdi.

"Ne var?" diye sordu Eda panik bir halde.

"Ayakkabımın topuğu," dedi çaresizce. "Mazgalın arasına girdi. Çekiyorum ama bir türlü çıkmıyor."

"Dur!" dedi Eda. "Sakın zorlama. Yoksa ayakkabının topuğunu kırarsın."

İskender ansızın yere doğru eğilip, "Çok doğru söylüyor," dedi. "Panik yapmayın, sakin olun biraz. Şimdi siz ayağınızı çıkarın, ben de ayakkabıyı usulca çekip mazgaldan çıkarayım."

Niver'in o an başından aşağı kaynar sular döküldü sanki. Olduğu yerde tedirgin bir şekilde kıpırdanırken, "Allahım, bu bakımsız ayağı ve bu sarı çorabı göstermemek için burada topuğu bırakmaya razıyım, lütfen yardım et!" diye söylendi, sonra da var gücüyle ayağını çekti. Ayakkabı çıkmıştı çıkmasına ama topuğu mazgalın arasında kalmıştı. İskender ise eli öylece havada Niver'e bakıyor, onun bu garip davranışına kendince bir anlam vermeye çalışıyordu.

"Sen ne yaptın?" dedi şaşkın bir şekilde Eda. "Şimdi mutlu musun?"

Niver'in bu sözlerden sonra morali daha da bozulmuştu. Ne söyleyeceğini, ne cevap vereceğini bilemediği bir anda Orçun yanlarına gelip, "Nerde kaldınız ya?" diye çıkıştı. "Parti çoktan başladı. İçerde dans edenler bile var."

"Hiç sorma kuzen," dedi Meriç. "Önce İskender geç kaldı, şimdi de Niver'in ayakkabısının topuğu kırıldı."

Orçun şaşkınlıkla başını çevirip Niver'e baktı.

"Ah be şapşirik! Bunu nasıl becerdin?"

Niver yaşadığı bu tatsız olaydan ötürü kendini çok kötü hissediyordu. Ağlamaklı bir sesle, "Sen sus geri zekâlı!" diye çıkıştı. "Benim derdim zaten bana yeter. Bir de sen üzerime üzerime gelip durma."

İskender, Niver'den bu sözleri duyunca birdenbire yüzü değişti. Meriç'e şaşkın şaşkın baktı.

"Pekâlâ," diye homurdandı Orçun. "Senin dediğin gibi olsun. Sana soranda kabahat! Artık keklik gibi seke seke dolaşıp durursun aramızda bu akşam. Hadi, kapıda durmayın. İçeri girin."

Niver onun bu tepkisi karşısında öfkeden çok üzüntü duymuştu. Meriç ve İskender şaşkınlık içinde ağır ağır içeri girerken, "Sana," dedi Eda kısık bir sesle. "Ne oldu kızım? Neden bu kadar aptalca davrandın?"

Niver'in gözleri doldu, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Hayal kırıklığıyla yüreğine dolan acıyı dindirmeye çalışarak, "Size daha önce söylemiştim," dedi üzgün bir şekilde. "Üstümde var bir uğursuzluk."

"Ne uğursuzluğu?" diye söylendi Eda. "Sen kendin kaşındın. Ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Neden bu hale razı oldun da ayağını çıkarmadın?"

Niver büyük bir öfkeyle sol ayağını kaldırıp ayakkabısının topuğunu mazgalın arasına soktu, var gücüyle çevirip kırdı. Eda ona şaşkın şaşkın bakarken, "Orçun geri zekâlısının az önce dediği gibi," dedi Niver. "Keklik gibi seke seke mi yürüyeceğim?"

Eda hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Sen iyi misin canım?"

Niver kısa bir an durup düşündükten sonra, "Galiba değilim," dedi keyifsiz bir sesle. "Hatta hiç iyi değilim. Bugün kuaföre gittim, ama zamansızlıktan pedikür yaptıramadım. Ayaklarım çok bakımsız olduğu gibi, ayağımda eskimiş sarı bir babet çorap var. Şimdi neden böyle davrandığımı anladın mı? Ben bu rezil ayağı mı oğlana göstermemek için ayakkabımın topuğunu kırıp orada bırakmaya razı oldum."

Eda afalladı, az önce duyduğu bu sözlere inanamamış olacak ki, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Geri zekâlı!" diye homurdandı Niver. "Ayakkabımın iki topuğunu da şu mazgalda bıraktım. Sence şaka mı yapıyorum? Ben söylemiştim size. Üstümde var bir uğursuzluk. Bu sefer de topuklarımdan vuruldum."

Eda bu duruma nasıl bir tepki vereceğini kestiremedi. Gülse miydi buna, yoksa ağlasa mı? Bilemedi.

"Sence," dedi Niver umutsuzca. "Bu akşamdan bir hayır çıkar mı?"

Eda şaşkınlığını üzerinden atıp, "Hadi öyleyse yürü kız!" dedi kolundan tutup çekiştirerek. "Mademki topuklarından vazgeçtin, bari oğlandan vazgeçme. Ne de olsa çıkmayan candan umut kesilmezmiş..."

YEMEK ODASI TAKIMI

Niver pazar sabahı yatakta uzun uzun gerinirken, "Günaydın," dedi Aydan. "Nasıl oldun?"

Hemen yattığı yerden doğruldu, saçlarını toplar gibi yapıp kendine çekidüzen verdiği sırada, "Sana da günaydın," dedi çatallaşan sesiyle Niver. "Anlamadığım şey, senin yatağında niye yattığım abla?"

Aydan umutsuzca başını salladı.

"Dün geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?"

Niver yutkundu, ona şaşkın şaşkın bakarken, "Allah Allah!" dedi. "Niye böyle bir şey soruyorsun ki?"

Aydan yeniden sordu:

"Dün geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?"

Niver onun aynı soruyu sorması karşısında sersemledi, kısa bir sessizlikten sonra, "Kafamda kopuk ko-

puk şeyler var," dedi. "Hatırladığım son şey, üzerimde bir hoşluk halinin olduğu."

"Bu hoşluk hali," dedi alaycı bir ses tonuyla Aydan. "Bir boşluk hali olmasın sakın?"

Niver bir an, "Gerçekten iyi miyim ben? Peki, iyiysem yüreğim neden kederle dolup taşmış gibi?" diye düşündü.

"Sen," dedi Aydan, "beni dinliyor musun?"

Niver dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

"Bilmiyorum," dedi kararsız bir sesle. "Galiba dün gece kafam bayağı bir hoştu benim. Ve çok ilginçtir ki, neden böyle olduğunu hatırlamıyorum. Sence de ilginç değil mi?"

Aydan ona ters ters baktı.

"Seni kuş beyinli!" diye çıkıştı. "İçkiyi fazla kaçırırsan tabii ki de hiçbir şey hatırlamazsın. Dün gece yaptığın rezilliği hatırlatmamı ister misin sana?"

"Dün gece n'oldu ki abla?" diye sordu Niver endişeli bir şekilde.

"Daha ne olsun salak? Dün gece o gay mekânın kapısından içeri girip seni almaya geldiğimde, bir oğlanın üstüne kusuyordun."

Niver şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bakakalmıştı.

"İnanmıyorum sana," dedi. "Acaba kimin üstüne kusuyordum?"

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam," dedi Aydan. "İskender adında bir oğlanın üstüne!.."

Niver bu ismi duyduğu anda buz kesti. Sonra, "Allah kahretsin beni!" diye serzenişte bulundu. "Tüh! Desene

bütün gay sosyetesine rezil rüsva oldum. Şimdi hepsi arkamdan dedikodumu yapıp sakız gibi çiğniyordur beni."

Aydan gülmemek için kendini zor tuttu.

"Kızım," dedi. "Neden o kadar çok içtin? Sen ne zaman büyüyeceksin?"

Niver bir an duraksadı, sonra başından geçenleri tek tek anlatmaya koyuldu. Bazen de kendini tutamayıp sinirden kahkahalara boğuldu...

"İşte böyle abla," dedi. "Dün gece ben içmeyeyim de kimler içsin? Vallahi üstümde var bir uğursuzluk. Bu tür bir kaza benden başka kimin başına gelir ki? Kırk yıl düşünsem ayakkabımın topuğunun bir mazgala gireceği aklıma gelmezdi. Sahi, senin gelir miydi?"

"Doğrusu benim de gelmezdi kız," dedi Aydan. "Neyse... Vardır bu işte de bir hayır. Belki de Allah hafiften çarpıp uyarmak istemiştir seni!"

Niver gülümsedi.

"Yok," dedi. "Bu sefer Allah değil, cin çarptı. Meret şişede durduğu gibi durmadı çünkü. Hâlbuki senin neyine cin tonik içmek? Bak şimdi aklıma geldi. Dün akşam o geri zekâlı Eda'ya, 'Sarhoş oluyorum galiba. Bana bir taksi çağır. Bari çocuğun önüne kusmayayım,' dediğimi hatırlıyorum. Ama kustuğuma göre demek ki taksiyi çağırmamış geri zekâlı."

Aydan bir kahkaha atarken, "O oğlanın," dedi. "Önüne kussan yine bir nebze iyiydi. Sen gidip üstüne kusuverdin."

Niver ona mahcup mahcup baktı.

"Galiba," dedi. "Dün akşamki o halimi kurtarmak adına gereğinden fazla çaba içine girdim ve tabii her şeyi berbat ettim."

"Doğrusu oğlan da," dedi manalı bir bakışla Aydan. "Çok yakışıklı ve karizmatik biriydi. Tam bir salon erkeğine benziyordu."

"Hiç sorma abla! Zaten biraz da bu yüzden içip sapıttım ya. Çünkü o sinemacı karılar gözlerini bir saniye bile olsun ondan alamadılar. Hatta bazıları gelip onu sık sık dansa kaldırdı."

"Sen niye dans etmedin?"

Niver ona şaşkın şaşkın baktı.

"Şaka mı bu? Onunla nasıl dans edeyim abla? Topuğu kırık ayakkabımla mı dans edecektim? Zaten zar zor ayakta duruyordum."

"Sahi kız! Bir an unutmuşum. Eee, sonra ne oldu?"

"E'si şu: Sarhoş oldum! Sonra da gördüğün gibi gidip çocuğun üstüne kusmuşum!"

"Hiç kusmasaydın daha iyiymiş."

"N'apayım abla? O sinemacı karılar onu her dansa kaldırdığında, 'Sinirlenme, sakin ol! Onun sana karşı niyeti neyse döner gelir elbette,' diye söylenip kendi kendimi avutuyordum. Herhâlde film şey de koptu..."

Aydan meraklanmıştı.

"Nerde koptu?"

"Yanlış görmediysem o karılardan biri gidip onun kıçını elledi, o da kedi gibi gevşedi. Galiba benim film orda koptu işte."

"Ah zamane kadınları!" diye gülümsedi Aydan. "Artık ellerini nereye atacaklarını çok iyi biliyorlar."

"Sana," dedi Niver meraklı bir sesle. "Kim haber verdi?"

"Kim verecek? Tabii ki de Eda verdi."

"Peki ama, o sırada sen nerdeydin abla?"

"Tesadüfe bak ki, ben de Nevizade'de bizim reklamcı kızlarla buluşmuştum."

Niver birdenbire durgunlaştı, mahzun bir sesle, "Dün akşam," dedi. "Onların karşısında küçük düşmek, çektiğim acıdan daha çok üzdü şimdi beni."

"Kız sen manyak mısın?" diye çıkıştı Aydan. "Bu ne biçim bir laf öyle?"

"Ne bileyim? Deminden beri aklıma takılan sorular, bu soruların içinde kaybolan ben, kendime dahi veremediğim cevaplar, olabilirlikler arasında kaybolan umutlarım... Dün gece birine niyetlendim, ama olmadı yine. Artık sonu hüzünlü de bitse bir aşk hikâyesi yaşamak istiyorum abla. Sence bu oğlan bir daha arar mı beni?"

"Açık söylemek gerekirse bence hiç boş yere hayal kurma. Birisi senin üzerine öyle bir kusmuk saçsaydı eğer, o kusmukçuyu sen de bir daha aramazdın."

Niver umutsuz bir şekilde başını salladı.

"İstersen böyle konuşma abla! Vallahi çok üzülüyorum. Biliyorsun, artık gay jet sosyetesinin ağzına düşmüş kusmuklu bir kızım şimdi. Üstüne üstlük oğlanı da elimden kaçırdım, gene yalnız kaldım. Bıktım artık bu yalnızlıktan."

"Oysaki benim için," dedi Aydan. "Yalnızlık bir sevgili gibi! Ve ben onu çok seviyorum. Yalnızlık acı değil. Dünyanın en büyük özgürlüğünün adı. Ve orada kendimden kaçmadığım için yalnızlık bir sevgili bana. Ama sizler kendinizden kaçtığınız için yalnızlık bir düşman size. Şimdi sen de benim neler hissettiğimi anladın mı?"

"Bok anladı seni!" diye arkasından söylendi Afet Hanım. "Neymiş efendim? Yalnızlık bunun sevgilisiymiş, peh! El âlemin kızlarının aslan gibi kocaları var, benimkinin de yüreğinde koca bir yalnızlık!.. Yoksa yalnızlığın çaresini sen mi buldun? Bak sana söylüyorum Niver kızım! Sen bu manyağı dinleme sakın. Yoksa maazallah senin de yüreğini yalnızlık denen o iblis ele geçiriverir."

Aydan annesine yan yan bakıp, "Yeter!" diye çıkıştı. "Vallahi bıktım senin dırdırından. Yakında bu evden ayrılıp kendi evime çıkacağım."

Afet Hanım bir hışımla karşısına dikildi, işaretparmağını havada salladı.

"Bana baaak! Bu evden ancak evlenip gidebilirsin. Yoksa seni o yalnızlık denen iblisin ne evine ne de koynuna sokarım. Duydun mu beni?"

"Sen de bana bak!" diye karşılık verdi Aydan. "Artık kırk yaşımı geçtim, her şeye ve herkese kulağımı tıkadım. Senin anlayacağın, bu yaşta kendimi buldum. Ben artık senin ergen kızın değilim."

"Bok değilsin! Annelerin gözünde evlatları kaç yaşında olursa olsun hiç büyümez. Daha dün gibi anımsıyorum doğduğunuz günü."

"O senin sorunun," dedi Aydan. "Benim değil anne. Bense artık ben olduğumu öğrendim. İkincisi de, bir hiç olduğumu!"

Afet Hanım öfkeyle söylenmeye devam etti:

"Baaak! Kendi ağzınla itiraf ettin işte. Senin gibi evde kalmış biri tabii ki de bir hiç olur. Aslında senin gibilere hiç değil de, hayatları mundar oldu diyelim."

Aydan sinirlendi.

"Sen aklına eseni durma söyle. Bense şu dünyadaki insanlarla anlamsız yere tartışmanın boş olduğunu da öğrendim. Artık bu saatten sonra yaşamak için izin verdim kendime."

Afet Hanım alaycı bir sesle, "Kırk beşinden sonra tek başına mı?" diye sordu.

"Evet, bu yaştan sonra tek başıma! Peki neden mi anne? Çünkü hep kendimi sorguladım. Başkalarını hiç sorgulamadım. Meğerse bu da benim en büyük hatalarımdan biriymiş. Ama bugün ne o kafadayım ne de oradayım."

Afet Hanım hayretler içindeydi.

"Görüyorum ki," dedi. "Senin yüreğin tamamen kurumuş kızım. Aksi gibi beynin de sulanmış."

Aydan acı acı güldü, odadan çekip giderken, "Ben," dedi. "Andayım artık, ama sen anda değilsin..."

Afet Hanım onun arkasından bakıp başını salladı, sonra içini çekip kendi kendine söylendi:

"Bok andasın! Sen olsa olsa yüreğinin kuruduğu bir yaştasın."

Niver deminden beri olup bitenleri şaşkınlıkla izlemiş, kime ne söyleyeceğini bilememişti. Kendini toparladığı anda, "Ablamın kalbini kırdın anne. Çok ağır konuştun," dedi.

"Sus kız!" diye çıkıştı Afet Hanım canı sıkkın bir halde. "Sen söyle bakalım, dün gece nerdeydin? Eve kaçta geldin?"

Niver dün gece olup bitenlerle ilgili pek bir şey hatırlamadığı için bozuntuya vermemeye çalıştı.

"Nasıl yani? Eve kaçta geldiğimi bilmiyor musun?"

Annesi ona ters ters baktı.

"Ben bu evde bekçi miyim? Gece vakti o saatte uyuyordum tabii ki. Şimdi söyle bakalım bana. Eve kaçta geldin sen?"

Niver annesinin dün gece olup bitenlerden haberdar olmamasına sevindi.

"Kaçta geleceğim anne? Vaktinde geldim işte. Hatta ablamla buluşup eve birlikte döndük."

"Çok içmedin ya?"

"Tövbe, tövbe de anne! Günahıma girme, yoksa çarpılacaksın vallahi."

"Aferin benim güzel kızıma! Sakın erkeklerin yanında çok içeyim deme. Çünkü bu namussuzlar o saatte çadırı kurup bekliyor."

Niver kıs kıs güldü.

"Hiç öyle şey olur mu anne? Yanımda Eda da vardı."

"Olsun kızım! Kendinden başka kimseye güvenme. Namus senin namusundur. Peki, orda şöyle eli yüzü düzgün bekâr bir çocuk yok muydu hiç?"

Niver annesinin lafı nereye getireceğini bildiğinden, "Hiç olmaz olur mu?" dedi gülümseyerek. "Tabii ki de vardı. Ama barda tanıştığım bir adamdan ne bana koca ne de sana damat olur."

"Kızım," diye homurdandı Afet Hanım. "Ordan çıkmaz, burdan çıkmaz. Peki, şimdi soruyorum sana: Nerden çıkar? Cevap versene bana!"

Niver bir cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki, annesi bakışlarını ayaklarına dikti.

"Kız," dedi. "Şu pis sarı çorap hâlâ ayağında mı senin? Maazallah bunu ayağında bir erkek görse, alacağı varsa da almaz seni."

Niver çabucak ayaklarına baktı. Gerçekten de sarı babet çorapları hâlâ ayağında duruyordu. Ansızın eğilip çorapları çıkardı, odanın bir köşesine fırlatıp attı.

"Bu uğursuz şeyi hemen çöpe at anne. Yok yok, dur! Çöpe atma. En iyisi cehennemin dibine at. Çünkü bir daha gözüm görmesin bu iğrenç şeyleri..."

***

O gün hava çok sıcaktı. Afet Hanım mobilya mağazasının kapısını açıp içeri girdiğinde, nefes nefeseydi. O sırada orada çalıştığını tahmin ettiği genç bir adam hızla yanına geldi.

Aşağı yukarı otuz beş yaşlarında, ela gözlü, kumral saçlı, zayıfça bir adamdı. Ayrıca enerjik ve bir o kadar da güler yüzlüydü.

Afet Hanım güçlükle konuşarak, "Sakıncası yoksa şuraya geçip biraz oturabilir miyim evladım?" diye sordu.

Genç adam hemen koluna girip, "Tabii efendim," dedi. "Size yardım edeyim. Umarım önemli bir şeyiniz yoktur."

"Yok oğlum! Bugün hava çok sıcak ve nemli. Galiba çarptı beni, boğazım da kurudu."

"Öyleyse," dedi genç adam, "siz burada oturup biraz soluklanın. Ben de bir bardak su getireyim."

"İyi olur," dedi Afet Hanım. "Çok sağ ol. Maşallah kaşlı gözlü, boylu poslusun. Evli misin oğlum sen?"

Adam gülümseyip, "İltifatınız için çok teşekkür ederim teyzeciğim," dedi. "Ama evli değilim, bekârım."

Afet Hanım'm o an yüreği sevinçle doldu. Genç adama bakıp hınzır hınzır gülümserken, "Allah siz gençlere her şeyin hayırlısını versin oğlum," dedi. "Kader bu! Bir de bakmışsın ki birazdan şu kapıdan içeri girivermiş kısmetin."

Tam o sırada kapı açıldı, Niver içeri girdi. Genç adam hayretler içinde kapıya doğru bakıp, "Ben," dedi. "Hemen suyunuzu alıp geleyim teyzeciğim."

Adam arkasını dönüp giderken, Niver de annesinin yanına geldi.

"N'oldu?" dedi endişeli bir sesle. "İyi misin sen?"

"Sus kız! Şimdi beni iyi dinle. Ağzını değil, gözünü aç. Az önce çok hoş bir çocukla tanıştım. Maşallah kaşlı gözlü, boylu poslu birisi! Öğren bakalım, burada ne iş yapıyormuş?"

Niver gülmemek için kendini zor tuttu.

"Yine ne işler çeviriyorsun anne?"

"Sus! Sizin bir iş çevireceğiniz yok baksana. Sizin yerinize ben çeviriyorum o yüzden. Ah Ah!.. Düştüğüm şu duruma bakın dostlar."

Niver umutsuzca başını sallarken, "Teyzeciğim," diye seslendi genç adam arkalarından. "Buyurun suyunuzu."

Afet Hanım yalandan gülümsedi, içi su dolu bardağı alırken, "Çok teşekkür ederim evladım," dedi. "Ne kadar iyi kalplisin böyle! Allah kalbine göre versin senin."

Genç adam gülümsedi, hafiften utanmış gibiydi. Niver de birdenbire bakışlarını onun ela gözlerine dikti. Sanki gözlerinin derinliklerinde bir an kendini görür gibi oldu, içi ürperdi.

"Bu nazik davranışınızdan ötürü," dedi içindeki ürpertiyi bastırmaya çalışarak. "Size teşekkür ederim."

Genç adam şaşırdı.

"Yoksa anneniz mi?"

"Evet."

"Maşallah," dedi. "Çok tatlı bir teyze. Aynı zamanda da çok esprili."

Niver gülmemek için bir an nefesini tutmuştu ki, "Sana da maşallah," diye araya girdi Afet Hanım. "Sen de su şişesi gibi bir çocuksun vallahi."

Genç adam birden kahkaha atıp, "Ne gibi bir çocuğum teyzeciğim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Su şişesi gibi düzgün birisin evladım."

Niver annesinin bu sözleri üzerine utandı biraz.

"Siz," dedi yüzü hafiften kızarmış bir halde. "Onun kusuruna bakmayın. Benim annem..."

Genç adam sözünü kesti.

"Hiç öyle şey olur mu? Ne kusuru? Keşke benim de böyle bir annem olsaydı."

"Peki, senin annen nasıl birisi oğlum?" diye sordu Afet Hanım meraklı bir şekilde.

Genç adamın birden boğazı düğümlendi.

"Annem yok. Ben çocukken ölmüş. Babamsa o günden sonra hiç evlenmedi. Bana hem babalık, hem analık yaptı."

Niver'in gözleri doldu.

"Sizden," dedi. "Çok özür dilerim. Galiba bilmeden yaranızı deştik."

Genç adam bir şeyler söylemek için tam ağzını açmıştı ki, Afet Hanım yine merakına yenik düşüp, "Oğlum," dedi. "Sen burada ne iş yapıyorsun?"

"Hepimiz büyük patron için çalışıyoruz teyzeciğim."

Afet Hanım'ın birden neşesi kaçtı.

"Demek öyle ha! Peki, patron nasıl biri oğlum? Size dolgun maaş veriyor mu?"

Genç adam gülümsedi.

"Sağ olsun, çok iyi biri. Maaşımız da hiç fena değil."

"Nasıl yani? Bir evi geçindirecek kadar dolgun mu maaşınız?"

Niver ona yan yan bakıp, "Anneciğim!" diye söylendi. "Ne yapacaksın beyefendinin maaşını? Hiç

böyle şeyler sorulur mu? Vallahi çok ayıp ettik beyefendiye!"

Afet Hanım tam ağzını açmış kızına laf çakacaktı ki, birden kendisini tutup yalandan gülümsedi.

"Güzel kızım, ben kötü niyetle sormadım ki! Maşallah kaşlı gözlü, boylu poslu genç bir adam. Baksana, üstelik bekârmış. Bugün yarın evlenecek, bir yuva kuracak. Eee! Bu yaştan sonra benim gibilere iman, sizin gibi gençlere de para lazım. Yanlış mı düşünüyorum evladım, sen söyle?"

Genç adamı ansızın bir gülme krizi tuttu.

"Vallahi çok doğru söylüyorsunuz teyzeciğim. Hele ki bu devirde genç insanlara para fazlasıyla lazım. Çünkü kimi bir yuva kuracak, kimi de bir iş..."

Niver o an şaşırıp kaldı, kime ne söyleyeceğini bilemedi. Kısa bir süre sonra kendisini toparladığında, "Her neyse," dedi. "Biz bu mağazanın sahibi olan beyefendiyle görüşmeye gelmiştik. Acaba kendisi burada mı?"

Genç adam şaşırdı.

"Pardon, siz kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?"

"Benim adım Niver. Bizi buraya Deniz isminde bir arkadaşım gönderdi. Kendisi sizin patronunuz Emir Bey'in çok samimi bir arkadaşı. Biz bir yemek odası takımı almak istiyorduk."

Genç adam bu sefer tatlı tatlı gülümseyip, "Öyleyse," dedi. "Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Ben Emir Ağahan!"

TARTIŞMA

Günlerden pazartesiydi. Menekşe Hanım saat iki gibi üst komşusu Afet Hanım'a oturmaya gelmiş, havadan sudan laflıyorlardı.

"Sen," dedi Menekşe Hanım. "Aslında çok şanslıymışsın."

Afet Hanım onun bu sözlerine hem şaşırmış, hem de meraklanmıştı.

"Neden böyle söyledin Menoş?"

"Bak Afet! Sana hiç yalan söylemeyeceğim. Eskiden sen bana imrenirdin, şimdiyse ben sana imreniyorum. Gençliğimde tam dört tane erkek çocuğu doğurduğum için hepinize karşı kurum kurum kuruldum. Bunu sen de iyi biliyorsun zaten. O sıralar siz de patır patır kız çocuğu doğurdukça bana imrenerek bakıyordunuz, ya-

lan mı? Ama ne var ki şimdi keşke en azından biri kız olsaydı diyorum. İkide bir kapımı çalsaydı. Ya da anahtarı cebinde gelip girseydi eve."

"Eee," diye söylendi Afet Hanım. "Tam dört tane oğlan doğurdun, her defasında da kurum kurum kuruldun. Hiç kusura bakma. Şimdi kurum kurum kurulma sırası bana geldi. Geçen gün kızlar beni İstinye Park'a götürdüler. Söylemesi ayıp, çok güzel bir takım elbise aldılar. Oradan da Boğaz'a balık yemeğe gittik. Hatta büyük kız, 'Yoksa bu yıl tatilimizi Kıbrıs'ta mı yapsak anne?' diye sordu bana. Herhâlde birkaç haftaya tatile gideceğiz oraya."

Menekşe Hanım'ın o an sanki yüreği parçalandı. Boğuk bir sesle, "Erkek evladı olanlar," dedi. "Böyle bir şeyi rüyasında bile göremiyor. Kapımı açmayan hayırsız evlatlar beni tatile mi götürür? Onlar gidip o mendebur karılarının analarını tatile götürsün. Bu oğlanları kendim için değil, meğerse başkalarının analarının için doğurmuşum."

"Az önce," dedi Afet Hanım. "Sana söylemeyi unuttum Menoş. Ortanca kız dün beni lüks bir mobilya mağazasına götürdü, çok güzel bir yemek odası takımı aldı. Hatta birazdan getirecekler eve."

Menekşe Hanım'ın gözleri dolu dolu olurken, "Şimdi sıra sende," dedi. "At havanı bakalım! Ananın ak sütü gibi helal olsun. Ben de zamanında az mı hava attım sana?"

Afet Hanım acı acı gülümsedi.

"Neyse... Bu konuyu kapatalım artık."

Menekşe Hanım umutsuzca başını salladı.

"Haklısın, lakin kapatmadan son bir şey söyleyeceğim. Seni bilmem, ama ben küskünüm feleğe. Ağlatacaktı madem niye güldürdü?"

"Sahi," dedi Afet Hanım meraklı bir sesle. "Ağlatacak dedin de aklıma geldi Menoş. Geçen gün bizim Gülçin'in kızı sokağın ortasında niye ağlayıp duruyordu?"

"Hiç sorma! Biliyorsun, o zavallı da bekâr. Güya teyzesi ona birini bulmuş. O da oğlanla tanışmaya gitmiş. Oturup bayağı bir sohbet etmişler. Pastaneden çıktıklarında birdenbire yağmur boşalıvermiş. Oğlan bizim kıza, 'Çantanda küçük de olsa bir şemsiyen vardır senin,' demiş. Aslı da, 'Yoo! Ben deli miyim? Bu yaz günü çantamda niye bir şemsiye taşıyayım ki?' diye cevap vermiş. Bunun üzerine oğlan, 'Aaa! Ben şimdi çözdüm seni. Şemsiye taşımayan birinden bana iyi karı olmaz. Hadi öyleyse yolun açık olsun,' demiş. E haliyle kızın da sinirleri bozulmuş, eve gelene kadar yolda sürekli ağlayıp durmuş."

Afet Hanım duyduğu bu sözler üzerine bir süre kafa yorduktan sonra, "Hımm! Şimdi anladım," diye mırıldandı.

Kadın ona meraklı gözlerle baktı.

"Neyi anladın?"

Afet Hanım kendini daha fazla tutamayıp kahkahayı bastı.

"Kız," dedi hâlâ gülerken. "Sen çakmadın mı durumu?"

Zavallı kadının kafası daha da karışmıştı.

"Neyi çakmadım mı Afet? Hadi söyle! Yoksa beni meraktan öldürecek misin sen?"

"O oğlan," diye söylendi Afet Hanım, "eğer küçücük bir şemsiyeye bu kadar kafayı takmışsa, bil ki onun sapı kısa Menoş!.."

Menekşe Hanım bir an şaşırdı, sonra ansızın katıla katıla gülmeye başladı.

"Vallahi," dedi. "Sen çok âlem bir kadınsın! Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi benim bu..."

O sırada kapının zili çaldı. Afet Hanım, "Kızım," diye seslendi. "Kapıya bak bakalım, gelen kimmiş?"

"Bakıyorum anne," diye cevap verdi Yonca. Sonra mutfaktan hızlı adımlarla çıkıp kapıya yöneldi, açmadan önce kısa bir an bekleyip, "Kim o?" dedi.

"Mobilyacı, siparişinizi getirdik."

Yonca büyük bir sevinçle kapıyı açarken, "Anneee," diye haykırdı. "Mobilyalar geldi."

Menekşe Hanım oturduğu yerden ağır ağır kalkarken, "Müsaadenle,"dedi. "Ben de artık gideyim Afet. Möbleniz de hayırlı olsun, güle güle kullanın."

Afet Hanım birden kolundan tutup, "Dur Menoş!" dedi. "Nereye gidiyorsun? Mobilyayı gör de öyle git."

"Yok yok! Ben gideyim," dedi sesine yansıyan garip bir ifadeyle.

Afet Hanım belki o an bozuntuya vermedi, ama fena halde içerledi arkadaşının bu davranışına.

"Peki öyle olsun," dedi donuk bir sesle. "Şimdi git, belki daha sonra gelip görürsün."

Menekşe Hanım bir şey söylemedi. Yüzü asık bir şekilde evden ayrılırken, "Merhaba teyzeciğim," dedi mobilyayı getiren gençten bir oğlan. "Kamyonu yanaştırdık apartmanın önüne. Birazdan malı yukarı çıkaracağız. Mobilyanızı nereye koyalım?"

Afet Hanım başını çevirip eski yemek odası takımını koyduğu köşeye baktı.

"Şuraya koyun oğlum," dedi. "Bu eskileri de alıp götürün. Artık bir işimize yaramayacak."

Genç oğlan o anda sevinçten Afet Hanım'ı kucaklayıp öpmek istedi, ama kendini zor tuttu.

"Teyze," dedi büyük bir mutlulukla. "Ben arkadaşlarımla birlikte bekâr evinde yaşıyorum. O zaman izninizle bu mobilyayı alıp evime götüreceğim. Umarım sizin için bir sakıncası yoktur?"

Afet Hanım gülümsedi.

"Götür oğlum, götür. Arkadaşlarınla güle güle kullanın. Vallahi hâlâ taş gibi sağlam. Bana kalsa hiç değiştirmezdim, ama kızlar durmadı. 'İlla değiştirelim anne,' diye tutturdular. Ben de kalplerini kırmak istemedim."

Genç oğlan sevinçle sandalyeyi dışarı çıkarmak için kucaklarken, "Aman ha oğlum!" diye arkasından seslendi Afet Hanım. "Mobilyaları yukarı dikkatli çıkarın. Sakın bir yere sürtüp çizmeyin. Masanın ortasındaki cama da dikkat edin, kırılmasın."

Genç oğlan ansızın durup ona baktı.

"Siz hiç merak etmeyin teyze. Zaten koltuk takımları gibi öyle ağır mobilyalar değil. Yukarı çok rahat çıkarırız."

"Peşinen söyleyeyim de günah benden gitsin oğlum. Hadi, şimdi güzel güzel işinizi yapın."

Genç oğlan sandalyeyi asansöre koyup aşağıya inerken, "Kızım," dedi Afet Hanım. "Sen de öyle boş boş durma. Hafif sabunlu bir bez getir. Sonra güzel bir şekilde sandalyeleri, masayı silelim."

Yonca banyoya girip sabunlu bezi hazırladı, küçük bir leğene ılık su koyup geri döndüğü sırada, apartmanda şangır şungur bir ses yankılandı. Merakla hemen koşup baktığında, yemek masasının ortasındaki camın tuzla buz olduğunu gördü.

Genç oğlan birlikte çalıştığı arkadaşına korku dolup gözlerle bakıp, "Seni beyinsiz!" diye haykırdı. "Asansörün kapısını neden öyle hızlıca bıraktın? Bak, gördün mü yaptığını? Şimdi patrona ne diyeceğiz?"

Afet Hanım yüreği ağzında kapının önüne çıkmış, gördüğü manzaranın gerçek olduğuna inanmakta güçlük çeker gibi bakıyordu.

"N'aptınız böyle oğlum? Ben az önce sana dikkatin edin demedim mi?"

Genç oğlan tepeden tırnağa buz kesmiş, âdeta donup kalmıştı.

"Teyze," dedi diğeri ağlamaklı sesle. "Onun suçu değil, benim suçum. Asansörün kapısını çok hızlı ittirdim. O da çarpıp camı kırdı."

"İyi bok yedin!" diye homurdandı Afet Hanım. "Kızım Yonca, çabuk tansiyon aletimi getir. Galiba tansiyonum çıktı gene."

Yonca annesinin koluna girip salona doğru götürürken, "Vallahi," dedi ağlamaklı bir sesle Afet Hanım. "O Menoş karısının gözü kaldı, nazarı değdi..."

***

Afet Hanım yaklaşık yarım saat sonra kendine geldiğinde, uzandığı yerden hafifçe doğruldu, başucunda duran telefonu eline alıp Niver'i aradı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo kızım," dedi sakinliğini korumaya çalışarak.

"Merhaba anne," diye heyecanlı bir sesle karşılık verdi Niver. "Ben de şimdi seni arayacaktım. Çabuk söyle, yemek odası takımı salonda nasıl durdu?"

Afet Hanım içini çekip, "Hiç sorma," dedi. "Parasını verip büyük bir sevinçle aldığımız şeyi ne yazık ki evimize koyamadık."

"Nasıl yani?" dedi Niver şaşkın bir şekilde. "Ne demek istiyorsun anne? Ne oldu?"

"Daha ne olacak, mobilyayı getiren o salak oğlan masanın camını kırdı. Sinirden tansiyonum çıktı. Yeni yeni kendime geliyorum."

"İnanmıyorum," diye hayıflandı Niver. "Geri zekâlı oğlan bunu nasıl becerdi?"

"Sorma, asansörün kapısını çarptırıp kırdı."

"Eee, sonra ne oldu?"

"N'olacak kızım? Sevincimiz kursağımızda kaldı."

Niver şaşkındı.

"Bak, ben sana söylüyorum anne. Mutlaka birinin nazarı değdi. Kimin acaba?"

"Kimin değecek kızım? Tabii ki de o Menoş karısının değdi. Az önce buradaydı. Domuz gibi suratını asıp gitti evden."

"Ee, şimdi ne yapacağız anne?"

"Ne bileyim! Şu oğlanı arayıp bir konuş. Bakalım ne diyecek? Öyle çok da fazla üstüne gitme çocuğun, olan oldu artık. Belli mi olur? Bakarsın ummadığın taş baş yarar!"

"Anneee!" diye söylendi Niver. "Deminden beri biz burada hangi meseleden konuşuyoruz? Bakıyorum sen yine hayallerdesin. Hangi taştan ne umuyorsun?"

Afet Hanım hafiften sinirlendi.

"Kes sesini! Zaten canım sıkkın. Şimdi ara çocuğu, bakalım ne diyecek sana?"

"Peki," dedi Niver keyifsiz bir ses tonuyla. "Şimdi telefonu kapatıyorum. Onunla konuştuktan sonra seni arayacağım."

Afet Hanım morali bozuk bir halde telefonu kapatırken, Niver de masanın yanında duran çantasından bir kartvizit çıkardı, üzerinde yazan numarayı öfkeli bir şekilde tuşladı. Telefon çaldıktan kısa bir süre sonra açıldı.

"Alo," dedi Niver. "Kiminle görüşüyorum?"

"Siz kimi aramıştınız?" dedi telefonun diğer ucundaki adam.

"Emir Bey'i."

"Buyurun benim. Siz kimsiniz?"

"Dün," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Sizden bir yemek odası takımı aldık. Ama adamlarınız eve çıkardıkları sırada masanın camını kırmışlar."

Emir şaşırdı.

"Niver Hanım," dedi kibar bir sesle. "Yoksa siz misiniz?"

"Evet, benim."

"Sakin olun lütfen. Benim haberim yok bu durumdan. Demek bizim çocuklar taşırken masanın camını kırmışlar, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle olmuş."

Emir o an yüreğinde büyük bir üzüntü duydu.

"İnanır mısınız?" dedi mahcup bir sesle. "Başımıza ilk defa böyle bir şey geliyor. Size şu an ne diyeceğimi bilememenin şaşkınlığını yaşıyorum."

Niver kısa bir an durup düşündü, sonra sesini alçaltıp, "Siz de inanır mısınız," dedi. "Sevincimiz kursağımızda kaldı. Vallahi şaka gibi! İnsanın inanası gelmiyor."

"Size ne desem bilmem ki? Tüm samimiyetimle söylüyorum çok mahcup oldum. Aklıma söyleyecek başka bir şey de gelmiyor. Herhâlde vardır bu işte bir hayır. Başka ne diyebilirim ki?"

"Allah aşkına böyle konuşmayın. Bu işin ne gibi bir hayrı olabilir ki? Gitti güzelim masa."

"Siz," dedi Emir, "masayı kafanıza takıp canınızı sıkmayın lütfen. Ben camın aynısını yaptırıp göndereceğim evinize."

Niver ona biraz sert çıktığı için pişmanlık duydu o an, bu pişmanlığın altından nasıl kalkacağını düşündüğü sırada hiç beklemediği bir teklif aldı.

"Yarın akşam bir işiniz yoksa," dedi Emir kibar bir sesle. "Sizi bir özür yemeğine çıkarabilir miyim? Belki böylelikle kendimi affettirmiş olurum..."

AKŞAM YEMEĞİ

Bütün bu olup bitenler Niver'e inanılmaz gelmişti. Sanki dünden beri pusulasını şaşırmış, nasıl davranıp nasıl davranmaması gerektiği arasındaki çizgiyi birbirine karıştırmıştı. Bu yüzden ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Akşamki yemekten umutlanmalı mı, yoksa gene bir umutsuzluğa mı kapılmalıydı?

Bu heyecanlı ve karmaşık düşünceler içinde o gün işyerinden izin almış, kuaföre gelmişti. Kadın pedikür yaparken, "İşte böyle Deniz," dedi Niver. "Onu sadece bir kez gördüm. Nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Bu durumda onu en iyi tanıyan sensin canım."

Niver ile Deniz ilkokuldan beri tanışıyorlardı. Ve ikisi de Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesini birlikte okuyup bitirmişlerdi.

Deniz içini çekip, "Ah! Keşke bu akşam aranızda bir kıvılcım çaksa," dedi. "Yalan yok, bekâr olsaydım onun peşine ben düşerdim."

Niver kıkırdadı.

"Manyak şey!" dedi. "Karnın burnunda azdın mı yoksa? Vallahi gidip kocana söylerim ha! Otur oturduğun yerde."

Deniz ikinci çocuğuna hamileydi. Niver'e bakıp gülümserken, "Sorma kız," dedi. "Şu sıralar hormonlarım tavan yapmış durumda. Kızışmış kediler gibiyim. Neredeyse damdan dama atlayacağım."

O sırada pedikür yapan kadın hafiften kahkaha attı.

"İnanın," dedi. "Ben de hamile olduğumda aynen böyleydim. O dönem seks yapmak için benim koca öküzün peşinden çok koştum, ama o da hep kaçtı benden. Neymiş efendim? Karnı burnunda bir kadınla iş tutulmazmış."

Niver'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. O şaşkınlıkla, "Neşe Abla," dedi. "Hani sen de az değilmişsin ha! Bunu senden asla beklemezdim."

Kadın güldü.

"Bak Niverciğim! Uzun yıllardan beri çeşitli kuaför salonlarında o kadar çok kadın tanıdım ki, 'Ben asla yapmam, asla etmem,' diyenlerden artık çok korkar oldum. Hâlbuki birçoğu her şeyi yapıyor, ama inkâr ediyor. Bence böyle söyleyenlere sen de dikkat etsen iyi olur."

"Vallahi doğru söylüyor," dedi Deniz. "Benim de bildiğim bazı şeyler var ama, neyse!.. Nerede kalmıştık?

Ha! Emir çok düzgün bir çocuk Niver. Babası onu öyle güzel yetiştirmiş ki, anlatamam sana. İnan bana rahmetli annesi hayatta olup onu büyütseydi eğer, bu güzellikte bir insan yetiştiremezdi."

"Allah Allah!" dedi Niver. "Genelde bu tip iyi adamları gözü açık kızlar hemen kapıveriyor. Peki o bu zamana kadar nasıl bekâr kalmış?"

"Galiba," dedi Deniz. "Bazen kadere inanmak gerekiyor. Sosyetik bir kızla üç yıl flört etti. Tam nişanlanacakları sırada ansızın ayrıldılar. Hepimiz şoka girdik. Yani ben kendi adıma hâlâ şoktayım."

Niver hem şaşırmış, hem de meraklanmıştı.

"Acaba neden ayrıldılar?"

"Bilmiyorum. Bu ayrılıkla ilgili hiç kimseye bir şey söylemedi. Ağzı öyle de sıkı biri. Gerçi o zamanlar gazetelerin magazin sayfalarında bir sürü şey yazılıp çizildi, ama bu haberlerin hangi birine inanacaksın? Çünkü artık gazetelerin her bir sayfasında yalanın bini bir para."

Niver'in nedense bir an morali bozuldu, durgunlaştı. Deniz ondaki bu ani değişimi hemen fark etti.

"Ne oldu kız?" dedi manalı bir bakışla. "Birdenbire yüzün değişti."

"Ne bileyim ben işte. Baksana, çocuk sosyetikmiş. Benim gibi kenar mahallenin kızıyla ne işi olur? Ah aptal kafam! Ben de oturmuş tatlı tatlı hayaller kuruyorum gene."

"Ne alaka?" diye çıkıştı Deniz. "Eğer senin bu mantığınla yola çıkarsak, benimle de hiç arkadaşlık kurmaması gerekiyordu."

"Peki sen," dedi Niver keyifsiz keyifsiz. "Onunla nasıl tanışmıştın?"

"Çalıştığım otomobil firmasına yeni bir model gelir gelmez, test sürüşü için önce onu çağırıyoruz. Yani senin anlayacağın, kendisi aynı zamanda benim müşterim."

Niver'in morali daha da bozulmuştu.

"Desene kızım," dedi. "Bu çocuk bizim gibi kıçı kırık teneke arabalara da binmiyordur. Kim bilir bugün akşam nasıl bir arayla gelecek buluşacağımız yere?"

Deniz bir kahkaha atıp, "Bu akşam," dedi. "Seninle buluşmaya nasıl bir arabayla geleceğini bilmiyorum, ama o genelde işe beyaz Jetta'sıyla gidip geliyor."

Niver'in kafası karışmıştı.

"Nasıl yani? Jetta'dan başka arabası yok mu?"

"Olmaz olur mu hiç! Benim bildiğim birkaç tane arabası var. Daha üç ay önce ona kırmızı bir Ferrari sattım."

"Öyleyse," dedi şaşkınlıkla Niver. "İşe niye Jetta'yla gidip geliyormuş?"

"Kızım, bunu laf olsun diye söylemiyorum. Bu oğlan gerçekten o kadar düzgün biri ki! Acaba onu nasıl anlatsam sana? Yanında çalıştırdığı işçilere ayıp olmasın diye Ferrari'sine binip işe gitmiyor."

Niver afalladı.

"Hadi ya! Bu devirde böyle düşünceli adamlar kaldı mı gerçekten?"

"Nerdeee? Her gün o zengin adamlara araba satıyorum, ama hiçbiri Emir gibi değil. Onu tek geçerim.

para denen şeytan o zenginlerin birçoğunu esir almış, merhametsiz insan yapmış."

Niver ne söyleyeceğini bilemiyor, kendini gülünç bir duruma soktuğunu düşünüp bu duruma içten içte hayıflanıyordu.

"Galiba!" dedi büyük bir hayal kırıklığıyla. "Kendi kendime gelin güvey oldum. Bu akşamdan da bir hayır çıkmaz bana. Yanlış mı düşünüyorum?"

"Dur bakalım! Hemen umutsuzluğa kapılma. Belli mi olur, belki de aranızda bir elektriklenme olur."

Niver acı acı güldü.

"Ne bileyim ben? Son zamanlarda tanıştığım o arıza adamlardan sonra şalterim atıverdi. Artık ben de elektrik namına bir şey kalmadı kızım..."

Niver konuşmasını sürdürürken Deniz'in aklına bir fikir geldi.

"Bana bak, müzikle aran nasıldı senin?" diye sordu merakla.

Niver bu soru karşısında şaşırdı.

"Neden sordun?"

"Az kalsın sana söylemeyi unutuyordum. Emir mi ziğe çok düşkün biri. Yukarıda Allah var, bayağı güzel de klarnet çalıyor..."

Niver, "Acaba Yaradan'ın bunca zamandır hamurunu yoğurdu adam bu olabilir mi? Kız baksana!.. Hem zengin, hem yakışıklı, hem merhametli, hem de çalgıcı. Eee! Artık o sıcak sıcak üfler, ben de gevşeyip oynarım," diye düşündü keyifle.

"Kız," diye çıkıştı Deniz, "beni dinliyor musun? Yüzündeki o gülümseme de neyin nesi?"

Niver dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

"Dinliyorum canım," dedi yalandan gülümseyerek.

Deniz de aynı şekilde gülümsedikten sonra, "Ah!" diye içini çekti. "Şimdi burada Afet Teyze olacaktı ki, 'Bok dinliyorsun beni!' diye söylenip ağzının payını bir güzel verecekti senin."

"Sus kız!" diye kıkırdadı Niver. "Nerden geldi aklına?"

Deniz hâlâ gülüyordu.

"Afet Teyze bizim için ekol olmuş biri kızım! Belki şimdi söyleyeceklerime inanmayacaksın ama, onun lafları bazen kulaklarımda çınlıyor."

"İyi, çınlasın bakalım. Çünkü benim kulaklarımın dibinde bazen değil her gün çınlayıp duruyor."

"Allah aşkına, pazar günü Emir'i gördüğünde ne yaptı, anlatsana?"

"N'apsın? Her zamanki gibi, 'Maşallah kaşlı gözlü, boylu poslu,' diye oğlana iltifatlar edip bizi birbirimize yapmaya çalıştı."

"Desene," dedi Deniz. "Emir gülmekten ölmüştür."

"O da çok sevdi. Allah var, sevilmeyecek gibi değil. Biliyorsun, komik kadın."

"Ah o ne tatlıdır o, bilmez miyim hiç! Allah ona sağlıklı ve uzun ömürler versin. Peki, İrfan Amca ne yapıyor?"

"Ne yapacak, annemin çenesi hiç kapanmadığı için Tom ve Jerry gibi sürekli didişip duruyorlar. Babam ço-

ğu zaman evden kaçıyor, kahvede arkadaşlarına takılıyor. İnan ki yüzünü gördüğümüz yok."

"Hiç sorma, bizimkiler de öyle. Vallahi bu yaşta çocuk gibiler. Neyse!.. Az önceki soruma geri dönersek, senin müzikle aran nasıldı?"

Niver gülümsedi.

"Kız bunadın mı? Hatırlamıyor musun? Sana zamanında karışık kaset az mı doldurdum?"

Deniz kısa bir an duraksadıktan sonra, "Sahi ya!" dedi. "Unutmuşum. Neydi o Ahmet Kaya'lar, İbrahim Tatlıses'ler, Cengiz Kurtoğlu'lar..."

Niver derin derin içini çekti.

"Hey gidi günler! Meğer ne tatlı günlermiş o günler."

"Doğru vallahi. Gençlik gibisi yok. Biz de yaşlanıyoruz artık."

Niver'in birdenbire morali bozuldu.

"Sus ya!" diye çıkıştı. "Ne yaşlanması? Daha birini bulacağım, onunla evleneceğim, sonra çocuk doğuracağım. Offf anam off!.."

"Bu akşam," dedi Deniz. "Şayet bizim oğlanda bir tutukluk olursa, sohbeti hemen müziğe getir. O zaman gör bak, nasıl da bülbül gibi şakıyor!"

"Şey," dedi Niver düşünceli bir sesle. "Seni hiç aradı mı peki?"

"Yoo! Beni araması mı gerekiyordu?"

Niver'in morali biraz daha bozulmuştu.

"Ne bileyim! Belki seni aramıştır diye düşündüm. Hani beni merak ettiyse..."

Deniz sözünü kesti.

"Sana söyledim ya, ağzı çok sıkı biridir o."

Niver umutsuzca başını salladığı sırada, "Hadi geçmiş olsun!" dedi Neşe. "Bitti. Başka bir isteğin var mı?"

***

Güneş ağır ağır batmaya başlamıştı. Niver telefonda sözleştikleri gibi Kanyon Alışveriş Merkezi'nin giriş kapısına gelmiş, heyecanlı bir şekilde beklemeye koyulmuştu. Orada öylece durmuş beklerken, son zamanlarda tanıştığı adamlar geldi aklına, içi burkuldu. Tam o sırada, o parlak, insanın içine işleyen ela gözleriyle karşısına dikilip, "Merhaba," dedi Emir. "Çok bekletmedim umarım."

Niver dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılmış, yüz ifadesi değişmişti.

"Merhaba. Hayır, çok bekletmediniz. Ben de beş dakika önce geldim."

"Kusura bakmayın," dedi Emir. "Malum iş çıkışı. Biraz erken çıkmama rağmen gene de trafiğe takıldım. Yoksa burada durup ben karşılamak isterdim sizi."

"Çok naziksiniz, ama gerçekten sorun değil. Çünkü böyle şeylere çok fazla kafayı takmam ben."

Emir'in sanki o an aklına bir şey gelmiş gibi, "Pardon!" dedi, bir demet beyaz papatya uzatırken. "Bunu size almıştım."

Niver'in birdenbire aklına, "Söyle bakalım, neden hiçbir zaman sana çiçek gelmiyor?" diye laf sokuşturan müdürü geldi, hafifçe gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim," dedi. "En sevdiğim çiçeği almışsınız. Ama niye zahmet ettiniz?"

"Ne zahmeti canım! Lafı bile olmaz. Masanızın camını kırarak esas biz size zahmet verdik."

Niver utanmıştı.

"Dün galiba biraz sert konuştum. Eğer kalbinizi kırdıysam çok özür dilerim. Aslında böyle biri değilim, ama bir an oldu işte."

Emir ona bakıp tatlı tatlı gülümserken, "Şimdi bana hak verdiniz mi?" dedi. "Dün size, 'Vardır bu işte bir hayır,' dediğimde, siz de kızgınlıkla, 'Bu işin ne gibi bir hayrı olabilir ki?' diye çıkışmıştınız. Bakın, şu an buradayız. Birazdan da baş başa bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Niver'in yüzü kızardı, bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra utangaçlığını üzerinden atıp, "Bu sözlerinizi," dedi oldukça nazik bir sesle. "Aperatif olarak kabul ediyorum. Şimdi ana yemeğe geçebilir miyiz? Galiba biraz acıktım..."

***

Yemeğe oturduklarından beri garip bir şey olmuştu sanki. Konuşacak onca şey olmasına rağmen, ikisi de tutuk davranıyor, bir türlü sohbeti başlatamıyorlardı.

Tıpkı Türkçe sınavında kompozisyon yazacak öğrencilerin nasıl başlayacaklarını, ne yazacaklarını bilmemeleri gibi...

Niver bu tuhaf duruma bir son vermek istiyor, sohbeti nasıl başlatacağını düşünüp duruyordu ki birden aklına Deniz'in, "Şayet bizim oğlanda bir tutukluk olursa, sohbeti hemen müziğe getir," sözlerini hatırlayıverdi.

Birdenbire yan tarafına eğilip çantasını aldı, içinden Yunanlı sanatçı Vassilis Saleas'ın son albümünü çıkarıp ona uzattı.

"Ben de," dedi hafif mahcup bir sesle. "Bunu size aldım."

Emir bunu gerçekten hiç beklemiyordu. CD'yi almak için elini uzattığında, "Ama bu nasıl olur?" diye sordu. "Bu sanatçıyı sevdiğimi nerden biliyorsunuz?"

Niver biraz olsun rahatlamıştı. Artık sohbeti istediği gibi başlatabilirdi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi. "Bir tesadüf sonucu bizim Deniz'den öğrendim..."

Emir sanki onu dinlemiyor, elinde tuttuğu albümün kapağına hayran hayran bakıyordu.

"İnanmıyorum," diye cevap verdi büyük bir keyifle. "Hem de son albümünü almışsınız. Ben de bu albümün çıkmasını dört gözle bekliyordum."

Niver gülümseyip, "Gördüğüm kadarıyla," dedi. "Müziğe âşık birisiniz."

Emir bakışlarını ondan hiç ayırmadan, "Şayet sizin için de bir sakıncası yoksa, birbirimize adımızla hitap

edebilir miyiz? Aramızdaki bu resmiyeti kaldıralım lütfen," dedi.

Niver'in az önce kaçan keyfi tamamen yerine gelmişti.

"Tabii ki kaldırabiliriz. Ne sakıncası olacak ki?"

Emir onunla konuşmaya başladıkça sanki içindeki buzlar yavaş yavaş eriyor, kendini daha rahat hissediyordu. Bir kez daha gözlerini ona dikip, "Ya sen?" dedi. "Âşık mısın?"

Niver bu soruya hiç düşünmeden, "Hayır," diye cevap verdi.

"Üzüldüm," dedi Emir buruk bir sesle. "Keşke sen de âşık olsaydın."

Niver afalladı.

"N'apayım? Şu ana kadar karşıma öyle biri çıkmadı."

Böyle bir cevap beklemeyen Emir'in gözleri bir an şaşkınlıkla kocaman açıldı, sonra kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı.

"Bunu sormamıştım," dedi hâlâ gülerken. "Sen de müziğe âşık mısın?"

Niver kırdığı potu anladı, ama ne yazık ki iş işten geçmişti artık. O da bir kahkaha atarken, "Galiba rezil oldum," dedi.

Emir bir an onun eline dokunur gibi oldu, fakat sonra geri çekti hemen.

"Niye rezil olacaksın? Benim aşk hayatım da seninkinden çok farklı değil. Ben de şu an birine âşık değilim."

Niver şaşırmış gibi yaptı.

"Aaa! Ama nasıl olur? Yakışıklı..."

Emir sözünü kesti.

"Sen kadere inanır mısın?"

"Evet."

"İnanmana sevindim. Çünkü ben de kaderin zavallı bir kurbanıyım."

Niver'in içi bir an hüzünle doldu.

"Niye böyle konuştun?"

Emir titreyen sesini kontrol edebilmek için bir an sustu, sonra, "Boş ver," dedi bu sefer kendinden emin bir sesle. "Ben artık maziye dönük yaşamayı, ölmüş bir aşkın muhabbetini yapmayı sevmiyorum. Şimdi biraz güzel şeylerden konuşalım mı? Mesela müzikten..."

Niver onun böyle bir tepki vermesine şaşırmış, ama bir yandan da sevinmişti.

"Hay hay! Neden olmasın?"

"Öyleyse," dedi Emir heyecanlı bir sesle. "Şu soruma cevap ver: Müzik sana neyi çağrıştırıyor?"

Niver ona hınzır bir bakış attıktan sonra, "Ne bu ya?" dedi gülümseyerek. "Yoksa bilmeden müzik sınavına mı geldim?"

Emir de gülümsedi.

"Hadi söyle bakalım. Doğrusu cevabını merak ediyorum."

Niver elini yüzüne dayayıp bir süre düşündü.

"Tamam," dedi. "Şimdi cevap veriyorum. Bence müzik, dışa vurulmamış duyguların dirilişidir. Bence mü-

zik, oturduğun yerde seni uzağa taşıyandır. Bence müzik, uzağı yakın eyleyendir. Çünkü onla dile geliriz, onla eğleniriz, onla güleriz, onla ağlarız..."

Emir onun bu sözleri karşısında âdeta küçük dilini yutmuştu.

"Hatta kimi zaman da," diye konuşmasını sürdürdü Niver. "Bir ölünün arkasından yakılan ağıttır."

"Wow!" dedi Emir. "Ben de gidip kime ne sormuşum? Bu konuda senin ancak çırağın olurum ben."

Niver'in keyfine diyecek yoktu. Neşesi iyice yerine gelmişti. O neşeyle, "Eee," dedi. "Hiç olmazsan, hep olamazsın."

Emir kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Galiba," dedi gülümseyerek, "senin kitaplarla da aran iyi."

"Hiç fena değil. Ama yalan yok, müziği bir başka seviyorum."

"Merak ettim, herhangi bir enstrüman çalıyor musun?"

"Hayır, sadece iyi bir dinleyiciyim. Ama ben de çoğu insan gibi bir enstrüman çalmayı çok isterdim."

"Olsun, bence iyi bir dinleyici olmak da güzel."

Niver onun bir enstrüman çaldığını belli etmeden, "Peki," dedi. "Sen herhangi bir enstrüman çalıyor musun?"

"Evet, uzun zamandan beri klarnet çalıyorum."

Niver şaşırmış gibi yaptı.

"Aaa! Gerçekten mi? Sorması ayıp olmazsa, neden klarnet de başka bir enstrüman değil?"

Emir daha önce böyle bir soruyla karşılaşmadığı için afalladı. Bir süre düşündükten sonra, "Hayatımın," dedi boğuk bir sesle. "En ağır darbesi, çocukken annemi kaybettiğim andır. O günden sonra yüreğimden geçen acıları dışa vurmanın bir yolunu arayıp durdum. En sonunda klarneti buldum..."

Niver'in birden gözleri doldu.

"Kusura bakma," dedi çatallaşan sesiyle. "İstemeden de olsa yaranı deştim."

Emir dalıp gitmişti. Sanki onun bu sözlerini duymamıştı.

"Kâh kalın kâh ince," diye konuşmasını sürdürdü. "Aynı notanın farklı tonlardaki yerleriyle oynayarak yüreğimden geçenleri çalıyorum. Bu buruk nameleri çalarken de, çoğu zaman annemi rahmetle anıyorum."

Niver o an ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Emir bunu sezmiş olacak ki, "Neyse," dedi gülümsemeye çalışarak. "Senin annen nasıl? Dün bana çok kızdı mı?"

"Hayır, kızmadı. Ayrıca neden kızsın ki?"

Emir muzip bir şekilde, "Ya! Demek öyle," dedi. "Hâlbuki ben kızdığını sanmıştım."

"Neden böyle düşündün?"

Emir güldü.

"Eee! Sevgili kızı beni telefonda fırçalayınca, annesinin tepkisini düşünmek bile istemedim."

Niver'in yanaklarına kan hücum etti, yüzü kıpkırmızı oldu. Önündeki bordo renkli peçeteyi alıp ona

doğru fırlatırken, "Çok kötüsün!" dedi utangaç bir sesle.

Emir yemek tabağının kenarına süzülerek düşen peçeteyi aldı, gülümseyerek tekrar ona uzattı. Niver elini kaldırıp peçeteyi aldığı sırada eli onun eline değince, o an ikisinin de içi bir tuhaf oldu. Niver hemen elini çekti, bakışlarını ondan kaçırdı.

"Bir gün," dedi Emir heyecanlı bir sesle. "Sana klarnet çalmak isterim. Tabii sen de dinlemek istersen."

Niver az önce kaçırdığı bakışlarını tekrar ona çevirip, "Gerçekten mi?" dedi sesi titreyerek. "Böyle bir şey yapar mısın?"

Emir bu sefer gözlerinin içiyle gülümsedi.

"Senin için tabii ki de yaparım. Neden yapmayacakmışım?"

Niver o an mutluluktan düşüp bayılacaktı sanki.

"Bilmem, doğrusu bu zamana kadar hiçbir erkek benim için böyle bir şey yapmadı. Gerçi sen bir sürü kıza böyle hoşluklar yapmışsındır ama!.."

Emir birden ciddileşti.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi dürüst bir şekilde. "Hayatımda ilk defa bir kıza klarnet çalmayacağım. Ama umarım son çaldığım kız sen olursun..."

Niver hiç beklemediği bu söz karşısında şaşırmıştı ve sanki o an yüreğine bir ateş düşüvermişti. Gülümseyerek ona bakarken, "Hadi inşallah!" diye dua etti içten içe.

PROJE ADI: EMİR!

Ertesi gün akşamüstü işten çıkmış, heyecanlı bir şekilde Eda ve Nergis'in yanına uğramıştı Niver. Anlatacakları bittikten, onların da soruları tükendikten sonra, "Sizce de," dedi meraklı bir sesle. "Bana söylediği o sözler derin anlamlarla yüklü değil miydi?"

Eda düşünceliydi.

"Bir daha söyle bakalım," dedi dudaklarını büzerken. "Bu çocuk tam olarak ne demişti sana?"

"Şöyle: 'Hayatımda ilk defa bir kıza klarnet çalmayacağım. Ama umarım son çaldığım kız sen olursun...' Evet, aynen böyle söyledi bana."

Kendi görüşleri ile Niver'inkiler arasında bocalamakta olan Eda, "Peki ama," dedi. "Anlamadığım şey şu: Sana böyle bir sözü söyleyen adam gecenin sonunda neden arkadaşlık teklif etmedi?"

Niver hafiften kıkırdayıp, "Ne bileyim ben?" dedi. "Herkes seninle Meriç gibi mi?"

Eda güldü.

"Sen beni bu işe ne karıştırıyorsun? Ben böyle bir şeye çoktan hazırdım."

Niver bir kahkaha attı.

"Sanki ben hazır değilim. O geri zekâlı Olcay karısına bile kaç defa tahammül ettim. Neyse ki ağzının payını verdim de aramıyor artık."

Nergis de hınzır bir şekilde gülümseyip, "Unutmayın kızlar," dedi. "Ben de hazırdım, ama o gün gidip yanlış birinin kucağına oturdum."

"Sahiden kız," dedi Eda. "Senin başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmez. İstanbul'da bu kadar erkek varken sen git bizim Orçun'un kucağına otur."

"Hiç sorma. Üstelik de çırılçıplak."

Niver'in bir an yüzü ciddileşti. Karamsar bir sesle, "Arkadaşlar," dedi. "N'olur, size yalvarıyorum. Lütfen bana bir akıl verin. Bu çocukla nasıl yol alacağım ben?"

Eda başını çevirdi, Nergis'e manalı manalı baktı. Sonra da yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

"Aramızda," dedi. "Halkla ilişkilerci olan sensin. Hadi! Şimdi bize bir fikir ver bakalım. Bu kız nasıl bir yol izlemeli sence?"

Böyle bir soru beklemeyen Nergis bir an öylece kaldı. Sonra düşünceli bir şekilde Niver'e çevirdi bakışlarını. Çok geçmemişti ki, "Pekâlâ! Şimdi hep birlikte bir proje hazırlayacağız, anlaştık mı?" dedi.

Niver heyecanlanmıştı.

"Ne projesi?"

"Birazdan görürsünüz," dedi Nergis. "Şimdi biriniz bana kâğıt ve kalem getirsin. Her şeyi yazacağım."

O sırada Eda'nın gözü masanın üzerinde duran kâğıt ve kaleme ilişti. Hemen oturduğu yerden kalktı, kâğıt ve kalemi alıp yerine geri döndü.

"Buyur."

Nergis boş kâğıdı sehpanın üzerine koyarken, "İlk önce projemize bir isim koymalıyız. Aklınıza gelen bir isim var mı?" diye sordu.

Niver ve Eda bir an birbirlerine boş gözlerle baktılar.

"Anlaşıldı," dedi Nergis. "Sizden bir fikir çıkmayacak. Öyleyse projenin adını ben koyuyorum. Proje adı: Emir! Buna itirazı olan var mı?"

Niver ile Eda olup bitenlere bir anlam veremedikleri için başlarını "hayır" anlamında salladılar.

"Peki, projemizi oluşturmaya devam ediyoruz o halde... Şimdi bu noktada senin bana yardımın lazım, hazır mısın Niver?"

"Hazırım."

"O zaman," dedi Nergis. "Bugünkü durumu açık ve net bir şekilde ortaya koymamız gerekiyor."

"Hangi durumu?" diye sordu Eda.

"Şşşt! Sözümü kesme. Sadece beni dinleyin. Bugünkü duruma baktığımızda Emir yakışıklı, üniversite mezunu, toplumda kabul görecek biri, annesi olmadığı

için babasına bağlılık aşırı seviyede, giyim konusu tartışılır..."

"Bir saniye," diye araya girdi Niver. "Giyim konusunda pek de emin değilim. Giydiği kıyafetlerin rengi bana çok uymasa da, ona yakışmıştı galiba."

"Pekiii! O zaman bu kısma bir soru işareti koyalım ve durum değerlendirmemize devam edelim. Emir özgürleşememiş..."

Niver bir kez daha araya girip sözünü kesti.

"Bundan da çok emin değilim. Belki de özgürdür..."

Bu sefer de Eda araya girip, "Kızım!" diye çıkıştı. "Bu çocuk eşşek kadar olmuş, ama hâlâ babasıyla birlikte yaşıyor. Tabii ki de özgür biri değil."

"Salak! Öyleyse ben de özgür biri değilim."

Eda alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Tabii ki sen de özgür değilsin. Hâlâ ailenle birlikte yaşıyorsun."

Niver hafiften sinirlendi.

"Peki, sen özgür müsün?"

"Özgürüm tabii ki."

"Bok özgürsün! Artık bu evde başka biriyle yaşıyorsun. Az önce geldiğimde mutfağa girmiş Meriç'e yemek yapıyordun hanımefendi. Doğrusu merak ettim. Bugün onun kirli çoraplarını da yıkadın mı?"

"Allah aşkına," diye homurdandı Nergis. "Ergen kızlar gibi boş boş ne tartışıp duruyorsunuz? Hadi bırakın şimdi bunu da işimize devam edelim."

Niver önce Eda'ya ters ters baktı, sonra başını çevirip, "Lütfen edelim," diye yanıt verdi.

"Emir'in bugünkü durumunu ortaya koyduk sanırım. Şimdi de onun artılar ve eksiler bölümünü dolduralım. Emir'in artıları neler? Yakışıklı, eğitimli, zengin, patron, kariyer sahibi, lüks otomobilleri olan biri, merhametli, mütevazı, doğru sözlü..."

Nergis bir an kalemi sehpanın üzerine bıraktı, başını kaldırıp Niver'e baktı.

"Senin bunların dışında aklına bir şey geliyor mu?"

Niver gülümsedi.

"Ayrıca müzik sevdalısı. Çok güzel klarnet çalıyormuş."

Eda biraz da muzip bir şekilde gülümseyerek, "Bir rivayete göre," dedi. "Bu gırnatacılar ellerine aldıkları saza hem iyi üflüyorlarmış, hem de çok iyi dil vuruyorlarmış. Artık bunun böyle olup olmadığını evlendiğinde senden öğreniriz inşallah."

Niver'in birdenbire gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıkla ona baktığı sırada, "Eğer bu rivayet doğruysa," dedi Nergis bir kahkaha atarken. "Bir gırnatacı bana da nasip olur inşallah."

Niver neden sonra şaşkınlığını üzerinden atıp kendine geldiğinde, "Senin," diye çıkıştı. "Galiba ateşin başına vurdu gene."

Eda muzipçe gülümsedi.

"Yoksa kızdın mı bana? Şaka yaptım kız."

Niver ona bir şeyler söylemek için tam ağzını açmıştı ki, "Neyse," dedi Nergis. "Nerde kalmıştık? Ha!

Emir'in artılarından biri de klarnet çalmak. Şimdi gelelim onun eksi yönlerine... Emir'in eksileri neler? Annesiz büyümüş, bir ilişkiye girme konusunda çekinceleri var, gelgitler yaşıyor... Benim şimdilik aklıma gelenler bunlar. Sizin ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Niver kıkırdadı.

"Vallahi benim yok. Yaradan onun hamurunu öyle güzel yoğurmuş ki, bu kadar kusur kadı oğlunda da olur."

Nergis bir kahkaha attı.

"O dediğin kadı kızı olmasın sakın?"

"Yok yok! Bu durumda kadı kızı ben oluyorum canım."

"Acaba," dedi Eda düşünceli bir sesle. "Bu çocuğun eksiler hanesine şeyi de yazsak mı?"

"Neyi?" diye sordu Nergis.

"Hani şu sosyetik kızla üç yıl çıkmış ya!"

"Evet."

"Doğrusu o ilişkiden nasıl bir nem kaptığını bilmiyoruz. Belki de bu kız onu başka biriyle aldattı. Bu yüzden de güven sorunu olabilir."

Nergis başını çevirip Niver'e baktı.

"Sen ne diyorsun? Bunu da eksiler hanesine yazayım mı?"

Niver kısa bir süre düşündükten sonra, "Boş ver," dedi kararlı bir sesle. "Ben de onun gibi maziye dönük yaşamayı, mezarlık muhabbetini sevmiyorum. Ayrıca hangimiz eski ilişkilerimizden nem kapmadık ki?"

"Pekâlâ," dedi Nergis. "Şimdi de, 'Bu durumda yapılması gerekenler,' diye bir başlık açalım. Kız tarafı hem naz yapacak, hem de biraz cilveli olacak..."

Niver kendini daha fazla tutamayıp neşeyle bir kahkaha attı.

"Bu söylediklerini ben mi yapacağım?"

"Tabii ki de sen yapacaksın," diye homurdandı Eda. "Çünkü nazsız bir kadın, arsız bir kadına benzer! Nasıl ki arsız bir kadının peşinden erkekler aç it gibi koşturmuyorsa, nazsız bir kadının peşinden de erkekler it gibi koşturmuyor."

Niver'in bir an kafası karıştı.

"Ama bu nasıl olur?" diye söylendi. "Atalarımız bile, 'Çok naz âşık usandırır,' dememiş miydi?"

"Beni dinle, bırak sen o atalarını. Onların dedikleri birbirini tutmuyor zaten. Onlar, 'Kız evi naz evi,' diye de bir laf etmiş. Ne yani? Kız naz yapmayacak da evde oturan anası mı yapacak? Bak bir kez daha söylüyorum sana, naz aşkın tutkalıdır."

Nergis kıkırdayıp, "Bence de," dedi. "Çok doğru söylüyor. İşi bilen kadınların nazlı davranışları karşısında erkekler âdeta duvara tosluyor. Bu kadınlara hem âşık oluyorlar, hem de bülbül kesiliyorlar. Kendilerini ta başından beri sürüm sürüm süründüren bu nazlı âşıklarına gidip methiyeler düzüyorlar. Hatta onlara şöyle sesleniyorlar: Nazlı bebeğim, nazlı çiçeğim, nazlı kuzum, nazlı meleğim, nazlı aşkım, nazlı gülüm, nazlı yârim..."

Niver ve Eda onun anlattıklarını gülerek dinliyorlardı.

"Öyle hınzır hınzır gülmeyin," diye konuşmasını sürdürdü Nergis. "Bu söylediklerim doğru değil mi? Adamlar resmen nazlı kuzularının ruhlarını okşuyorlar. Bu nazlı kuzuları da arada bir onlara, 'Meee, meee!..' diye kuzu gibi meleyip gönüllerini hoş tutuyor."

Eda'nın gülmekten gözleri yaşarmıştı. Islak gözlerini elinin tersiyle silerken, "Ayrıca ikiniz de şunu unutmayın," dedi. "Gerçekten kadınları seven erkekler, nazlı kadınları severler."

Niver'in kafası daha da karışmıştı.

"Yahu kızlar, bu erkekler naz yapmayan kadınların peşlerinden koşmuyorlar mı hiç?"

"Hiç koşmazlar mı?" diye cevap verdi Nergis. "Elbette koşuyorlar. Ama koşan bu erkeklerin profiline bakmak gerekiyor. Nazsız bir kadının peşinden koşanlar, sadık olmayan arsız erkeklerdir. Çünkü bu nazsız kadınlar, bu tip erkeklerin beklentilerine ve arzularına uygun düşen kadınlar."

"Peki," dedi Niver düşünceli bir sesle. "Cilveli nasıl olacağım?"

Eda gülerek, "Kesinlikle," dedi. "Eskimiş sarı babet çorap giymeyeceksin."

Hepsi aynı anda kahkahayı basarken, "Neyse," dedi Nergis. "Asıl final bölümüne gelecek olursak; hedefe kilitlenilecek, sevgi dile getirilecek ve birlikte yol alınacak..."

SUNUM

Bir cumartesi öğle sonrası, saat üç buçuk gibi ofiste, siyah deri koltukta kalbi küt küt ata ata, Emir'in vereceği mini konseri beklemeye koyulmuştu Niver.

Emir, Amati marka dört yüzüklü klarnetini elinde şöyle bir evirip çevirdi, birkaç kez ağızlığını emer gibi yaladı. Sonra hafifçe üfleyip yokladı klarneti birkaç tonda. Çok aşina olduğu karar sesini çabucak bulmaya çalıştı ve 'Sol' kararı yakaladı. Perdelerin üzerinde hızlı hızlı gezindi, birkaç gam çekti...

Hicaz makamında ağır bir girizgâhtan sonra, pes karardan başlayıp tize doğru var gücüyle asıldı klarnete. En kalın, en ince ve bir orta sesle, üç ses 'Sol...'

O sırada Niver dikkat kesilmiş, âdeta nefesini tutmuştu. Emir aynısını bir kez daha tekrarladı. Ancak

bu sefer bitişi, ani bir sus ile aynı notanın en kalınıyla kendine has şekilde yaptı. Sonra da makamına uygun yumuşak yumuşak üflemeye başladı. Taksimin birinci bölümünü tamamladığında, son kalan nefesiyle ince 'Mi'yi titretti. Odanın dört bir köşesi bu tiz sesle inim inim inledi...

Niver az önce yumuşak geçişlerini dinlediği klarnetin böyle bülbül gibi şakıyabileceğine ilk defa şahit oluyordu. İnsanın içine bir nakış gibi işleyen bu sese şaşırıp kalmıştı doğrusu.

Taksimin ikinci bölümüne aynı meyanda, ancak bu sefer daha rahat başladı Emir. Kâh kalın kâh ince, aynı notanın farklı tonlardaki yerleriyle oynayarak gönlünce üfledi. Bu buruk nağmeleri üflerken de yüreğinin götürdüğü yere dalıp gidiyordu çoğu kez...

Bir süre sonra Hicaz taksimi bitirdi. Gözkapaklarını hafifçe araladı, şöyle bir süzdü Niver'i. O an hayranlık içinde kendisine bakan Niver'le göz göze geldi. Birdenbire yüreğini tuhaf bir duygu kapladı, bir sarhoş gibi başı döndü. Hafifçe tebessüm ederken, "Nasıl buldun?" diye sordu.

Ömründe böyle bir klarnet solo duymayan Niver mahcubiyetinden kıpkırmızı kesildi, bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra duygu dolu bir sesle, "Mini konser kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi," dedi.

Emir'in gururu o kadar okşanmıştı ki, "Ne demek efendim," dedi muzipçe gülümseyerek. "Üfleyene değil, üfletene bakın siz."

Niver de gülümsedi.

"Benimle dalga geçme lütfen. Gerçekten çok güzel çalıyorsun."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Emir. "Ama şöyle de bir gerçek var ki, aşk söyletirmiş, âşık söylermiş. Âşık kendinden söylemezmiş."

Niver ona manalı manalı baktı.

"Peki, sana kim söyletiyor bunu?"

Emir yutkundu, o an bir cevap vermedi. Bunun üzerine Niver ısrarcı davrandı.

"Sana bir soru sordum. Neden cevap vermiyorsun?"

"Biraz zaman geçsin," dedi Emir titrek bir sesle. "İleride bakarız. İşte ancak o zaman bu sorunun cevabını net bir şekilde verebilirim."

Niver onun bu davranışına fena halde içerlemişti. Fakat içerlediğini pek belli etmemeye gayret gösterdi.

"İleride," dedi soğukkanlılığını koruyup alttan almaya çalışarak. "Neye bakacaksın? Birinden ya hoşlanıyorsundur ya da hoşlanmıyorsundur, doğru mu?"

Emir hiç kımıldamadan duruyor, bir şeyler söyleme konusunda çekimser davranıyordu. Birden Niver'in yüzü ciddileşti, suskunluğu bozup, "Çok önemli bir şey söylemek istiyorum," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Ben sana 'PR' çalışması yaptım. Eğer izin verirsen bugün burada, mümkünse hemen şimdi, bir sunum yapmak istiyorum."

Emir şaşırdı.

"Ne sunumu?"

"Seninle ilgili."

"Gerçekten mi?"

"Evet, hazır mısın?"

Emir elinde tuttuğu klarneti sehpasına yerleştirdi, sonra heyecanlı bir şekilde geçip karşısına otururken, "Hazırım," dedi.

Niver birkaç gün önce Nergis'in hazırladığı projeyi ona büyük bir ciddiyetle okudu, sunumu yapıp bitirdikten sonra, "Evet," dedi yüreği küt küt atarken. "Artık birlikte yol alıp almayacağımıza sen karar vereceksin. Şimdi biraz düşün, sonra bana bir cevap ver lütfen."

Emir onun bu sunumu karşısında hem şaşırmış hem de derin düşüncelere dalmıştı. Niver oturduğu yerden doğruldu, ayağa kalktı. Elindeki kâğıdı ona doğru uzatırken, "Al bunu," dedi buğulu bir sesle. "Sende kalsın. En kısa zamanda cevabını bilirsem eğer, kendimi daha iyi hissedeceğim. Şimdilik hoşça kal..."

***

O gün Niver'in yüreğinde sanki bir şeyler kopmuştu. Arabayı eve yakın bir yere park etmiş, düşünceli bir şekilde sokaklarda dolaşmış, baş ağrıları içinde eve geri dönmüştü.

Afet Hanım onu bu halde karşısında görünce, "Ne o?" dedi meraklı bir sesle. "Yoksa senin canın mı sıkkın?"

Niver dokunsan ağlayacak haldeydi.

"N'olur anne," dedi boğuk bir sesle. "Beni biraz rahat bırak! Benim derdim zaten bana yeter. Bir de sen üzerime üzerime gelip durma."

"Edepsize bak hele!" diye çıkıştı Afet Hanım. "Ya her gün benim üzerime gelenlere ne demeli? Sizin yüzünüzden el âleme rezil rüsva oluyorum. Düştüğüm durumu görmüyor musunuz? Üç tane kızım var, ama içlerinden biri bile evli değil."

"Aman anne! Allah aşkına yine başlama..."

Afet Hanım'ın sinirleri bozulmuştu, hemen sözünü kesti.

"Durma, söyle bakalım! Niye başlamayacakmışım? El âlem damatlarını, torunlarını ballandıra ballandıra anlatıyor. Peki, ben ne anlatıyorum? Hiçbir şey! Neden? Çünkü onlara anlatacağım ne bir damadım var, ne de bir torunum..."

Niver içini çekti.

"Bana bak!" diye konuşmasını sürdürdü Afet Hanım. "O masacı çocukla ne yaptın?"

Niver başını iki elinin arasına alıp, "Offf!" diye söylendi. "Ne yapacağım anne? Daha bir şey yapmadım. O da masacı değil, masalcı çıktı galiba."

Afet Hanım öfkelenmişti.

"Desene," diye homurdandı. "En korktuğum şey gene başıma geldi. Niye olmadı peki?"

"Az önce söyledim ya sana. Bu da masalcı çıktı. Daha niye uzatıyorsun anne? Bence bırak bu oğlanın peşini."

"Kızım! Onun peşini bırak, bunun peşini bırak. Peki, bu koca şehirde peşini bırakmayacağımız üç tanecik

adam yok mu? Yoksa ablan gibi seninde mi yüreğin öldü? Şu yüreğin birazcık beynine ve etrafındaki o adamlara hiç mi enerji göndermez? Bu nasıl bir yürek böyle?"

Niver onun bu sözlerine güldü.

"Ooo! Görüyorum ki sen de evrene enerji gönderme işlerine bayağı bir sardırmışsın anne. Söyle bakalım şimdi, kimden öğrendin bunu?"

Afet Hanım ona ters ters baktı.

"Benimle dalga geçeceğine şu çocuğu elinden kaçırmasaydın bari. Ne güzel çocuktu öyle."

O sırada Niver'in gözü sessizce koltukta oturan Yonca'ya takıldı. Onu meraklı gözlerle süzdükten sonra, "Sen," dedi. "Ağladın mı yoksa?"

Yonca saatlerdir ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini yere çevirdi, sessizce durmaya devam etti. Afet Hanım ona yan yan bakıp, "Bu yaşta," diye söylendi. "Bunun da yüreği ölmüş. Yüreğinde tık yok."

Niver bir kez daha başını çevirip meraklı gözlerle ona baktı.

"N'oldu kız? Neyin var?"

Yonca ağır ağır başını kaldırırken, "Pastanede çalışan garsonlar," dedi ağlamaklı bir sesle. "Benim orospu olduğumu zannediyorlar."

Niver şaşırmıştı.

"Delirdin mi sen kız? Bunu da nereden çıkardın?"

Afet Hanım araya girip, "Bu salak var ya," dedi kızgın bir sesle. "Bugün tanışacağı çocuğu beklemeden zırlaya zırlaya koşup eve geldi."

"Neden?"

"Sence neden olabilir abla?"

"Sus," diye çıkıştı Afet Hanım. "Bütün gün çocuğun halası arayıp durdu beni. Kadına bir şey de diyemedim, rezil oldum."

"Bir saniye anne," dedi Niver. "Bırak da kızcağız anlatsın."

"Neyi anlatayım abla? Garson çocuk önüme çayı koyarken, 'Herkese şapur şupur, bize gelince Yarabbi şükür,' dediğini mi anlatayım sana? O anda çocuğa bir şey de söyleyemedim. Çünkü yerden göğe kadar haklıydı. Neredeyse her hafta sonu ya beyaz bir arabanın, ya kırmızı bir arabanın ya da siyah bir arabanın içinden başka başka oğlanlar çıkıyor, gelip benim masama oturuyorlar. Eee! Doğal olarak bu garsonlar da beni orospu zannediyor. Zaten böyle zannetmeseler şaşardım."

"Sus kız!" diye çıkıştı Afet Hanım. "Osmanlı'ya başkentlik etmiş şehirde bir koca bulamadığınız gibi, başka bir pastanede mi bulamadın? Niye hep aynı yere gidip oturuyorsun sende?"

"Yine suçlu ben mi oldum anne?"

"Tabii ki sensin. Bana damat olabilecek birini bulamadın. Senin yerine ben bulmaya çalışıyorum, ama onu da eline yüzüne bulaştırıp geliyorsun."

"Ama," dedi Niver. "Bir koca da böyle bulunmuyor ki anne. Aşk dediğin biraz da tesadüfleri seviyor."

Afet Hanım ona ters ters baktı.

"Aşk mı? Ne aşkı? Burada oturup aşktan bahseden mi var kızım? Biz kocadan bahsediyoruz. Koca başka bir şey, aşk bambaşka... Ayrıca büyük bir aşkla evlendiğini söyleyenleri de gördük. Ama ne oldu? Kedi-köpek gibi sürekli birbirlerini yiyip duruyorlar."

Niver umutsuzca başını sağa sola sallayıp, "Ben," dedi. "Artık senin gibi düşünmüyorum anne. Ben aşka inanıyorum. Bunca zamandır bana gerçekçi olmamı söyleyen insanları dinleyip durdum hep. Şimdi yüreğimin sesini dinleyeceğim. Kendi hayatımı yaşayacağım. Karar verdim, bu hayat yaşlandığım bir yer olmayacak asla..."

Afet Hanım hemen sözünü kesti.

"Peh! Laf söyledi balkabağı! Senin yaşındakiler zaman zaman böyle işkembeden atarlar. Hele bir benim yaşıma gel, o zaman gör bakalım hayat yaşlandığın bir yer mi, yoksa değil mi?"

"Olsun. Cennete gitmek için illa ölmem gerekmiyor. Ben bu dünyada da cennetimi yaşarım."

Afet Hanım alaycı bir şekilde gülümseyip ayağa kalkarken, "Bak sen şu Allah'ın işine," dedi. "Şimdi sen, 'Olsun,' diye bir laf edince, benim de birden aklıma geliverdi. O gün pazarda yufkacı kadın ne söylemişti sana? 'Ossun! Seni de bir ana doğurmuş,' dememiş miydi? Ne oldu? O gün yufkacı kadın senin cennetini cehenneme çevirdi mi, çevirmedi mi? Aç gözünü kızım, aç! Sen böyle bir toplumda yaşıyorsun. Bizde zenginin malı züğürdün çenesini yorduğu gibi, evde kalmış kızların derdi de bütün mahalleliyi yorar. Sen de benim bu dünyada yaşadığım cehennemi anladın mı şimdi?"

AŞK BAŞKASINDA DEĞİL, KENDİMİZDEDİR

Orçun bir kibritle yerdeki mumları yakmaya koyuldu. Niver de televizyonun kumandasını sehpanın üzerinden kaptığı gibi sesini kıstı, bakışlarını ona dikip, "Şimdi neyi bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Neden böyle olduğunu mu?"

Orçun mumları yakmayı bitirdikten sonra çekmeceyi açtı, sandal ağacı tütsüsünü çıkardı. Tütsünün çubuğunu yakarken, "Evet," dedi.

"Galiba," dedi Niver tereddütlü bir sesle, "benim ilişkilerimde genellikle evlilik meselesi konuşulmuş. Ama bunu kimin başlattığı belli değil. Kim bilir belki de benim davranışlarım yüzünden böyle oldu."

Bütün mumlar yanıyordu. Orçun birini alıp sehpanın tam ortasına koydu, içi dolu şarap kadehini eline alıp, "Geç otur," dedi.

Niver karşısına geçip oturdu.

"Gerçek şu ki," dedi Orçun. "Siz kadınlar ya paylaşmayı bilmiyorsunuz ya da çok verici oluyorsunuz."

Niver şaşırdı.

"Yani?"

"Yanisi şu: Bir ilişkiyi yönetmeyi beceremiyorsunuz. İşte bu yüzden aile kuramıyorsunuz ya!.. Artık sen de kabul et, günümüzde birçoğunuz başarısızsınız."

Niver acı acı gülümsedi.

"Artık bu fikirlerine karşı çıkmayacağım, çünkü görüyorum ki yerden göğe kadar haklısın."

Orçun hafiften kıkırdadı.

"Tabii ki de haklıyım kızım! Görünen köy kılavuz istemez. Birçok bekâr kadın gibi senin de durumun apaçık ortada, öyle değil mi?"

Niver kırmızı şarabından bir yudum aldı. Sonra birden, "Bana bak," dedi. "Sence doğru bir şey mi yapıyorum?"

Orçun gülümsedi.

"Kime göre? Bana göre doğru yapıyorsun, ama bir başkasına göre de yanlış yapıyorsundur belki."

Niver kısa bir an düşündükten sonra, "Amaaan!" diye söylendi. "Başkalarından bana ne? Artık yolun beni götürdüğü yerden değil, bundan sonra yol olmayan yerden yürüyüp gitmek istiyorum."

Orçun'un keyfi yerine gelmeye başlamıştı.

"Aferin kız sana! Bak, şimdi aklıma geldi. Yazar Paulo Coelho'nun da aşkla ilgili çok sevdiğim bir sözü var. *On Bir Dakika* adlı eserinde aynen şöyle yazmıştı: 'Aşk başkasında değil, kendimizdedir; onu biz uyandırırız. Ama uyanması için, bir başkasına ihtiyaç duyarız. Evren, sadece heyecanlarımızı paylaşacak biri olduğunda anlam kazanır...' Bence sen de doğru yolu buldun sonunda. Şimdi sana gereken tek şey, bunu âşık olduğun bir erkekle taçlandırmak."

Niver içini çekti.

"İnşallah!"

"Peki," dedi Orçun gülümseyerek. "CD'ye hangi şarkıları yükleyeceksin?"

Niver birkaç gün düşünüp taşındıktan sonra Emir'e hediye etmek için karışık bir CD'i doldurmaya karar vermişti.

"Biliyorsun," dedi. "Paşamız klarnet çalıyor. Herhâlde iki-üç tane enstrümantal parça yüklerim."

"Başka?"

Niver birden kıkırdayıp, "Aslında," dedi. "Finali hangi şarkıyla bitireceğimi biliyorum. Ama henüz CD'deki ilk şarkının ne olacağına karar veremedim."

Orçun daha da meraklanmıştı.

"Çabuk söyle, final şarkın hangisi olacak?"

"Ahmet Kaya'dan '*Kafama Sıkar Giderim.*' Nasıl bir final ama?"

Böyle bir ismi duyunca Orçun'un gözleri kocaman açıldı. Sonra neşeyle bir kahkaha patlattı.

"Kız," dedi. "Yoksa psikopata mı bağladın sen?"

Niver de güldü.

"N'apayım? Birkaç gün önce paşamıza sunum yaptım, ama ondan hâlâ bir cevap çıkmadı. Eee, ben de onu sabırsızlıkla beklerken biraz psikopata bağlamış olabilirim canım. Artık sen de şu sıralar idare ediver beni."

"Vallahi iyi yapmışsın kız. Bu erkek milletine bazen aba altından sopayı göstermek gerekiyor çünkü."

"Ayrıca," dedi Niver. "Yavuz Bingöl'den *'Turnalar'* türküsünü de koymayı düşünüyorum."

"Sahi," dedi Orçun. "Bu türküyü çok güzel okursun sen. Biraz mırıldansana, hadi!"

Niver bir an bu türküyü söyleyip söylememe arasında gidip geldi, ama Orçun'u da kırmak istemedi.

"Pekâlâ," dedi. "Öyleyse arkana yaslan bakalım.

Ben derdimi hangi dağa
Yüreğimi hangi suya diyemiyorum

Sen benimsin bahar gözlüm
Yarınlar da ikimizin, yürüyoruz

Turnalar sevdiğim ol
Turnalar sevdiğim ol

Sen benimsin bahar gözlüm
Yarınlar da ikimizin, yürüyoruz..."

"Bravo!" diye bağırdı Orçun büyük bir keyifle onu alkışlarken. "Ağzına sağlık. Beni kırmadığın için teşekkür ederim canım."

Niver gülümsedi.

"Seni hiç anlamıyorum. Doğrusu bu sesimde ne buluyorsun?"

"Deli misin kız? Cidden bu soruyu sorduğuna inanamıyorum. Buğulu bir sesin var. Ben böyle sese biterim."

"İyi," dedi Niver muzipçe gülümseyerek. "Mademki sesime âşıksın, öyleyse bana biraz yardım et. Sence CD'ye koyacağım ilk şarkı hangisi olmalı? Tabii bu şarkının bir anlamı da olmalı ki, mesaj doğru gitsin."

Orçun kadehini sehpanın üzerine koydu, sonra yüzünü iki elinin arasına alıp düşünmeye başladı. O arada da, "Yok yok! O şarkı olmaz," diye kendi kendine mırıldanıp durdu.

Niver sabırsızlandı.

"Hadi," dedi. "Düşündüklerini söyle artık."

Orçun'un birden yüzü aydınlandı.

"Tamam, aradığımız şeyi buldum galiba."

Niver bu sefer heyecanlandı.

"Allah aşkına çabuk söyle, ne buldun?"

"Candan Erçetin'in *'Riske Girseydin Eğer'* adlı şarkısı nasıl olur sence?"

Niver kısa bir an duraksadıktan sonra, "Sahi ya!" dedi neşeli bir sesle. "Bu şarkı benim aklıma neden gelmedi? Evet evet!.. Bu şarkı cuk diye oturdu."

Orçun bir kahkaha attıktan sonra, "Bir şey değil canım," dedi.

Niver o an mutluluktan parıldayan gözlerini ona dikip, "Şımarma," dedi muzipçe gülümseyerek. "Şimdi ayağa kalk da bize birer kadeh şarap daha koy."

Orçun başını "olur" anlamında sallayıp ayağa kalktı. Niver'in yanından geçip mutfağa doğru giderken, "O da," dedi manalı bir ses tonuyla, "Kıraç'tan *'Endamın Yeter'* şarkısını çalıp söyler sana..."

***

Niver onun dudak bükmesini ya da onaylamayan bir bakış atmasını bekledi, fakat Eda gülerek, "Cidden bu iyi bir fikir," dedi.

"N'apayım? Aklıma müzik CD'si doldurmaktan başka bir şey gelmedi. Aramızda elektriklenme var, ama bu kadar. Şimdilik başka bir adım da atamıyorum. Kaç gün oldu hâlâ bir haber yok."

"Gerçekten mi kız?"

"Evet."

"Acaba diyorum, onu sen mi arasan?"

"Geri zekâlı," diye çıkıştı Orçun. "Oğlana diyeceğini demiş. Bu saatten sonra daha ne diye arayacak?"

"Doğru söylüyorsun," dedi Eda düşünceli bir sesle. "Ama ben de bir çıkış yolu arıyorum. Bu iş böyle sürüncemede mi kalacak? Ne olacaksa olsun artık be! Bir an önce neticeyi görelim."

Niver içini çekti.

"Bendeki de böyle bir şans işte! Ne yapacaksın?"

"Tatlım hemen moralini bozma," dedi Eda. "Bir-iki gün daha bekle bakalım."

"Yalan yok, ilk günden ona kanım kaynadı. Güvenilecek biri gibi geldi bana. Ama şimdi görüyorum ki, ona dair umutlarım için bir mucizeye ihtiyacım var."

"Mucizeye değil de, aslında hepimizin güvenecek birine ihtiyacı var gerçekten."

Niver derin düşüncelere dalmıştı. Bir süre sonra bu düşüncelerden sıyrılıp, "İşin en acı tarafı," dedi üzgün bir şekilde. "Birçok kişi bana, 'Niverim,' der. Ama ben hiç kimsenin Niveri, yani adımın anlamı gibi bir hediyesi olamadım."

Niver insanın içine işleyen bu sözlerden sonra sustu, daha fazla konuşamadı. Orçun üzgün gözlerle ona baktı.

"Vallahi," dedi. "Bazı erkekleri anlamakta güçlük çekiyorum. Ulan hıyar! Karşında, 'Senden hoşlanıyorum,' diyen bir kadın var. Seni hayatının merkezine oturtmak istiyor. Daha neyi bekliyorsun?"

Eda oturduğu yerden ayağa kalktığı sırada Niver'e bakıp, "Az önce," dedi. "Bir kitapçıya girip sana boş CD'i alırken rafta ne buldum?"

Niver ve Orçun meraklı gözlerle ona baktılar. Eda çantasından bir kitap çıkarıp Niver'e uzattı.

"Al bunu," dedi muzipçe gülümseyerek. "CD'nin yanında oğlana verirsin belki."

"Ne o?" dedi Niver heyecanla.

Eda bu sefer kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

"Maksat komiklik olsun diye bizim Meriç'e almıştım."

Orçun daha da meraklanmışa benziyordu. Dayanamayıp Eda'nın elinden kitabı aldı. Kitabın kapağında yazan ismi okuyunca bir çığlık atıp, "Ayy!" dedi. "Böyle eğlenceli bir kitap mı varmış?"

Eda hâlâ gülüyordu.

"Hem eğlenceli hem de içi sürprizlerle dolu bir kitap."

Orçun bir kez daha merakına yenik düştü, sayfaları rastgele çevirmeye başladı. Çevirdikçe de şoka girdi.

"Bu nasıl bir kitap ya?" dedi şaşkınlık dolu bir sesle. "Bu kitapta tek satır bir şey yazmıyor."

Niver şimdi daha da meraklanmıştı. Kitabı onun elinden hızla çekip aldı, kapaktaki yazıyı okudu:

"*Erkeklerin Kadınlar Hakkında Bildiği Her Şey.*"

Orçun, "Gördüğünüz gibi," dedi neşeli neşeli. "Erkeklerin kadınlar hakkında bildiği hiçbir şey yokmuş!"

Niver şaşkın şaşkın boş sayfaları çevirip dururken, "İyi de," dedi. "Bu kitabı ona ne diye vereceğim?"

"Geri zekâlı," diye söylendi Orçun. "Deminden beri manalı şarkılar arayıp duruyordun. Bundan daha manalı bir şey olabilir mi?"

Niver'in aklı iyice karışmıştı. Ona boş gözlerle bakarken, "Kızım," diye homurdandı Orçun. "Hâlâ espriyi anlamadın mı? Bu kitabı verdiğinde ona şunu söylemiş olacaksın: 'Sen kadınlar hakkında hiçbir halt bilmiyorsun!' Şimdi jetonun düştü mü senin?"

Niver birden kıkırdamaya başladı.

"Ya bu çocuk espriyi anlamazsa n'apacağım?"

Orçun ona yan yan bakıp, "Eğer," dedi. "O da senin gibi bu espriyi anlamazsa, iyi ki de bu iş olmamış diyeceğim. Yok yok! Ben iki geri zekâlının derdiyle uğraşamam vallahi. Çünkü bazen biriniz bile fazla geliyorsunuz bana."

Niver yüzünü ekşitti.

"Aşk olsun sana. Ben kaç zamandan beri senin gibi bir salağın derdini çekmedim mi? Bir gün olsun ağzımı açıp bir şey söyledim mi peki?.."

Eda araya girdi.

"İkiniz de," dedi. "Aptal aptal konuşmayı kesin. Şimdi senden bir şey isteyeceğim kız. Az önce aklıma geldi. Acaba bana da karışık bir CD'i doldurabilir miyiz?"

Niver meraklı meraklı baktı.

"Sen n'apacaksın? Yoksa arabada mı dinleyeceksin?"

"Yok kız! Ben de Meriç'e hediye edeceğim."

Orçun gülerek, "Ooo!" dedi. "Desene benim kuzen müzik ziyafeti çekecek."

Eda onu duymadı bile.

"Ama," dedi muzipçe gülümserken. "CD'ye çok özel bir kapak da yaptıracağım."

"Ne kapağı?" diye sordu Niver.

"Iı... Şey! Aslında ben şöyle diyorum: Zeminde bir toprak resmi olsun, üstünde de bir kadınla bir erkeğin fotoğrafı... Hatta kapağında da kocaman harflerle *'TOPRAĞIM'* yazsın. Nasıl bir fikir ama?"

Niver ve Orçun gözlerini hiç kırpmadan birbirlerine baktı, sonra ikisi de aynı anda kahkahayı bastı. Orçun neredeyse gülmekten bayılacaktı. Elinin tersiyle ıslanan gözlerini silerken, "Cancağızım," diye söylendi. "Sen akşam akşam ne içtin böyle?.."

TAKSİ ŞOFÖRÜ

Niver o sabah uyandığında dışarısı çoktan aydınlanmıştı. Yataktan hemen çıkmadı. Bir süre dışarıdan gelen kuş cıvıltılarını, tavan vantilatörünün sesini dinledi. Tam, "Biraz daha uyusam," deyip sağ tarafına dönmüştü ki, içerden annesinin sesini duydu.

Hemen yataktan kalktı. Uykulu gözlerini ovuşturarak kapıyı açtı, dışarı çıktı. Annesi onu o halde görünce, "N'apıyorsun kız?" diye çıkıştı. "Çabuk odana gir."

Niver annesinin bu tepkisi karşısında birden afalladı.

"Neden?"

Afet Hanım gözlerini onun çıplak bacaklarında gezdirdi, ardından yüzüne bakıp, "Gir içeri. Oğlanlar geldi. Seni bu halde görmesinler," dedi.

Niver tekrar odaya girerken, "Hangi oğlanlardan bahsediyorsun anne?" diye sordu meraklı bir sesle.

"Kızım! Yoksa unuttun mu? Bugün yemek masasını getirmeyecekler miydi?"

"Sahi ya," dedi kapıyı usulca kapatırken. "Vallahi masayı getireceklerini unutmuşum. Ama bunlar da ne kadar erken gelmiş böyle?"

Niver gardırobu açıp üzerine daha uygun kıyafetler giydi, darmadağınık saçlarını topuz yaptı, sonra sessizce salona geçti. Annesi ona bakıp, "İşte bu kerkenez oğlan masanın camını kırmıştı," dedi homurtuyla.

Birden genç oğlanın yüzü taze pancar gibi kıpkırmızı oldu.

"Hiç utanma öyle," dedi Afet Hanım. "Senin yüzünden kaç zamandan beri mutfakta yemek yiyoruz. Keşke o gün eski masamı şu arkadaşına vermeseymişim..."

Diğeri hemen araya girdi.

"Allah sizden razı olsun teyze. Artık yer sofrasında yemek yemiyoruz. Evdeki bütün arkadaşlarım duacı size."

Afet Hanım bu sözlerden sonra biraz olsun yumuşamıştı.

"Siz de güle güle kullanın oğlum. Bari iyi bir şekilde dua etseydiniz."

"Vallahi hepimiz ettik teyze. Hatta bizimle birlikte yaşayan ve çok yakın bir zamanda imam olacak bir arkadaşımız var. Hele o size öyle bir dua etti ki, ne siz sorun, ne ben söyleyeyim..."

Afet Hanım sözünü kesip, "Oğlum," dedi. "Keşke bu imam olacak arkadaşın kızlarım için de bir dua etseydi."

Genç oğlan şaşırdı.

"Olur teyze, söylerim eder. Ama kızlarınızın neyi vardı?"

"Hangi birini söylesem oğlum sana? Neleri yok ki!.. Üçü de hâlâ bekâr."

Niver bir an kendini tutamayıp güldü.

"Yuh ya anne! Artık tanımadığın oğlanlara da mı dert yanıyorsun?"

Afet Hanım ona ters ters baktı.

"Sus! Bir de hiç utanmadan karşıma geçip konuşuyor."

Çocuk onların arasındaki bu tatlı atışmaları izleyip keyifle gülerken, "Vallahi," dedi. "Tıpkı bizim patronumuz Kartal Bey ile oğlu Emir Bey gibisiniz."

Afet Hanım onun söylediklerine bir an dikkat kesildi. Kızıyla aynı anda başını çevirip meraklı bir şekilde oğlana baktı.

"Nasıl yani?" dedi. "Onlar ne için tartışıyor?"

Genç oğlan bayağı saf birine benziyordu.

"Kartal Bey de," dedi gülümseyerek. "Sizin gibi oğlunun evlenmesini istiyor."

Niver, "Anlaşılan," diye geçirdi içinden. "Bunun ağzında bakla ıslanmıyor. Öyleyse vakit bu vakittir. Bu oğlandan bazı şeyleri öğrenebilirim."

Afet Hanım da bu arada boş durmamış, merak ettiği soruları aklının bir köşesinde sıralamıştı.

"Peki," dedi yalandan tebessüm ederek. "Oğlu niye evlenmiyormuş?"

Niver bu soruyla annesinin de kendisi gibi düşündüğünü anladı, içinden kıs kıs güldü.

"Aslında," dedi genç oğlan. "Emir Bey'in şu sıralar hoşlandığı bir kız varmış..."

Niver ansızın heyecanlandı, yüreği küt küt atmaya başladı. Oğlanın sözünü kesip, "Sen," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen gün bir arkadaşıyla telefonda konuşurken duydum abla."

Niver'in yüreği ağzına geldi, bir an heyecanına yenik düştü.

"Bari," dedi. "Hoşlandığı kızın adını da duydun mu?"

Genç oğlan birden uyandı, tuhaf bir şeyler olduğunu hissetti. Afet Hanım kızına yan yan bakarken, "Onun ne söylediğini boş ver oğlum," dedi. "Sen az önceki soruma cevap ver. Patronun oğlu niye evlenmiyormuş?"

"Şey," dedi biraz tedirgin bir sesle. "Vallahi neden evlenmediğini bilmiyorum teyze. Zaten kaç zamandan beri babası çok hastaydı. Ama çok şükür şimdi iyi. Hatta dün ilk kez işe geldi."

Afet Hanım merakla sormaya devam etti:

"Aaa! Çok geçmiş olsun oğlum! Adamcağızın neyi vardı?"

"Bildiğimiz kadarıyla kalp hastasıydı."

Niver düşünceli bir şekilde annesine bakarken, tam o sırada kapının önünde diğer oğlan belirdi.

"Teyze," dedi. "Emir Bey size çiçek gönderdi. Bu çiçeği nereye koymamı istersiniz?"

Niver şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, cam vazonun içindeki rengârenk çiçeklere baktı. Afet Hanım ise neşeli bir sesle, "Niye zahmet etmiş oğlum?" dedi. "Ne gereği vardı? Sağ olsun! Mademki zahmet edip göndermiş, sen de şimdilik şu yeni masanın üzerine koyuver. Teşekkür ettiğimi de söylemeyi unutma sakın, e mi?"

***

Aynı günün akşamı, saat sekiz sularında taksiye binip Ortaköy'e doğru yola koyuldu Niver. Oldukça düşünceliydi. Başını çevirip camdan dışarı baktı. "Şu sıralar nasıl da gece gündüz onu düşünüyorum! Daha dün, telefonda, 'Seninle konuşmak istediğim öyle çok şey var ki,' demişti bana. Acaba ne konuşacak?" diye geçirdi aklından.

O sırada taksi şoförü neşeli bir şekilde ona bakıp, "İyi akşamlar hanımefendi," dedi. "Anlaşılan siz de benim gibi aynı dertten muzdaripsiniz."

Niver bakışlarını ona çevirdiğinde son derece yakışıklı bir adamla göz göze geldi, âdeta oturduğu koltuğa çakılıp kaldı.

"Efendim?" dedi şaşkınlıkla. "Ne dediğinizi anlamadım."

O akşam yolda alışılmadık bir trafik vardı. Taksi şoförü bu yoğun trafikte ağır ağır yol alırken, bir ara başını arkaya doğru çevirip, "Diyorum ki," dedi tatlı tatlı

gülümserken. "Anlaşılan siz de benim gibi aynı dertten muzdaripsiniz."

Niver afalladı.

"Kusura bakmayın, ama gene anlamadım sizi. Bunu da nereden çıkardınız şimdi?"

"Öyleyse neden bu kadar dalgınsınız?"

Niver'in bu soru karşısında sinirleri bozuldu, taksi şoförü ise hayatından hoşnut bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"Hayret bir şey ya!" diye söylendi Niver. "Ayrıca bundan size ne?"

Taksi şoförü bu sefer alttan alır bir sesle, "Yoksa," dedi. "Sizi kızdırdım mı?"

Niver kaşlarını kaldırıp adama dik dik baktı.

"Evet, doğrusu biraz kızdım size. İlk kez arabanıza aldığınız birisiyle nasıl konuşuyorsunuz böyle?"

Taksi şoförü inanılmaz derecede rahat ve sakin görünüyordu. O an bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Bir insan," dedi gayet dingin bir sesle. "En çok kime kızgın olur?.."

Niver ondan bu sözleri duyunca gene bir afalladı, kaşlarını iyice çattı. Cevap vermek yerine öfkeli bir şekilde bakmayı tercih etti.

"Bence," diye konuşmasını sürdürdü adam. "Çok sevdiği birine kızgın olur. Sizce de bu doğru değil mi?"

Niver o ana kadar ne söyleyeceğini bilemedi. Ama sonra birden, "Pekâlâ," diye öfkeyle homurdandı. "Be-

nim ağzımdan gerçeği mi duymak istiyorsunuz? Evet, dediğiniz gibi kızgınım ve de kırgın! Hem de iki kişiye... Bu kişilerden ilki, Eda adındaki geri zekâlı bir arkadaşım. Güya bu akşam o çirkin sevgilisiyle birlikte benimle buluşacaktı. Ama beni sattı. Neymiş efendim? O çirkin sevgilisinin Ankara'dan annesi mi ne gelecekmiş! Kadın da tam gelecek günü bulmuş."

Onun bu sözlerinden sonra taksi şoförü sanki daha bir neşelenmişe benziyordu. İçinden kıs kıs gülerken, "Ee," dedi büyük bir keyifle. "Doğrusu merak ettim, ya diğeri kimdi?"

Niver âdeta hipnotize olmuş gibiydi. Kabına sığmayan bir ruh taşkınlığı içinde, "İkincisi de," dedi hafif sinirli bir sesle. "Kaç zamandan beri hoşlandığım bir çocuk var, o işte..."

Taksi şoförü hemen sözünü kesti.

"Sorması ayıp olmazsa, ismi ne?"

"Emir."

"Vallahi şimdi merakımdan soruyorum. Acaba nasıl biri?"

Niver o sırada Beşiktaş Vapur İskelesi'nin önünde bekleyen Emir'e bakıp gülümsedi, sonrasında arabanın camını açıp ona el sallarken, "Bakın," dedi heyecanlı bir sesle. "Böyle biri işte!"

Taksi şoförü hafifçe başını eğdi, ön camdan ona baktı. Emir hızlıca yürüyüp karşıya geçti, arabanın arka kapısını açıp Niver'in yanına oturdu.

"Merhaba," dedi gülümseyip onun yanağından öperken. "Nasılsın? Sana da zahmet verdim."

"Aşk olsun, ne zahmeti! Zaten Ortaköy'e bu güzergâhtan geçip gidecektim."

"Merak ettim, neden arabasız geldin?"

"Biliyorsun, yarın sabah Kıbrıs'a tatile gidiyoruz. Ben de fırsat bu fırsat deyip arabayı bakıma bıraktım."

O esnada taksi şoförü başını arkaya doğru çevirip, "Hoş geldiniz Emir Bey," dedi. "Şimdi Ortaköy'e doğru gidebilir miyiz?"

Emir şaşırdı.

"Pardon!" dedi dümdüz bir sesle. "Bana ismimle hitap ettiniz. Yoksa sizi tanıyor muyum?"

Adam gülümsedi.

"Hayır, tanımıyorsunuz. İsminizi az önce hanımefendiden duydum."

Emir onu dikkatlice süzdükten sonra, "Allah Allah," diye söylendi. "Sanki sizi bir yerden gözüm ısırıyor gibi, ama neyse... Şimdi Ortaköy'e gidebilir miyiz lütfen?"

Niver hafifçe eğilip Emir'in kulağına, "Bir taksi şoförüne göre," diye fısıldadı. "Çok yakışıklı biri değil mi sence de?"

Niver'in dudaklarının arasından dökülen bu sözler onun yüreğine bir diken gibi battı sanki.

"Yok canım!" dedi hafif titreyen bir sesle. "Öyle abarttığın kadar yakışıklı gelmedi bana."

Niver onun bu yanıtından sonra bir şeyi fark etti. Emir taksi şoförünü ciddi ciddi kıskanmıştı. İçinden kıs

kıs gülerken, "Yok yok!" dedi. "Şuna bir baksana! Allah var adam çok yakışıklı. Üstelik gözleri de zümrüt gibi yemyeşil."

Emir bozulduğunu pek belli etmemeye çalıştı. Konuyu değiştirmek için, "Sen," dedi. "Geçen gün o kitabı göndererek bir şey mi ima ettin bana?"

Niver şaşırmış gibi yaptı.

"Aa! Aşk olsun sana! Bunu da nereden çıkardın?"

Emir'in yüzü birden ciddileşti.

"Yalandan şaşırmış numarası yaparak benimle daha fazla dalga geçme! *'Erkeklerin Kadınlar Hakkında Bildiği Her Şey'* adlı kitaptan ne mana çıkarmalıyım sence?"

Taksi şoförü duyduğu bu sözler üzerine katıla katıla gülmeye başladı. Onun bu gülüşü Emir'in iyiden iyiye sinirlerini bozdu.

"Affedersiniz ama," diye çıkıştı. "Komik bir şey mi söyledim ben? Neden gülüyorsunuz?"

Adam son derece rahat ve sakindi.

"Hani," dedi. "Az önce ismini söylediğiniz şu kitap var ya!.. Sayfaları bomboş olan acayip komik kitap değil miydi?"

Niver onun bu sözlerine şaşıp kalmıştı. "Allah Allah," diye mırıldandı kendi kendine. "Adam bir taksi şoförüne göre hem çok yakışıklı hem de pek kültürlü. Bu nasıl olabilir?"

Emir adama ters ters bakıp, "Evet," dedi sinirli bir şekilde. "Ne olmuş?"

Taksi şoförü bir kahkaha patlattı.

"Beyefendi," dedi. "Siz hâlâ mevzuyu çakmadınız mı?"

Emir şaşkın bakışlarını ondan alıp bir süre Niver'in üzerinde gezdirdi, sonra alçak bir sesle, "Sen," dedi. "Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi ima ediyorsun?"

Niver ciddi bir şekilde, "Evet, ama şükürler olsun ki anlamışsın. Anlamadın diye çok üzülmüştüm," dedi.

Emir'in şaşkınlığı büsbütün artmıştı. Hatta onun bu sözlerine içerledi. Çabucak kendini toparlayıp, "Sen ne demek istiyorsun?" dedi canı sıkkın bir halde. "Ben anlamıyor muyum sanıyorsun?"

Niver tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, "Vallahi," dedi taksi şoförü araya girerek. "Galiba beyefendi de sizden çok hoşlanıyor."

"Tabii ki de hoşlanıyorum," dedi Emir bir çırpıda. "Ayrıca size ne bundan?"

Niver o anda neye uğradığını şaşırdı. Gözleri kocaman açıldı, eliyle ağzını kapatırken, "Aaa!" dedi şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Emir bu sefer sakin bir ses tonuyla. "Hem de ilk gördüğüm günden beri gönlümdesin. İnşallah hayatımın en güzel hediyesi olacaksın sen!.."

Niver o an heyecandan yerinde duramıyordu. Neredeyse zil takıp oynayacaktı. Ansızın garip bir duygu yüreğinde kabarırken, "Allahım," dedi içinden. "Varlığın için minnettarım sana! Çıldıracağım galiba. Sen benim aklımı koru Yarabbim!"

O sırada taksi şoförü başını çevirip Emir'e, "Benden duymuş olmayın ama," dedi. "Hanımefendi de sizden çok hoşlanıyor."

Emir taksi şoförünün bu rahatlığı karşısında şaşırıp kalmıştı.

"Siz," diye bir kez daha çıkıştı. "Bir taksiciye göre çok konuşmuyor musunuz? Ne kadar çok soru soruyorsunuz? Anlamıyorum, bir taksici arabasına aldığı müşterisine bu kadar çok soru mu sorar?"

Adam güldü.

"Yok vallahi!" dedi. "Ben sıradan bir taksiciyim."

Emir tuhaf bir şeylerin olduğunu sezmiş gibi birdenbire huysuzlandı. Oturduğu yerde arabanın sağını solunu dikkatle incelerken, "Tüh!" dedi. "Deminden beri bizi kameraya çekiyorlar. Bu 'Taksi' programı..."

Adam hemen sözünü kesti.

"Lütfen rahat olun beyefendi! Ben sıradan bir taksi şoförüyüm."

Niver afallamıştı. Emir'e şaşkın şaşkın bakıp, "Yo... Yok canım," diye kekeledi. "Olur mu öyle şey?"

Emir daha da huysuzlandı.

"Vallahi oldu bile! Bu adam bize yalan söylüyor. Şimdi hatırladım. Onu televizyonda görmüştüm."

Niver'in yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Başını ellerinin arasına aldı, gözlerini kapattı. Çatallaşan bir sesle, "Bana şaka yaptığını söyle," dedi. "Söz sana, kızmayacağım. Yalnızca bana..."

Emir sinirden küplere binmişti.

"Derhal," dedi. "Sağda durun. Bizi arabadan indirin."

Taksici arabayı yolun sağına doğru çekerken, "Rahat olun beyefendi," dedi. "Bunda ne var ki?"

Emir öfkeli bir şekilde kapıyı açıp aşağı indiği sırada, birdenbire etraflarını saran kameramanlarla burun buruna geldi. Niver o anda taksi şoförünün yakasına yapışıp, "Kardeş," dedi ağlamaklı bir sesle. "Size yalvarıyorum. Bunu televizyonda yayınlarsanız, ben mahvolurum."

Adam ona bakıp pis pis sırıttı.

"Tamam, siz hiç merak etmeyin. Eğer istemiyorsanız, biz de yayınlamayız."

Niver'in iki eli hâlâ adamın yakasındaydı.

"Kardeş," dedi yalvarırcasına. "Size nasıl güveneceğiz? Meğerse deminden beri gizli çekim yapıyormuşsunuz. Her şey gelip beni mi bulur ya? Allahım neden ben?"

Emir öfkeden kudurmuş gibiydi. Ağzından köpükler saçarak, "Bana bakın," diye bas bas bağırdı. "Eğer bu görüntüleri yayınlarsanız, sizi mahvederim."

Niver de hâlâ o sırada, "Kardeş!" diye mırıldanıyor, ağlamasına engel olamıyordu. "N'olur bu görüntüleri televizyonda yayınlamayın. Yoksa mahvolurum, ölürüm..."

Adam bir kez daha sırıttı.

"Tamam, yayınlamayacağız. İkiniz de amma panik yaptınız ha!"

Niver onun bu sözlerine inanmamış olacaktı ki, "Kardeş!" dedi içli içli ağlarken. "Bana söz verin. Yoksa sizi RTÜK'e şikâyet ederim."

"Vallahi söz veriyorum," diye karşılık verdi adam. "Bu görüntüleri yayınlamayacağız."

"Yok yok," diye söylendi Niver. "Siz en iyisi Allah'a yemin edin."

Adam gene sırıttı.

"Ya Allah belamı versin, ekmek Mushaf çarpsın ki bu görüntüleri yayınlamayacağız. Size daha başka nasıl yemin edebilirim?"

Niver'in yüreği azıcık ferahladı, deminden beri içinde kopan fırtına yerini biraz olsun sakinliğe bıraktı. Düşünceli bir şekilde Emir'e doğru yürürken, "Gel aşkım," diye seslendi genç adam, sonra da elinden tutup, "Hadi, gidelim buradan. Seninle konuşmak istediğim öyle çok şey var ki," dedi.

ÇÜNKÜ SEN BENİM...

Kıbrıs, üç gün sonra...

Sıcak bir yaz akşamında birkaç kadeh şarap içmiş, fakat sonra içkinin verdiği o çakırkeyiflilikle birlikte, "Meğerse," dedi Niver. "Hayat bir sisten ibaretmiş. Bu sisin içinden Emir çıktı. Ben onu bunca zamandır arayadurayım, o kendisi çıkagelsin..."

Aydan'ı ansızın gülme krizi tuttu.

"Kız," dedi. "Yoksa sen kafayı mı buldun?"

Niver kıkırdadı.

"Ben aşk sarhoşu oldum. Düş yollarında gezer oldum..."

Aydan sözünü kesti.

"Anlaşılan sen sarhoş oldun. Öyleyse düş önüme bakalım. Şimdi odamıza gidiyoruz."

Niver yürürken hafiften yalpalıyordu. Aydan bu durumu fark etmiş olmalı ki, hemen onun koluna girip çekiştirerek, "Yürü kız," diye söylendi. "Odada bir kahve ısmarlayayım sana."

Niver yine kıkırdadı.

"Bırak beni abla," dedi. "Bırak beni sisli rüyalarımda sevgilimle el ele tutuşup dolaşayım."

Aydan bir kez daha onun kolundan çekiştirerek, "Başlatma şimdi sisli rüyalarına," dedi. "Hadi çabuk yürü!"

Niver bir yandan yalpalaya yalpalaya yürüyor, bir yandan da dili sürçerek konuşmaya devam ediyordu:

"Şu anda benden daha mutlu olabilecek başka bir insan yok..."

Aydan birkaç günden beri kardeşinin bu mutluluğuna yakından şahit olmuş, onun adına çok sevinmişti.

"Hayatın benle dalga geçtiği ve benim hayatla dalga geçtiğim zamanlar çok oldu," dedi Niver. "Geleceği merak ettiğim anları düşünüyorum da şimdi, hep yalnızdım o anlarda. İlginçtir abla!.. İnsan yalnızken geleceği düşünüyor ve geleceği düşünmek insanı yalnızlaştırıyor."

Aydan bir kahkaha atıp, "Eyyvah eyvah!" dedi. "Sen iyice kafayı buldun kız. Yine Ahmet Altan'dan alıntılarla konuşmaya başladıysan, senin kafan harbi güzel..."

Niver kendini tutamayıp güldü, o an ağzından şu mısralar döküldü:

"Doyamıyorum sana
Aç bir dev misali
Kıyamıyorum sana
Pollyanna misali
Ve seviyorum seni
Ne Aslı misali
Ne Juliet misali
Hepsinden öte bir şey bu
Çünkü Niver misali..."

Aydan bir an onu dikkatle süzdü, sonra şaşkın şavalak bir şekilde odalarından gelen sese kulak kabartıp, "Sen," dedi. "Niver değil misin kız? Sen sensen, o zaman içeride konuşan kim?"

Niver ne demek istediğini anlamamış bir halde, hafif kaymış gözlerle baktı.

"Vay anasına!" dedi dili sürçerek. "Demek senin de kafan kıyak oldu abla."

"Sus geri zekâlı!" diye çıkıştı Aydan, sonra da hemen çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Nefesini tutup çabucak içeri girdiğinde, annesinin ve kardeşinin yüzlerini kireç gibi bembeyaz olmuş gördü.

"N'oluyor burada?" dedi panik dolu bir sesle. "Siz niye odanızda değilsiniz?"

Afet Hanım kocaman açılmış gözlerini ona çevirip, "Şu salak kardeşin," diye homurdandı. "Baksana, televizyona çıkmış."

Aydan televizyonun karşısına geçip "Taksi" adlı programı şaşkın şaşkın izlediği sırada, Afet Hanım da sağ elini yumruk yapıp öfkeyle sol avcuna vurarak, "Allah kahretsin seni kız!" diye serzenişte bulundu. "Deminden beri el âleme ettiğin küfürleri biipleyip duruyorlar. Sen bir daha bu insanların yüzüne nasıl bakacaksın?"

Aydan'ın da sinirleri bozulmuştu.

"Onu boş ver anne," dedi. "Sen İstanbul'a döndüğünde Dedikoducu Perihan'ın yüzüne nasıl bakacaksın? Esas şimdi seni sakız gibi çiğneyecek."

Onun bu sözlerinden sonra Afet Hanım öfkesinden dolup taştı. Niver'e ters ters baktı.

"Tüh! Yazıklar olsun sana! Bu zamana kadar hiçbir şeyin yıkmadı beni, ama şimdi bu görüntülerinle toprağa gömdün beni..."

Niver o an ne yapacağını bilemedi, birden bütün neşesi kaçtı. O esnada cep telefonuna bir mesaj geldi. Bir tuhaf duygunun etkisi altında, gözlerini hiç kırpmadan mesajı okudu:

"Aşk olsun sana! Benim gibi yakışıklı birinden nasıl çirkin diye bahsedersin? Sayende Türkiye'ye rezil oldum. Meriç..."

"Hani," dedi ağlamaklı bir sesle Afet Hanım. "Gizli saklı yapsan amenna! Ama bütün Türkiye seni izliyor şimdi..."

Tam o sırada Niver'in cep telefonu çaldı. Ağlamaklı gözlerini çevirip ekrana baktı, arayan Emir'di. Telefonu açar açmaz, "Aşkım," dedi kendini tutamayıp ağlarken. "O şerefsiz adam sözünde durmadı, kandırdı bizi. Şu anda bütün Türkiye'ye reklam olduk. Hemen askere git, sonra gel beni iste ailemden..."

Emir birden kahkahayı bastı.

"Peki," dedi kahkahalarının arasından. "Buraya döndüğünde seni ailenden isteyeceğim. Çünkü sen benim sonsuzluğa taşınanımsın, bir tanemsin... Hep de öyle kalacaksın..."

Niver bu sefer mutluluktan hüngür hüngür ağlamaya başlarken, "Ne oldu kız?" diye sordu Afet Hanım.

Niver o heyecandan yanlışlıkla telefonu kapattı, çabucak annesinin yanına gidip boynuna sarıldı.

"Az önce," dedi titrek sesiyle. "Emir bana evlenme teklifi etti."

Önce kısa bir sessizlik oldu odanın içinde. Sonra herkes gözlerini kocaman açıp Niver'e baktı. Tam o sırada, "Allahım," dedi Afet Hanım ellerini kaldırıp dualar ederek. "Düğünlerde el âlemin çocuğuna taktığım çeyreklerin bir kısmını kurtardım hiç olmazsa. Şükürler olsun sana..."

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmamda bana büyük katkıda bulunan başta Niver Lazoğlu'na ve birtakım alıntılar yaptığım pariyazarlar.com'a, Cem Başeskioğlu'na, Selda Toptaş'a, Ebru Ünal'a, Şirin Tufan'a, Ünal Acun'a, burada soyadını yazamadığım Atis'e, Deniz'e, Şeyma'ya, Eylül'e, İki Kişilik Şarkı adlı şiirini benimle paylaşan Sadun Sarpkaya'ya, klarnetle ilgi bazı alıntılar yaptığım *Gırnatacı* kitabının yazarı Ercüment Cengiz'e, editörüm Özgür Batur'a, patronlarım Faruk ve Vedat Bayrak'a, Mustafa Küpüşoğlu'na, Ece Özbaş'a, çocuklarım Kaan ve Kerem'e, eşim Ayşen'e ve kendi ricaları üzerine burada isimlerini açık bir şekilde yazamadığım o harika insanlara teşekkürü bir borç bilirim...

Yazarın diğer kitapları...

Bana Sırtını Dönme

